

# Poselství pro Kmen mnoha barev



**Malá Babička**

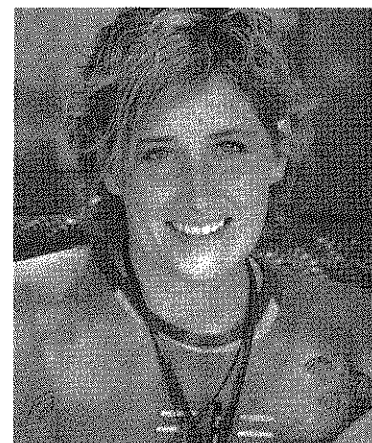
(Kiesha Crowther)

Editorka Jennifer Ferraro

Poselství pro Kmen mnoha barev © Malá Babička (Kiesha Crowther)

Letto  
Grandmatt

POSELSTVÍ PRO KMEN MNOHA BAREV



# **POSELSTVÍ PRO KMEN MNOHA BAREV**

**Malá Babička**  
(Kiesha Crowther)

Editorka Jennifer Ferraro

Pohoda v Brně, s.r.o.  
Brno, 2012

Svým andělům na Zemi, kteří mě  
inspirovali k tomu, abych podle  
jejich příkladu žila v nezištné lásce  
a čistotě srdce – nádherným andělům,  
jež hrdě nazývám svými dětmi a bratry;

Své *anam cara*, která mě při cestě  
z Temnoty do Světla držela celou dobu  
za ruku a podporovala mě. A také mému  
dědečkovi a stařešinovi Eesawu – tvůj hlas  
bude ve mně stále znít. Oba vás ctím a miluji.

© 2011 Kiesha Crowther

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána ve vyhledávacích a přenášena v jakékoli formě nebo jakýmikoli prostředky, elektronicky, mechanicky, fotokopii, záznamem či jinak, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

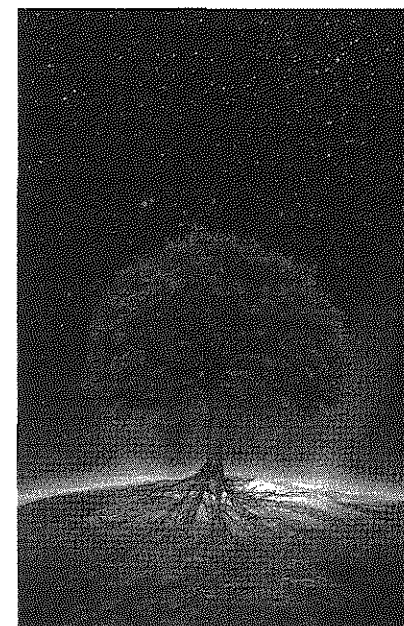
Z anglického originálu Message for the Tribe of Many Colors přeložila  
Blanka Hrubá, 2012

Vydala Pohoda v Brně, s.r.o., 2012

© Pohoda v Brně, s.r.o., 2012

Objednávka knížky: [distribuce.kiesha@gmail.com](mailto:distribuce.kiesha@gmail.com)

ISBN 978-80-260-1730-1



# Obsah

|                                                   |     |
|---------------------------------------------------|-----|
| Úvod                                              | 13  |
| <b><i>Část I. Lekce v divočině</i></b>            |     |
| Počátek putování: Srdce jako základ a cesta       | 25  |
| Komunikace se zvířaty                             | 29  |
| Vše naplňuje životní energie                      | 39  |
| Jak se učit důvěřovat Neviditelnému: lekce studny | 49  |
| Poznání skutečné krásy: lekce od dvou stromů      | 57  |
| Prožívání strachu z neznáma: lekce ve tmě         | 63  |
| V divočině beznaděje, další důvod, proč žít       | 67  |
| Velká ztráta a uzdravující vize                   | 79  |
| Lekce přírody                                     | 85  |
| <b><i>Část II. Vzpomeňte si, kdo jste</i></b>     |     |
| Návrat předků                                     | 99  |
| Posun z mysli do srdce                            | 111 |
| Jste velkým JÁ JSEM                               | 119 |
| Přestaňme očekávat                                | 129 |
| Změna programu                                    | 131 |
| Vaše řeč je mocná                                 | 137 |
| Probuzení posvátného ženství                      | 143 |
| Velký význam křišťálů                             | 155 |
| Úcta k našim lidským pokladům                     | 167 |
| Zanechme posuzování                               | 171 |

### *Část III. Obraz přítomnosti a vize budoucnosti*

Duchovní průvodci, učitelé a komunikace prostřednictvím

|                                                        |     |
|--------------------------------------------------------|-----|
| obrazovky                                              | 177 |
| Návrat hvězdných bytostí/bytostí světla                | 187 |
| Odhalování pradávných skutečností a moudrostí          | 205 |
| Celosvětové změny, které probíhají a které mají nastat | 213 |
| Velký posun Matky Země                                 | 219 |
| Cesta Kmene mnoha barev                                | 227 |

## Úvod

Na těchto stránkách je zachycen příběh, jenž se dotkne vašich srdcí, a poselství, které, jak doufáme, ve vás zapálí oheň – hřejivý plamen lásky k Matce Zemi. Naše kniha by ve vás ráda vzkřísila hluboce uloženou vzpomínku na to, *kdo skutečně jste*. Vy, kteří tato slova čtete, jste mnohem významnější, než si jen dokážete představit; opravdu, jste božskou bytostí, která může změnit budoucnost, naši současnou realitu. Můžete se stát Láskou, v Lásce žít a takto vyléčit sebe, druhé i Matku Zemi. To je podstatou poselství Malé Babičky, které nám má předat v čase, kdy lidstvo stojí na prahu obrovské duchovní transformace, jejíž příchod na Zemi byl předpovězen téměř všemi starými a domorodými kulturami.

V současné době, kdy jsme při naší životní cestě zde na Zemi obklopeni vším tím chaosem a nebezpečím a kdy cítíme, že se náš vývoj právě dostává do bodu zlomu, obrací se pohledy celého světa k poslům a Strážcům Moudrosti, kteří jsou v přímém kontaktu s nebeským Duchem, se samotnou Zemí i s moudrostí našich předků. Jejich zprávy předpovídají změny, které nás čekají a kterými velice brzy projde i celá naše planeta. Přestože nikdo zde na Zemi přesně neví, co se vlastně stane nebo kdy vůbec ke zmíněné změně dojde, byly již některé bytosti pověřeny zvláštními úkoly a v souvislosti s tímto přechodem získaly informace, o něž se s námi mají v současnosti podělit. Malá Babička je jednou z těch, jež Duch požádal, aby nám předala mocné a zásadní poselství, poselství pro „Kmen mnoha barev“ – pro nás, všechny děti Matky Země. Doufáme, že tato kniha napomůže k otevření a probuzení srdcí a mnohé bude inspirovat, aby následovali volání lásky Matky Země a volání nezměrné krásy, která se projeví, pokud si *vzpomeneme, kdo jsme*.

Malá Babička je na počátku své cesty, proto záměrem této knihy není podat její životopis nebo kompletní přehled jejího díla či všech poselství. Není pochyb, že tento text je jen první z řady prací, které budou určitě následovat. Je zde důkladně vysvětleno poselství, které Malá Babička předává a učí, jakož i její vnitřní porozumění některým zkušenostem, kterými si prošla v období svého dětství a dospívání a které získala pobýváním v přírodě, kde byla vyučována Matkou Zemí a Duchem. Přestože je mladá a její cesta se pořád vyvíjí a přichází stále nová odhalení, vyslyšeli jsme žádost lidí z celého světa, kteří touží po podrobnějším objasnění poselství a hlubším vhledu do životního putování Malé Babičky. I když vždy zdůrazňovala, že je důležité poselství a ne posel, myslím, že pro čtenáře budou přínosné také některé informace o Kieshině životní dráze předtím, než se stala Malou Babičkou. Kontext jejího života totiž pomůže plně pochopit celé její poselství.

Kiesha vyrůstala na malé vesnické farmě v mormonské komunitě v Coloradu. Od dětství se u ní projevovaly nadpřirozené schopnosti a zkušenosti, kterými se již v raném věku odlišovala od ostatních. Rozuměla zvířatům, dokázala s nimi komunikovat a byla vedena vnitřním hlasem, který jí předával zvláštní učení. Nikdy dříve o ničem takovém neslyšela a s těmito zážitky se neměla na koho obrátit. Přestože rodina její matky žije převážně v rezervaci pro původní obyvatele Ameriky, vyrůstala Kiesha bez bližšího kontaktu s touto tradicí. Navíc do zbožného prostředí mormonské komunity vůbec nepatřily nadpřirozené zkušenosti jako slyšet hlasy, mluvit s duchy, cítit věci, o kterých ostatní nemají ani zdání. Proto se o tom brzy naučila mlčet a až do svých 28 let, kdy již sama byla matkou dvou malých dětí, nikomu o svých zvláštních schopnostech nevyprávěla. V té době nemohla ani tušit, jak dramaticky se její život brzy změní.

Když Kiesha dosáhla třiceti let, spojilo se s ní několik domorodých stařešinů, kteří jí sdělili, že ji sledují již od dětství a že nastal čas, aby nastoupila cestu šamanky. Věděli, že k ní promlouvaly „Babičky z druhé strany“ a od raných let ji vyučovaly. Kieshe bylo sděleno, že jejím úkolem je shromáždit „Kmen mnoha barev“. Jméno, kterým ji nazvali duchové a její předci, znělo „Malá Babička“.

V této chvíli Kiesha ještě nevěděla, co slovo *šaman* vůbec znamená. Nikdy o tom nic nečetla a ani neměla představu, co v sobě tato úloha obnáší. Stále ale byla vedena duchy, kteří se jí zjeví a oznámili jí, že v této klíčové době je jednou z dvanácti Strážců Moudrosti na této planetě. Každý z těchto Strážců Moudrosti byl od dětství připravován přímo Matkou Zemí. Všichni dostávali stejné informace a poselství, i když každý plní jiný úkol. Kiesha byla schopna vycítit, když se s Matkou Zemí něco dělo, když docházelo k nějakým změnám, posouvala se, smršťovala, byla zraňována nebo byla nějakým způsobem hluboce zasažena. Stejně jako ostatní Strážci Moudrosti nesla i Kiesha zodpovědnost za určité křišťály, které bude nutno umístit zpátky do Země, aby posilovaly magické stezky Matky Země a její energetickou síť, než dojde k přesunutí pólů. Její nejdůležitější úkol však spočívá v předávání poselství, které pomůže dětem Země *vzpomenout si, kdo jsou*. Kiesha dostala za úkol shromáždit lidi ze všech zemí, a vytvořit tak kmen všech barev, aby mohlo dojít k proměně vědomí na planetě Zemi.

Kiesha byla ohromena tím, jak rychle změna její role proběhla. Snažila se v tom všem nalézt smysl. Intenzivně se modlila, aby pochopila, co to vlastně znamená a oč je žádána. Zvládne to? Je skutečně ta pravá? Nespletli se? Věděla, že její život už nebude nikdy patřit jen jí, že musí vystoupit z anonymity a podělit se o své zkušenosti, své dětství, víze a zjevení. Její tajemství budou odhalena a poprvé v životě bude opravdu v centru pozornosti mnoha lidí. Co když neuspěje? Nejenže bude muset vstoupit do neznáma, ale zároveň musí konečně začít naplňovat svůj životní úkol. Hluboko v nitru vždy věděla, že sem přišla za velice důležitým účelem. Po všech těch letech, kdy cítila, že její život není úplně v pořádku, se náhle vše objasnilo: proč musela jako dítě zažít určité věci, proč se musela naučit mluvit s Matkou Zemí, proč dostala lekce, které dostala – všechno to byla příprava na její budoucí poslání!

Po několika týdnech modliteb a intenzivního hledání duše přijala Kiesha svou cestu šamanky a s ní i jméno „Malá Babička“. Prošla obřadem iniciace, který zahrnoval půst, modlitby a zvláštní rituály. Naučila se, jak se má modlit, jak má léčit a provádět speciální obřady.



Vše musela vstřebat velmi rychle a během tohoto prvního roku si silně uvědomovala, jak moc postrádá intenzivní přípravu a výcvik. Proč byla o tyto věci žádána, když očividně vyrůstala mimo domorodou tradici a jediné vedení, kterého se jí dostávalo, bylo přímo od Ducha? Musela věřit, že to mělo svůj důvod a že Duch i všichni předci vědí, co dělají. Modlila se, aby plnila úkol správně a aby otevřeně přijímala od duchovního vedení vše, co jí mělo pomoci porozumět novým informacím.

Následující měsíce přinesly spoustu úžasných věcí. Prostřednictvím mailů začaly přicházet dary, dopisy, „léky“ od lidí z celého světa, kteří se k ní hlásili a oslovovali ji novým jménem – „Malá Babička“. Dostávala pohlednice, dopisy, stejně jako pomůcky sloužící k osobní ochraně, posvátný zemský buben a obřadní hole od lidí z celých Spojených států, Kanady, Austrálie, Afriky a Jižní Ameriky. Dva lidé žijící v Austrálii, kteří pocházeli z různých domorodých kmenů, měli vidění, že mají vytvořit lék pro „bílou ženu“, která se jmenuje „Malá Babička“. Za stálých modliteb, s největší možnou péčí a respektem k duchovnímu vedení jí vytvořili několik talismanů zdobených motivy a symboly určenými přímo pro ni, pro její ochranu, a také posvátný zemský buben, který měla používat k modlitbám a při navazování kontaktů s předky.

V dětství hledala Kiesha útočiště v divočině a nalézala rodinu mezi zvířaty, stromy a rostlinami. Přímo zde si uvědomila, že moderní civilizace nabízí jen několika málo vyvoleným možnost poznat, že Matka Země je bytost a Duch je všudypřítomný – pokud chceme, vidíme a slyšíme ho všude kolem. Jako dítě byly Kieshiny kroky řízeny, jak to sama označuje, „z druhého břehu“, hlasy a duchy, kteří k ní promlouvali. Byla také vyučována přes jakousi vnitřní televizní obrazovku, která se jí zjevovala, když jí bylo potřeba ukázat určitý obraz místa, lidí, událostí a symbolů. Během dospívání se cítila úplně jiná než ostatní a často přemýšlela nad tím, jestli není tak trochu blázen. Myslím si, že mnozí z nás velice dobře chápou tento pocit odcizení, který souvisí se zvláštními duchovními zkušenostmi a schopnostmi, obzvláště pokud se k nim naše náboženská výchova nebo kultura staví odmítavě.

Jak tato kniha ukazuje, vše, čím musela Kiesha projít a co se musela na své duchovní cestě naučit, aby se mohla stát Malou Babičkou, je jen mnoha způsoby obměněný univerzální příběh o víře v osud a smysl vlastní existence. Zachycuje pochyby, zmatek a bolest, jež často doprovází naše putování za spirituální zralostí, cestu k sobě samému. Podle mě však tento text zprostředkuje především zkušenost, že věci, které se nám dějí, mají mnohem hlubší smysl, než si dokážeme představit – že všechny potíže, jimž jsme kdy museli čelit, a všechny rány, jež jsme utrpěli, nás jen otevírají duchovnímu vedení a velké vnitřní kráse. Její příběh i poselství, které předává, získávají tímto na mocné výpovědní hodnotě. Zároveň také pomáhají pochopit jejich ezoterickou stránku těm z nás, kteří nedostáváme zprávy přímo od Ducha, a vyvádějí nás z říše víry do běžného života.

Díky tomu, že znám Kieshu, jsem na vlastní oči viděla věci, o kterých bych jinak pochybovala. Byla jsem u toho, když Kiesha přijímala zprávy od Ducha a někdy i přicházející poselství přímo zapsala. Občas byly ty informace zcela konkrétní – místa, o kterých nikdy neslyšela nebo která by si člověk těžko vymyslel, jako je třeba Pumapunku. Když přijímala tajné informace o charakteru a účelu tohoto prastarého místa, které ani jedna z nás neznala, silně jsem pochybovala, zda ho budeme vůbec schopny nalézt na mapě. Nakonec jsme ho ale objevily v Bolívii a jeho architektura ve tvaru písmene H přesně odpovídala nákrese v Kieshině zápisníku.

Někdy přijímá detailní vize sesuvu půdy nebo zemětřesení, ke kterým má v určité zemi dojít. A skutečně, druhý den se pak objeví zpráva o katastrofě v tom místě, na kterém ji sama viděla. Někdy se jí zcela jasně zjevují samotní duchové. V průběhu léčebného sezení se občas objeví v pokoji někdo ze zesnulých příbuzných a předá podrobné informace, určené pro osobu sedící v místnosti. Zatímco žijící přítomní jsou dojati k slzám a ohromeně naslouchají, popíše jim Kiesha jejich příbuzné do nejmenšího detailu – co mají na sobě a co říkají. O takových věcech jsem dřív pouze slyšela nebo je jen viděla v televizi, než se mi poštěstilo zažít je na vlastní kůži. Je zajímavé, že Kiesha nemůže řídit, kdy k takové situaci dojde, ani nijak ovlivnit, aby vůbec nastala. Zdá se, že se vše děje, až když duchovní svět rozhodne,

že je komunikace nutná. Každopádně, i když jsem se vždy věnovala meditacím a patřila jsem k hledačům duchovního poznání, nikdy jsem se s podobným jevem nesetkala. Tyto zážitky mi nevyvratitelně potvrdily existenci duchovního světa a jeho stálou přítomnost na pozadí našeho každodenního života.

S Kieshou jsme se potkaly v roce 2006 na ženském duchovním setkání v Crestone ve státě Colorado. Okamžitě jsme se spřátelily a od té doby mám tu čest být blízkým svědkem její životní cesty. Myslím, že právě toto setkání nasměrovalo Kieshu na její budoucí cestu Malé Babičky. Tehdy se poprvé odpoutala od své maloměstské výchovy a zorganizovala něco jako alternativní duchovní setkání pro ženy. Díky této akci se velice otevřela. Bylo to poprvé, kdy veřejně sdělila, kým ve skutečnosti je, a kdy se v této roli cítila natolik bezpečně, aby mohla mluvit o svých zkušenostech.

Ještě než se stala Malou Babičkou, sepsala mi během roku, kdy jsme se seznámily, svou životní cestu v příbězích, dlouhých dopisech a poprvé se v nich se mnou podělila, co zažívala a co se od malička učila od Ducha a Matky Přírody. Tyto dopisy mě svou bolestivostí dojímalý k slzám. Tehdy ve mně čím dál více sílilo přesvědčení, že Kiesha není obyčejná žena – cítila jsem jedinečnost jejího osudu. Její příběh, který mi dopis za dopisem světovala, v sobě nesl mýtický rozměr. Tímto se nastartoval její ozdravný proces a ona rozkvetla jako květ, jež byl dlouho zavřený, spalovaný bolestí a negativismem, který tak dlouho snášela a který ji skoro zahubil. Už tehdy dávno jsem cítila, že její příběh bude jednou zveřejněn – skrýval v sobě věci, které byly důležité a které bylo potřeba předat dál. Věděla jsem, že otevře srdce ostatních stejně, jako otevřel to mé. V tomto okamžiku však nikdo z nás netušil, co všechno bude následovat, že její poslání bude mnohem významnější, než si kdo z nás dokázal představit.

Přestože je Kiesha od nastoupení své role Malé Babičky přijímána jako něco zvláštního a disponuje některými mimořádnými dary a schopnostmi, zůstává stále velice lidská. Stejně jako mnoho dalších, kteří viděli temnější stránky lidské povahy a kteří poznali hodně bolesti a trpěli nepřízní osudu, musela se i ona propracovat ke Světlu. Cítím, že je naplněna potřebou nalézt hlubší smysl života a naprostou pokorou,

která pramení ze zkušenosti předčasné ztráty určitých věcí, jež ostatní považují za samozřejmé. Každý, kdo se s ní setká, si však určitě všimne, že si dokázala uchovat pozoruhodnou nevinnost a čistotu srdce. V tom tkví ten pravý důvod, proč je schopna převzít velkou zodpovědnost poslání šamanky (člověka, který se pohybuje mezi světy) a Strážce Moudrosti. Klíčem je její prostota a čistota srdce.

Nároky šamanské cesty jsou tak velké, že mě úplně ohromuje, jak mnoho lidí ze Západu by se chtělo šamany stát. Nemine týdne, aby Kiesha nemusela čelit těžké fyzické bolesti, nemoci, obtížným úkolům nebo nezvyklým jevům. Tyto zkušenosti člověka někdy jen znepokojí, jindy ho však mohou úplně vysílit. Jedinec musí být velice citlivý – a právě tato citlivost ho ještě více otevírá psychické i fyzické bolesti, negativitě a celému spektru lidských emocí a zážitků. Stát se známým není pro tak senzitivní bytost vždy lehké!

Je zajímavé, že Kiesha nikdy netoužila po slávě nebo uznání, a přesto teď během tří let dorazila její poselství k milionům lidí z celého světa. Takového věhlasu by nikdy nedosáhla nezkušená, nevzdělaná vesnická dívka bez duchovní pomoci. Toto svědectví jasně ukazuje, že se děje něco velkého; jinak by přece nebylo možno nalézt vysvětlení pro tak velkou všeobecnou potřebu poznat a slyšet tuto mladou ženu jménem „Malá Babička“.

Malá Babička se stala skutečně známou v roce 2009 poté, co filmař Bob Keeton nahrál na videokazetu její proslov ke skupině padesáti lidí v Santa Fe. Lidem, kteří tehdy nemohli být přítomni, popisovala silný třídní obřad, který vedla v dubnu. Šlo o její první veřejnou ceremonii. O její vedení ji požádali organizátoři oficiálního mezinárodního setkání domorodých stařešinů nazvaného „Návrat předků“. Konalo se na území Hopiů v Arizoně a byla to akce plánovaná v souvislosti s věštby Hopiů a Mayů. Kiesha z toho byla předem dost vydešená, protože nikdy dříve neřídila veřejnou slavnost. Aby mohla něco takového podniknout, potřebovala načerpat velkou sílu a plně se oddat víře v duchovní vedení. Řada lidí, kteří byli ceremonii přítomni, se poté svěřila, že to bylo jedno z duchovně nejsilnějších setkání, jakého se kdy zúčastnili. (Podrobněji si můžete o této slavnosti přečíst v kapitole „Návrat předků“.) Všichni jsme cítili, že jsme byli svědky

něčeho skutečně stěžejního, co v sobě neslo duchovní význam pro celý svět. Mnozí vnímali – a Malá Babička to skutečně viděla a potvrdila – že byly přítomny i tisíce předků, jež se společně s námi na slavnosti podílely.

Kieshin popis celého obřadu, který vylíčila ve svém proslovu o měsíc později, byl stejně silný jako sama ceremonie pro všechny, kteří se jí zúčastnili. Dokázala zachytit energii a posvátné naladění, které naplňovalo celou slavnost, a přenést ji svým povídáním i na posluchače. Měla zvláštní schopnost otevřít lidská srdce. Bob cítil, že celá řeč má nesmírnou duchovní sílu a nese hluboké poselství, a tak požádal Kieshu, zda by mohl poslat video na YouTube. Kiesha souhlasila. Během šesti měsíců se z této nahrávky stal jakýsi „bestseller“ a proslov shlédly tisíce diváků. Kiesha byla kontaktována stovkami lidí z celého světa, které nesmírně oslovila a kteří v sobě pocítili vášnivou touhu uzdravit Zemi, sebe, naučit se žít ze srdce, v harmonii s přírodou. Z celé zeměkoule začala proudit pozvání – všichni chtěli, aby k nim Kiesha přijela, promlouvala a vedla tam posvátné rituály.

Ve velice krátkém čase pak začaly být jejími srdečnými zprávami a její přítomností přitahovány stovky tisíc lidí. Lidé začali mít potřebu scházet se a sjednotit v zájmu naší krásné, drahé Matky Země, posunout současné vědomí na planetě z ega a mysli zpátky k Lásce stejným způsobem, jak nás tomu učili a učí domorodí stařešinové a jejich moudrost. Zvedá se velká vlna. Všechny děti Matky Země přicházejí jako jeden kmen, jako jedno srdce, abychom mohli změnit způsob, jakým žijeme a život vnímáme. A to je důvod, proč Malá Babička cestuje a promlouvá - aby zprostředkovala poselství přijaté od Ducha a Matky Země. Dalším důležitým úkolem její posvátné práce je vést zvláštní obřady věnované Matce Zemi (některé z nich jsou veřejnosti přístupné, jiné ne), které pomáhají posílit a probudit její energetickou síť a vyzdvihnout zapomenutou moudrost, kterou budeme potřebovat, abychom v této klíčové době transformace ochránili sebe i celou planetu. Je naším nejupřímnějším přáním, aby tato kniha tento vesmírný účel naplnila.

Malá Babička byla požádána, aby shromáždila Kmen mnoha barev. Ale kdo to vlastně je? Jsou to všechny děti Země, všechny barvy,

národy, všechna vyznání sjednocená srdcem. Jsou to všichni, kdo jsou připraveni spojit se prostřednictvím svých srdcí, a stvrdit tak jednotu existence uprostřed rozmanitosti života, všichni, kdo jsou ochotni se o sebe navzájem starat a spolupracovat, aby vytvořili krásnější svět. Všichni, kdo jsou připraveni na novou cestu bytí; novou Zemi; krásnější, oduševnělejší, láskyplnější, harmoničtější existenci na vyšší úrovni.

Chceme chránit Matku Zemi a proměnit se s ní v něco výjimečného. Nikdy už ji nechceme opustit, zranit, zanedbávat ani zneužít. Chceme ji vidět, jak na svém trůnu překypuje zdravím, uctívat každé vzácné stéblo trávy, každou kapku vody a vnímat intenzivní krásu a posvátnost existence, kterou máme možnost zažívat. Je nás stále více a více, kteří se otevřeli lásce k tomuto světu a kteří věří v Lásku jako v cestu, po níž budeme přivedeni domů, k poznání, kdo skutečně jsme – nádherné bytosti, které jsou schopny tvořit vlastní realitu. Chceme vytvořit obětavější, láskyplnější, uctivější způsob, jak žít spolu s druhými i s naší Matkou. Jsme jedno srdce, jedna rodina – děti Matky Země. Jak často říká Malá Babička: „Jsme nejsilnější ze silných,“ jsme ti, kteří přišli na Zemi v této náročné době, kdy je tak velmi mnoho v sázce, aby změnil svět. Bylo nám předurčeno, abychom byli na Zemi v těchto časech; jsme „právě těmi, na které se čeká“, jak tvrdí proroctví Hopiů. Jsme Kmenem mnoha barev, těmi, kdo změní svět. Jsme připraveni poslouchat a učit se.

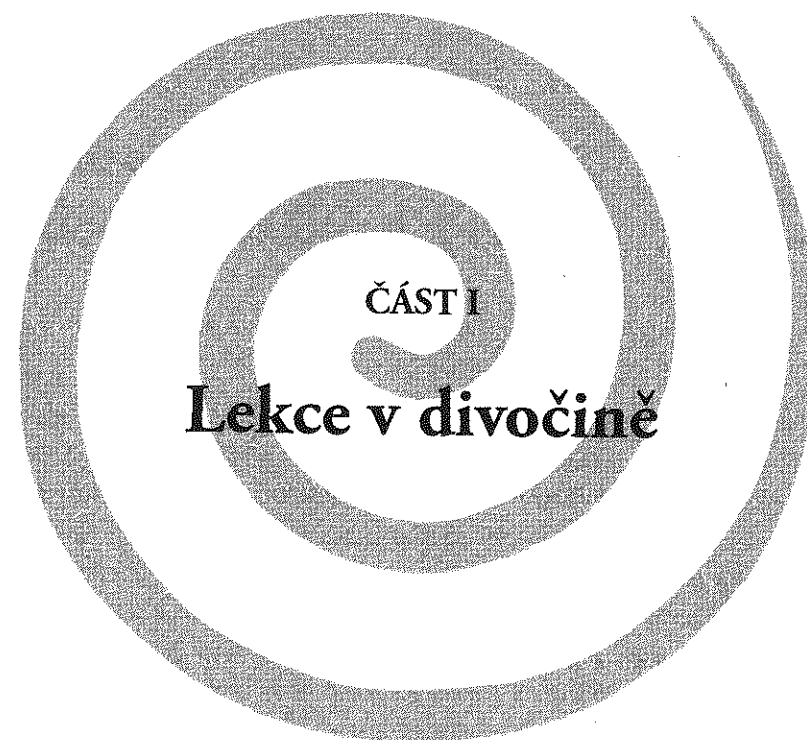
### **Poznámka k rozvržení této knihy**

Část I „Lekce v divočině“ uvádí velice lidsky do mnoha tajných duchovních informací, které jsou postupně v knize probírány a jež popisují některé zajímavé epizody a duchovní lekce z Kieshina dětství a mládí. Výraz „divočina“ je použit doslovně i symbolicky – nejenže odkazuje k přírodě, ale také k těm oblastem života, které jsou velice těžké a jejichž význam se snažíme pochopit. Část II „Vzpomeň si, kdo jsi“ se zaměřuje na vnitřní aspekty poselství, o něž se má s námi Malá Babička podělit – o informace, na které se lidská bytost potřebuje rozvzpomenout a naladit, aby se mohla posunout směrem k vyššímu vědomí. Část III „Obraz přítomnosti a vize budoucnosti“ předává

## ÚVOD

tajné a prorocké informace, jež přijala Malá Babička přímo ze zdroje, od svého vedení. Tyto zprávy nám sděluje přímo ze srdce a chce, aby bylo jasné, že svým jednáním nezastupuje žádné domorodé obyvatele, kmeny, skupiny nebo jednotlivce. Nepokouší se představit učení nebo tradice domorodců či indiánů, předává pouze informace, které přijala přímo od Ducha a o něž se má s námi podělit.

*Jennifer Ferraro*



ČÁST I

## Lekce v divočině

## Počátek putování: Srdce jako základ a cesta

Drahý čtenáři,

tuto knihu píši, abych lidstvu pomohla propojit se se srdcem – bytí v srdci je základ všeho vědění, veškeré inspirace a pochopení Boha. Když jsem cestovala a mluvila s lidmi ze všech koutů světa, mnoho z nich se mě ptalo, zda o tom, o čem vyprávím, napíšu také knihu. S veškerou láskou a vděčností a po mnoha hodinách těžké práce (a to jsem si myslela, že mluvit na veřejnosti je těžké!) vám předkládám tuto knihu, mí drazí bratři a sestry. Je psána pro vás, aby vám pomohla pochopit, jak jste dokonalí, úžasní a silní. Vy, milí čtenáři, jste odpovědí na své vlastní modlitby. Vy jste Světlo stvořitele a můžete změnit svět pouze tím, že budete žít v lásce, tím, že si vzpomenete, že to bylo vaše vlastní Vyšší Já – vaše úžasné JÁ JSEM – které se rozhodlo přijít na tuto planetu v této době, aby splnilo zcela výjimečný úkol.

Existuje mnoho skvělých knih a autorů, kteří popisují teorie a dohady o změnách, kterými právě prochází a kterými ještě projde naše planeta. Je velice jednoduché propadnout obavám z toho, co druzí píší a říkají o budoucnosti, a proto bych vám chtěla dát jednu prostou radu: nevíšme si ničeho, co vás nepovede k většímu klidu, inspiraci a láskyplnému pocitu vděčnosti za tento život. Nepotřebujete to!

To, co potřebujete znát, naleznete ve svém nitru, uvnitř svého srdce. Jestliže něco funguje jen na úrovni mysli, může to jen a pouze na této úrovni léčit – nemůže nám to pomoci vstoupit do srdce. Nám jde ale o probuzení srdce a pochopení toho, *kdo ve skutečnosti jsme* – jen tak změníme způsob našeho života, jen tak změníme naši budoucnost. A přesně o tento posun jsme nyní žádáni mnoha domorodými stařešinami a Strážci Moudrosti, působícími na planetě, stejně jako mnoha

světelnými bytostmi, které nás tu sledují a pomáhají nám. Jsme vedeni k tomu, abychom začali žít z našich srdcí a vzpomněli si, jak dokonalí, úžasní a významní ve skutečnosti jsme. Zní to velice jednoduše, vidíte. Není to ale vůbec tak těžké, jak se nám snaží naše mysl vnutit.

Jsme lidská srdce, v nichž tlučou živé emoce a pocity. To, co nás spojuje a probouzí v nás lásku, není předávání věcných myšlenek, ale sdílení pocitů. Proto se s vámi, drazí bratři a sestry, na těchto stránkách dělím nejen o informace a učení, které jsem přijala od svého duchovního vedení a od svých učitelů, ale také o svou životní pouť. Doufám, že vám můj osobní příběh otevře srdce. A určitě pomůže také v případě, že bych se vám zdála neskutečná a poselství, o které se mám s vámi podělit, zvláštní a z jiného světa. Jsem prostý člověk, a proto je tato kniha psána co nejprostším způsobem. Ze srdce vám předávám vše, o čem jsem přesvědčena, že jsem přijala od svého duchovního vedení. Nejdůležitější je, abychom se spojili na úrovni srdce, protože to je místo, kde jsme schopni se sejít a vidět druhého jako „sebe sama“. Jsme všichni jedno srdce, dokážeme se pochopit a díky pochopení také navzájem milovat mnohem víc, než si vůbec umíme představit.

Jsme skutečnými bohy a bohyněmi. Všichni jsme na stejné duchovní úrovni a nikdo z nás není pro Velkého Ducha významnější. Ať jste rodič v domácnosti, tesař, spisovatel, podnikatel nebo prodáváč – všichni jste schopni ze svého nitra změnit tento svět. V naší duši je uchována všechna moudrost a božská Láska Stvořitele. Nyní přichází ten pravý okamžik, kdy máme vstoupit do svého pravého bytí. Je nejvyšší čas, abychom si vzpomněli na to, co ve skutečnosti víme, na co jsme pouze zapomněli – poznání, že my jsme Láska, že tento vesmír je svou podstatou Láska. S tímto vědomím máme možnost změnit a také změníme náš svět.

Ujišťuji vás, že vše, co vám budu v této knize předávat, je má vlastní zkušenost – a to, jestli věříte v existenci takových věcí, jako jsou světelné bytosti, duchovní vedení a proroctví o změnách na Zemi, nehraje vůbec roli. Důvěřujte svému srdci, abyste zjistili, co považujete za skutečné, a čerpejte z těchto slov, jak jen můžete. Záleží hlavně na tom, abyste si vzpomněli na své srdce a uvědomili si, že Láska je tou pravou odpovědí na všechny otázky. Vaše srdce vám otevře vesmírný

rozměr bytí, jenž si v současnosti ani nedokážeme představit, i když ho už brzy poznáme.

Žítí ve vašem srdci vás propojí také se srdcem Matky Země, která vás začne chránit, jakmile ucítí vibraci vaší lásky a vaší vděčnost. Každou myšlenkou, každým pocitem, každým našim nádechem si sami určujeme, co se nám v blízké budoucnosti stane. Právě nyní je bezpodmínečně nutné, abychom to během krátké doby pochopili a začali si vzpomínat. Byly mi předány informace, že se na planetě Zemi chystají obrovské změny, po nichž už lidstvo nebude nikdy jako dřív. Velice brzy se pustíme do duchovního dobrodružství, které ještě nikdy nikdo ve Vesmíru nezažil. Bude to vývojový skok, který v celém kosmu nemá obdoby. Přestože vždy docházelo k evoluci, nikdy nebyl její průběh tak rychlý, jako to v současné době zažívají děti planety Země. Nikdo si není jistý, jak se bude ve skutečnosti vše odehrávat, ale mnohým z nás byly předány rady a informace, které mají v procesu pomáhat. A právě o ně se chci s vámi v této knize podělit.

Na následujících stránkách vám popíšu své zážitky s hvězdnými a světelnými bytostmi, s mým duchovním vedením, předky a se samotnou Matkou Zemí – zároveň vás seznámím se vším, co mě naučili. Podělím se s vámi o vše, co je podle mě na této planetě možné a co se týká rozšiřování vědomí, změn a posunů na Zemi, ke kterým právě dochází a ke kterým ještě s největší pravděpodobností dojde. Ale to nejdůležitější, co vám předám, budou rady, jak můžete pomoci při posunu vědomí a jak se můžete připravit, abyste vystoupili společně s Matkou Zemí na vyšší úroveň bytí. Doufám, že tato kniha osloví vaše srdce a podnítlí vás, abyste procitli do tajů a krásy příležitosti, která se nám nyní nabízí.

Vždyť je to tak úžasné, že můžeme v tuto dobu žít na planetě Zemi. Všechny naše duše se rozhodly, že se zrodí na Zemi v tomto čase. Rozhodli jsme se sem přijít, abychom se stali svědky a zároveň sami prožili kosmickou událost, které přihlíží celý Vesmír – a zakusili ji jako první. Jsme „nejsilnější ze silných“ duší, které kdy žily na planetě Zemi, a pokud zůstaneme ve svých srdcích a naladíme se v nich na frekvenci Lásky, není důvod se čehokoliv obávat. Naše láskyplné vibrace nás vynesou do vyšší úrovně reality, odkud právě pocházejí rady, vědění

a moudrost, které urychlují rozvoj lidských bytostí. Matka Země se nachází v procesu očisty od ničivé negativity a toxinů, aby mohla přistoupit ke znovuzrození. Pokud si toho budeme vědomi, neuvidíme kolem sebe jen ničení, ale světlo a lásku, které nás vede k takové kráse, kterou si stěží dokážeme představit. Víme, jak to udělat, a chceme to provést společně. Vzpomeneme si, odkud jsme přišli a co jsme již kdysi věděli – a pak se dostaneme i za toto poznání.

Sjednotíme svá srdce a rozšíříme vibraci Lásky přes celou planetu. Shromáždíme se jako jeden kmen, děti Matky Země, a sejdeme se v jediném láskyplném srdci s naší drahou Matkou a milovaným světem. Slibme si, že se nikdy na této Zemi nevzdáme, nikdy nepropadneme strachu a beznaději, nikdy se navzájem neopustíme. Láska je nejsilnější, nejbohatší a nejnePOCHOPITELNĚJŠÍ energie na této planetě a právě díky ní se nám podaří vytvořit ráj, s jakým jsme se na Zemi ještě nikdy nesetkali. Přesuneme se do vyšší dimenze bytí a staneme se božskými bytostmi, kterými jsme vždy byli předurčení být.

Jsem velice vděčná za to, že mohu být s vámi na této krásné planetě a že mohu společně s vámi vyjít na tak úžasnou cestu. Kéž si vzpomeneme, kdo jsme a že jsme byli vždy jedno srdce. Kéž společně vytvoříme novou Zemi a nové lidstvo a pochopíme, že po každé smrti přichází znovuzrození; že po bouři přichází duha. Kéž bychom to spatřili a procítili v našich srdcích, aniž bychom se obávali vykročit vpřed, ruku v ruce vstříc velikosti, která nás čeká.

S láskou a vděčností  
*Malá Babička*

## Komunikace se zvířaty

Zvířata byla vždy mými nejdražšími přáteli, blízkými bytostmi, se kterými jsem si mohla skutečně povídat. Již jako dítě jsem byla schopná s nimi komunikovat a zvláštním způsobem je vnímat. O této dovednosti jsme se v naší rodině nikdy otevřeně nebavili, prostě jsme ji přijali jako fakt. V malé komunitě, ve které jsem žila, jsem tím také byla vyhlášená a všem to připadalo přirozené. Můj otec byl farmář a rančer a díky tomu jsem prožila šťastné dětství v divočině, v prostředí zvířecí farmy a v blízkosti divoké přírody, kterou hory v Coloradu oplývají.

Z paměti se mi vynořuje jedna vzpomínka. Pochází z doby, kdy jsem byla malá a poprvé si uvědomila, že jsem schopna vnímat ve zvířatech životní energii. Tato zkušenost ve mně zanechala zcela nezapomenutelnou stopu. Stalo se to v době, kdy se dny krátily; tedy někdy z kraje února, kdy byla farma, ve které jsme žili, ještě pod hromadami sněhu. Postávaly jsme se sestrou v kuchyni, naše podomácku spíchnutá pyžama nám visela sotva ke kolenům a bosýma nohama jsme přešlapovaly na chladném linoleu. Nemohlo nám být více než čtyři nebo pět let, podupávaly jsme a vyhlížely otce, který se měl každým okamžikem objevit ve dveřích s telátkem. Maminka topila v peci a pobíhala sem a tam, aby bylo vše připraveno, až otec mláďata přinese. Nedokázala jsem pochopit, co se děje. Když maminka začala vařit vodu, ve vzduchu byl cítit narůstající shon a panika. Držely jsme se s Kelsy za ruce, oči přilepené na dveřích, až se náhle rozlétly a do tváře nás uhodila mrazivá noc. Ve vchodu se objevil můj otec, přes každé rameno přehozené jedno vzrostlé tele, arazil si cestu do domu. Když jsem viděla, že se telátka nehýbou, začalo mi být jasné, co měl všechen ten rozruch znamenat. Byla už skoro umrzlá.

Maminka spustila dveře pece, takže zůstaly otevřené, a tatínek na ně položil telátka – jedno vedle druhého, aby se pěkně prohřála. Zblízka

jsem pozorovala, jak jednomu z nich pomalu roztává sníh na čumáčku, a najednou mi začaly mi po tvářích stékat slzy. Prostě jsem ten pohled na umírající mláďata nemohla snést. Klekla jsem si, shrnula si pyžamo pod kolena a položila své drobné ručky na hlavičku jednoho z nich. A tam, na farmě zasypané sněhem, jsem poprvé zjistila, jaké to je cítit životní energii. Vzpomínám si zcela jasně na ten teplý brnivý pocit, který se moc nelišil od toho, co člověk cítí, když se probudí ze spánku na zalehnuté ruce. Mravenčení bylo ale jiné, nové. Nejprve jsem si myslela, že se telátko již zahřívá a že určitě cítím, jak se do jeho těla navrácí teplo, ale bylo v tom mnohem více. Vnímala jsem, jak se do těla zvířete znovu vlévá život. Cítila jsem to, měla jsem jeho chuť v ústech, slyšela jsem to – věděla jsem, že telátko bude v pořádku. Věděla jsem to dříve, než to malé stvoření vydalo jakýkoliv zvuk, aniž by sebou nepatrně trhlo. V tu chvíli jsem vyskočila a s Kelsy jsme vyběhly připravit pro mláďata láhev teplého mléka. Rodiče sice pochybovali, ale jen do té doby, než obě telátka vstala, prohnutá pod tíhou vlastních telíček, a začala sát mléko tak rychle, jak jen dokázala.

Některým může připadat velice nezvyklé, že by bylo dítě schopno cítit životní energii nebo propojit prožitek tolika vjemů najednou – chuť, zvuk, strukturu – a v některých případech se dokonce objevilo i číslo. Když vám ale prozradím, že mě má matka porodila ve stodole mezi telaty a krávy, už to tak divně vypadat nebude. Moje matka, která byla tehdy v devátém měsíci těhotenství, se v obrovské sněhové bouři pokoušela otci pomoci vytáhnout tele z nové nezkušené jalovice. U toho uklouzla, spadla a začala rodit. Možná je to všechno i díky tomu. Už jako dítě jsem moc ráda pobývala ve stáji s telaty a jehňátky.

Věděla jsem, co zvíře cítí a co potřebuje; poznala jsem to podle chuti, struktury, citem i podle barvy. Dokázala jsem se naladit na ně a uklidnit ho povídáním beze slov. Aniž bych zvířata přímo viděla, cítila jsem, že jsou nablízku. Tuto schopnost bych samozřejmě nezískala bez zvládnutí několika těžkých zkoušek. Jako první pocit, na který si zpětně vzpomínám, byl pláč zvířete, které prosilo o pomoc. Celá rodina polehávala tehdy po obýváku a dívala se na televizi, když tu jsem náhle uvnitř hrudi pocítila panickou úzkost, strach z toho, že jehňata byla napadena divokými psy. Seděla jsem, na chvíli jsem se

nad tím zamyslela a zaposlouchala se, zda neuslyším zvenku nějaký hluk. Pak jsem si však svůj pocit snažila rozmluvit a znovu se začít soustředit na program v televizi. Náhle jsem ale uslyšela hlas, který jasně zavel: „Jdi!“ Vyskočila jsem, rozhlédla se po rodině, ale zdálo se, že nikdo jiný ten rozkaz neslyšel.

Konečně jsem se odhodlala vyjít ven a zaběhnout se podívat na jehňata, jen abych neodbytné myšlenky zahнала. To, co jsem uviděla, když jsem otevřela dveře, mě vyděsilo. Když jsem spatřila naše oblíbené jehňátko Abby, jak visí z psí tlamy, jeho bílou vlnu potřísněnou krví, stáhl se mi žaludek a nohy se mi téměř podlomily. Zoufale jsem zakřičela na otce a běžela pomoci Abby. Když pes pustil jehně a utekl, Abby tam zůstala ležet, pokousaná na hrdle i po celém tělíčku. Seděla jsem u ní dny, týdny, střídala se se svými bratry a sestrami v krmení a ošetřovala ji, aby se brzy uzdravila. Tehdy jsem si dala slib, že kdykoliv se mnou bude v budoucnu nějaké zvíře znovu mluvit, vždy ho vyslechnu!

Lidé, kteří mě dobře znají, jsou u vytržení z toho, jak umím na dálku vyušit přítomnost určitých zvířat dříve, než je vidím. Když jedu po dálnici, jsem schopna vycítit, že po několika mílích se objeví na cestě los nebo že se v křoví skrývá medvěd, králík nebo mýval. Každé zvíře vnímám jinak, má odlišnou příchut i strukturu a také pocit, že je nablízku, je docela jiný. Každopádně se to dá jen velice těžko popsat, protože jde o směs různých vjemů a pocitů. Například sova mi připomíná hořkou čokoládu. Ucítím hloubku a temnotu červené a objeví se představa zmačkaného sametu. Všechny tyto informace mi smíchány dohromady vypoví o zvířeti vše – zda se jedná o samečka nebo samičku, jak je daleko, a pokud se na to zaměřím, tak i to jak se cítí a co mi sděluje. Los mi zase chutná jako kůra nebo suchá tráva. Vědci se mohou pokoušet přesně určit, jak to funguje – já sama to ale pořádně nevím a jsem si jistá jen tím, že tato směs pocitů a vjemů mi náhle sdělí, o jaké zvíře se jedná a kde je.

V noci si vždy zapnu svou „vysílačku na živé tvory“, jak tomu z legrace říkám. Jestliže jedeme autem a řídí někdo jiný, pocítím náhle potřebu říct mu, aby zpomalil, protože vím, že na cestě za dvěma zatáčkami bude párek losů. Je to jakási má zvláštnost, která se mnohdy ukázala být velmi užitečná, zvláště během cestování mezi Santa Fe



a Coloradem u pohoří San Antonio, kde se na cestě tato zvířata často vyskytují a způsobují zde nehody.

Jak jsem již dříve zmínila, nikdy jsme u nás doma o mé zvláštní komunikaci se zvířaty nemluvili. Má rodina i mé okolí ve městě tuto mou zvláštnost znali a v případě potřeby mě vždy požádali, abych jim s jejich zvířaty pomohla. Nikdy mou schopnost nikdo nezpochybnil, ale ani se mě na ni nikdo více nevyptával, nezajímal se o ni, ani se jí nepřikládal nějaký zvláštní význam, takže jsem se za ni trochu styděla. Vyrůstala jsem v malé, konzervativní mormonské komunitě, takže mé schopnosti zrovna nepatřily k věcem, o kterých bych chtěla mluvit! Vždy jsem se odlišovala a cítila jsem, že se mezi své vrstevníky nehodím. Odjakživa jsem byla považována za divošku, která hodně utíká a mluví raději se zvířaty než s lidmi. Diplomatically řečeno, mormonské vyznání není otevřeno ničemu mimo svou víru, proto jsem nikdy nemohla s nikým mluvit o svých zážitcích s přírodou a později pak i s duchovním světem a s hlasy, které ke mně promlouvaly. Naučila jsem se mlčet o většině svých vnitřních prožitků – ze strachu, že jsem nějaký šílenec nebo blázen – a tak tomu bylo až do mých dvaceti let, kdy jsem o těchto věcech mluvila s jinou lidskou bytostí poprvé v životě.

### **Zvířata jako milující rodina**

Když jsem utíkala nedaleko za město, abych na svém tajném místě u soutoku dvou řek, kde pod ochranou mohutných topolů vyvěrala ze země teplá voda, byla jsem většinou sama. Cítila jsem se však zde zcela v bezpečí, protože mě tu nemohla najít žádná lidská bytost. Sedávala jsem v té krásné zátoce pod topoly, v tom údolí obklopeném vzdálenými horami, a cítila jsem se dobře ukrytá a chráněná stromy, rostlinami a zvířaty, které se staly mou skutečnou rodinou.

V zimě bývá v Coloradu, v nadmořské výšce 2500 metrů velice, velice chladno. Zřídka kdy jsem s sebou měla něco víc než jen mikinu, batoh a starou plechovku od kávy, v níž jsem si vařila vodu, a trochu jídla, které jsem si doma cestou ke dveřím nacpala do batohu – většinou to byla jedna nebo dvě brambory, pomeranč nebo plechovka fazolí. Vzpomínám si, jak jsem si na svém ohništi rozdělávala oheň a pak podle starého táborového triku, který mě naučil otec, posbírala horké

kameny od ohniště a nastrkala si je do oblečení. Abych úplně nezmrzla, spávala jsem na zemi v místě, kde předtím hořel oheň. Občas, když nebyla příliš velká zima, zasypala jsem se hlínou a listy a zavrtala se do země, jako by to byla nějaká pokrývka – a ona jí v podstatě byla.

Pomáhali mi však také losi. Na tomto zvláštním místě jich pobývalo celé stádo, možná osmnáct nebo devatenáct. Když jsem přímo přes řeku sestupovala do své malé zátoky, vídala jsem stádo, jež nocovalo v dlouhé měkké trávě. Když jsem se k nim začala pomaličku přibližovat, nechali mě přijít až k sobě a dovolili mi, abych společně s jejich mláďaty spala mezi nimi. Zvířata nekomunikují jen prostřednictvím svých emocí, ale využívají také řeč těla. Zblízka jsem pozorovala jejich uši – jsou vztyčené nebo uvolněné? Matky podupávají do země nebo lenošně popocházejí? Když na mě matka zatroubila, couvla jsem a sedla si. Nejdůležitější však byl výraz zvířecích očí. Zblízka jsem si prohlížela oči matek a pozorně čekala, až uvidím, že ostražitost a skelný závan strachu pomalu přešly do klidného, uvolněného, ospalého pohledu. Na tuto změnu jsem čekala a teprve pak se pokusila vstoupit do kruhu. Losi ukládají mladé vždy do svého středu, aby je teplo dospělých těl zahřívalo a chránilo. Také mě tam nechávali se svými mláďaty ulehnout a využít jejich ochranu. Do dnešních dnů jsem s nimi i jejich již dospělými mláďaty stále jedna rodina. Později jsem se několikrát na toto místo vrátila, abych zjistila, jestli je s nimi vše v pořádku a mohla se s nimi případně znovu setkat. Většina z nich již přede mnou ustupuje, ale tu a tam mi jedna starší samice dovolí přiblížit se a komunikovat s nimi tou starou, známou, neviditelnou řečí jako dřív.

### **Zvířecí totemy a duše zvířat**

Všichni tvorové Země pro nás mají lék a stále nám nabízejí duchovní pomoc, radu a lásku, ačkoli si toho my lidé málokdy všimneme nebo to vůbec nepoznáme. Často nosím na krku soví dráp, obzvláště když pořádám slavnost nebo promlouvám na veřejnosti. Není to obyčejný suvenýr nebo talisman – je to silný lék, který jsem dostala od jednoho svého úžasného přítele, který mi pomohl změnit můj život. Sovy byly vždy významnou součástí mého života, obzvláště pak výr virginský. Setkávala jsem se s ním v dětství i během dospívání, neboť jeho rodina

žila skoro před naším domem, na stromech rostoucích přes cestu. Poprvé mě k nim přivedla moje prababička, jelikož se mnou často chodívala mezi obrovské borovice trhat divoký chřest. Stály jsme tam ruku v ruce a vzhlížely do koruny stromu, kde sedával ten nejkrásnější výr, jakého jsem kdy viděla. Zdálo se mi, že jeho oči vidí až na dno mé duše; hluboce fascinováni jsme se dívali jeden na druhého, beze slov, bez hnutí.

Žil přímo před mými dveřmi na velké borovici, kde vyrostl z malého ptáčka v dospělého samce, který si s družkou postavil vlastní hnízdo. Každý rok k nám oba přilétali a přiváděli na svět nádherné sovičky. Kdykoliv jsem odvážně vyrážela do divočiny, vzhledla jsem na nebe s jistotou, že ho uvidím kroužit nad hlavou. Zůstával se mnou stále a posedával na nedalekých stromech. Dokonce mi obstarával i jídlo. Přinášel mi hlodavce, jednou dokonce přiletěl i s rybou. Když mi donesl myš, nejprve jsem předstírala, jak nejlépe jsem dokázala, že ji jím, nápadně jsem přežvykovala a spokojeně mlaskala, a teprve potom mu také trochu nabídl. Nemohla jsem zranit city přítele, když se ke mně choval tak láskyplně. Zároveň jsem se ale nebyla schopna přinutit, abych tu myš snědla, i když to byl opravdu úžasný dárek!

Sovy jsou jedny z mých zvířecích ochránců – navždy jim zůstanu vděčná za starostlivost a něhu, s jakou o mě pečovaly. Můj zvláštní přítel musel brzy opustit Zemi, ale dříve, než odešel, dal mi dárek, kterého si budu vždy cenit.

Když mi bylo asi čtrnáct let, líně jsem se loudala po dědečkově dvorku a najednou jsem uslyšela svištivý zvuk. Rychle jsem se otočila a už jen ucítila, jak mi můj výr prudce narazil do hrudi. Když jsem se z té rány vzpamatovala, pevně jsem ho uchopila a reflexivně se ho snažila od sebe odtrhnout, v hrudi mi však uvízl jeden jeho dráp. Nakonec jsem přitiskla výra k sobě a vnímala, jak tlukot jeho srdce slábne, až s drápem zaťatým ve mně vydechl naposled. Na hrudi, v místě, kde se zasekl, mi zůstala jizva a od toho dne nosím jeho dráp na krku. Můj kamarád se rozhodl strávit své poslední chvíle se mnou a zanechal stopu nejen na mém těle, ale i v životě. Tento výr je stále mým nejlepším přítelem a i ostatní sovy zůstávají trvalou součástí mého života. Když jsem opravdu v nouzi, objeví se a dají

najevo svou přítomnost. V takových situacích vycházím ven, zavolám je a v neproniknutelné tmě noci naslouchám jejich něžnému zvuku, zvuku domova a své rodiny.

Tím, že umím komunikovat se zvířaty a že je cítím, však nejsem nijak výjimečná. Každý s nimi dokáže mluvit – my jsme se pouze naučili, že toho nejsme schopni a že věnovat více pozornosti zvířatům je pošetilé. Byli jsme vedeni k přesvědčení, že co si myslíme, znamená víc, než co cítíme. Toto je největší překážka mezi námi a schopností komunikovat a pracovat se zvířaty. Zvířata mají duši, stejně jako sama Matka Země ji má. Matka Země s vámi chce hovořit, pomoci vám a učit vás, stejně jako by to dělala zvířata, kdybychom se na ně naladili a naučili se jim naslouchat. Ona však komunikují prostřednictvím pocitů, ne slov.

Když je zvíře vyděšené, sami jeho paniku cítíte. Můžete postřehnout, jak se rozhoduje mezi útokem a útekem. Můžete vnímat jeho úzkost, smutek nebo citové reakce. Potřebujeme pouze otevřít svou schopnost cítit a vnímat – nejen o všem přemýšlet a být závislí na tom, co vidí naše oči a stvoří naše mysl. Je to velice podobné vztahu matky a malého dítěte. Dříve, než umí dítě mluvit a fyzicky projevit, co cítí nebo co potřebuje, matka to vše ví. Víte zcela jistě, kdy se vaše dítě bojí, trápí se, je vyděšené nebo nemocné, protože to dokážete vycítit. Kolik matek má zkušenost s tím, že se probudily o chvilku dříve než jejich děti nebo že neomylně věděly, že se něco stalo? Nedá se racionálně vysvětlit, jak to děláme, přesto se to stále děje. Dokážeme vnímat a tyto zkušenosti dobře známe. Jsem přesvědčena, že mohu v klidu prohlásit, že naše pocity bývají často pravdivější než naše myšlenky. Ve svém srdci, ve svém nitru cítíme propojení s naším Vyším Já a to znamená mnohem víc, než co si o dané věci myslíme. Zdá se vám to tedy opravdu tak nepravděpodobné, že někdo, kdo je naladěný na zvířecí svět, dokáže vnímat, co zvířata říkají? Vždyť většinu z toho umíme my všichni; stačí jen tento způsob vnímání nacvičit.

Sama například nejsem schopna racionálně vysvětlit, jak je možné, že v hrudi každého člověka spatřím nějaké konkrétní zvíře. Nikdy jsem nečetla knihy věnované šamanství nebo spiritualitě indiánů, a proto jsem ani netušila nic o módní posedlosti zvířecími totemy a texty,

které popisovaly, jak je najít a pracovat s nimi. Nikdy jsem o takových věcech nemluvila, obzvláště v době mé mormonské výchovy v dětství. Přesto u každého člověka vidím, jaké zvíře k němu patří. Většina lidí má jedno zvíře, jehož duch se rozhodl provázet je celým životem – ale setkala jsem se také s některými lidmi, kteří mají zvířata dvě. Neumím to rozumově vysvětlit, je však zřejmé, že dokážu vidět konkrétní a často velmi zvláštní zvíře uprostřed hrudi každého člověka.

Když tomu člověku řeknu, jaké zvíře v něm vidím, většinou ho toto sdělení nepřekvapí. Buď to již cítil a už dlouho vnímal s oním zvířetem jakousi propojenost, nebo se tuto informaci dozvěděl již od nějakého jiného šamana nebo léčitele. Přesto může má vize přijít někdy nečekaně a někteří lidé bývají dokonce zklamaní, když zjistí, jaké zvíře je podle mě provází. Je však nutné si uvědomit, že svou podstatou i schopností léčit, učit a chránit neexistují více a méně významní tvorové. I když by chtěl mít každý ve znaku pumu, medvěda, vlka a další tak zvaná silná zvířata, jen málokdo rozumí síle léčivých schopností jezevce, kráse darů skunka nebo duchovní ochraně myši.

Mnoho lidí se již setkalo se svým zvířecím duchovním pomocníkem – a nemuselo jít vždy o příjemnou zkušenost. Znam jednu ženu, kterou pokousala myš den předtím, než jsem jí řekla, že k ní patří právě toto zvíře. Jestliže máte vážnou zkušenost nebo střet s konkrétním zvířetem – pokud vás třeba pokousalo – může se stát, že právě toto zvíře vás má mnoho naučit, nabízí se vám a pokouší se tak upoutat vaši pozornost. Toto zvíře může být vaším duchovním ochráncem. V posvátném světě často doprovází ty největší dary něco bolestného, zdánlivě nepřátelského. Zjistila jsem to sama na sobě, když mě uštkl chřestýš nebo pokopal kuň. Mimo toho se mi stala ještě řada dalších hlubokých zážitků se zvířaty – příjemných i nepříjemných – a mnohé z nich mi změnily život.

### Poselství od zvířat

Jak jsem již uvedla, někdy nás naše přehnané přemýšlení vede ke zpochybnění všeho, co nám vlastní těla a pocity říkají o zvířecím světě. Přesto pro nás zvířata uchovávají spoustu moudrosti, a pokud se

naladíme na jejich vibraci a energii, neustále s námi na jemnohmotné úrovni spolupracují.

Ráda bych se s vámi podělila o zážitek, který se mi nedávno stal. Chystala jsem workshop v Arizoně u města Phoenix a vnitřně se na tento den připravovala. Když jsem vyšla ven do zahrady, abych se pomodlila, ucítila jsem v blízkosti zvíře, a tak jsem se ztišila a naladila. Pokoušela jsem se ze svých pocitů vyčíst, o jaký druh se jedná. Vníkala jsem strukturu vysoké, suché trávy, která mě lechtala na prstech, vůni mokré tmavé půdy a také číslo čtyři. Náhle se přede mnou objevila samice rysa červeného a usadila se pár kroků ode mě na vysokou cihlovou zahradní zeď. Okamžitě se mnou začala komunikovat. Když to uviděli ostatní, kteří se jen tak procházeli opodál, zastavili se a s úžasem sledovali naše setkání.

Jak asi mnozí víte, rys červený je extrémně plachý, obzvláště za bílého dne, a zřídka chodí do blízkosti lidí. Samice i já jsme zůstaly stát pár stop od sebe a několik předlouhých okamžiků jsme se na sebe dívaly. Poslaly jsme si vzájemnou lásku a pak mi samice řekla, že přišla, aby mi předala zprávu. Sdělila mi, že jsem prošla očistným procesem a že mi teď budou zpřístupněny další informace. Podala mi zprávy o vyprahlé arizonské zemi, na které jsme stály – že bude v budoucnu mnohem úrodnější a že zde kdysi vykonali původní obyvatelé této oblasti posvátný obřad. Nakonec mě upozornila, že musím více naslouchat zvířatům a jiným tvorům, protože se mi stále pokouší předat poučení a poselství. Jakmile to dořekla, otevřela se energiím ticha. Když jsme si pak znovu předaly lásku a požehnání, rozloučila se s tím, že se musí vrátit zase k mláďatům, lehce seskočila a zmizela. Její přítomnost v místě jsem cítila po celou dobu trvání workshopu.

Někteří z vás mohou mít podobné zkušenosti s přímou komunikací se zvířaty. Zrovna jako když přijímám zprávy od Ducha nebo od konkrétních duchovních průvodců, informace nepřicházejí v podobě slov, ale jako přímé předání pochopení, které je směsicí vjemů, pocitů, intuice, vibrací, barev a chutí. Kdybych se tomu pokusila dát nějaký smysl nebo to chtěla logicky vysvětlit, vůbec bych předávané zprávě neporozuměla.

Jedna z největších výzev pro lidi naší přeracionalizované, přetechnizované doby je potřeba znovunalezení víry ve vlastní pocity, intuici a představivost. To jsou naše přímá spojení s ostatními tvory a formami života na planetě. Jestliže si chceme vytvořit skutečně hezký vztah k Matce Zemi, musíme si dovolit znovu cítit, otevřít naše smysly a srdce všemu, co nedokážeme vidět ani si neumíme vysvětlit. Pokud to zvládneme, zvířata nám pomohou tak, jak se o to snažila vždy, a my znovu získáme zpět bohatství široké rodiny a zapomenutý pocit, že někam patříme.

## Vše naplňuje životní energie

Mé duchovní vedení mi opakovaně ukazovalo, jak je vše naplněno energií. Náš fyzický svět stále žije a pulzuje, i když většina z nás na to zapomněla, protože to nemůžeme jednoduše spatřit na vlastní oči. Vnímáme často jen povrch věcí, jejich zdánlivou hmotnou pevnost. To, co nás oživuje, je však životodárná energie. V současné době ji dokáží vědci dokonce i změřit. Jsme jeden žijící, dýchající, pulzující organismus. Žijeme díky energii, kterou nás živí Matka Země přes naše chodidla a darem dechu nás zapojuje do životního řetězce. Tato energie je zde pro nás v každém okamžiku našeho bytí v těle, aby nám dávala život, vyživovala nás a naplňovala nás znova a znova. My ji však nevyužíváme tak, jak bychom měli. Zapomněli jsme, jak máme s energií Země pracovat a propojovat se tak se zdrojem života.

Vzpomínám si, jaké to bylo, když jsem v mládí začala vidět energie a barvy věcí. Vyrůstala jsem v oblasti jižního Colorada, proslulého záhadnými úkazy, výskytem podivných světél a UFO: v údolí San Luis. Toto údolí je také uctíváno mnoha indiánskými kmeny, protože spadá do posvátného trojúhelníku tvořeného horami Ute, Mount Blanca a San Antonio v takzvaném nekrvavém údolí. Společně s mnoha dalšími obyvateli jsem zde i já zažila nějaké zvláštní jevy. Nad naším domem se párkrát vznášela velká červená záře a také jsem se několikrát setkala s bytostmi z jiných dimenzí. Nejsem si jistá, zda by následující událost mohla být označena jako zkušenost s mimozemšťany, každopádně však změnila můj život a mé vnímání světa.

### Setkání s bytostmi světla

Jedné magické noci jsem tábořila pod hvězdami na svém obvyklém místě u řeky. Zrovna se setmělo a já tam jen tak ležela, pozorovala hvězdy a naslouchala větru v korunách stromů. Tu jsem uviděla něco, co

za stromy připomínalo světla traktoru na poli. Světla se objevovala a pak zase mizela a já si říkala, že asi někdo oře, i když mi to připadalo trochu divné, protože byla noc. Navíc byla modrá a mně přišlo zvláštní, že by traktor měl modrá světla – nic takového jsem nikdy předtím neviděla. Světla se ale stále přibližovala a mě se zmocňoval hodně zvláštní pocit. Cítila jsem teplo – jako by hřejivá voda stékala z vrchole mé hlavy až do nohou. Bylo to uklidňující, utišující a velice příjemné. Když se to přiblížilo až ke mně, zjistila jsem, že to není jen modré světlo, ale žena. Měla dlouhé vlnité vlasy, stažené do dlouhého copu, který vzadu splýval dolů přes vlající šaty. Připomínala mi Guineveru nebo nějakou středověkou princeznu. Dlouhé šaty byly na zápěstích a spodním lemu krásně vyšíváné, celá její postava však byla průhledná, tvořená pouze zářícím, chvějícím se modrým světlem a zvukem hudby.

Přišla ke mně a položila mi ruce na obličej, dlaněmi na tváře. Nikdy jsem nic podobného nezažila. V místě jejího doteku jsem necítila žádný tlak, pouze teplo. Nekomunikovala se mnou slovy, jen zvukem a vibracemi. Bylo to něco jako hudba, ale žádné, kterou jsem dosud slyšela, se to nepodobalo – ta její byla nebeská, božská. Nedokážu to popsat, ale ona sama byla tou hudbou. Poslední věc, na kterou si vzpomínám, než jsem usnula, bylo teplo jejích dlaní na mé tváři a její melodie, tak vzdálená zvukům jakéhokoliv nástroje, který jsem kdy slyšela.

Když jsem se druhý den ráno probudila, vše bylo jiné. Pokoušela jsem se přijít na to, co to setkání mělo znamenat. Vypadalo to spíše jako sen, ale věděla jsem, že jsem nespala. Něco se se mnou stalo. Žena odešla a zanechala mě ve zcela zvláštním rozpoložení. Zvlášť mé oči byly jiné; změnil se způsob, jakým jsem viděla a vnímala věci kolem. Ve všem jsem spatřovala nové barvy. Dokázala jsem je vidět současně s pohybem energie v každém stéblu trávy, ve stromech, ve zvířatech. Říkala jsem tomu „vidět tečky“, protože jsem viděla barvy ve shlucích, skoro jako pixely na monitoru počítače. Nejsem si přesně jistá, jak moc to souvisí s vnímáním aury, ale myslím si, že jde o něco jiného, protože vidím barvy uvnitř živých bytostí. Myslím, že se jedná o životní energii. Některé stromy obsahují více světla a více barevné energetické vibrace než jiné, stejně jako někteří lidé mají více světla

než ostatní a na některých místech těla jsou v určitou dobu barevnější než na jiných.

Člověka láká, aby vnímal odděleně světlo, barvu, vibrace a energii, ale ve skutečnosti je to vše stále jedno a totéž, jen se to díky působení filtru našich smyslů projevuje různými způsoby. Barva má určitou vibraci, zvuk, strukturu, chuť a další. Vše dohromady mi napomáhá k získávání informací o živé bytosti. Tímto způsobem vnímám zvíře dřív, než je uvidím. Pocítím v ústech určitou chuť a určitou konzistenci, která ji doprovází. Každé zvíře je jiné. Věřím, že brzy všichni dokážeme vnímat tyto věci a pracovat s vibracemi a s energií způsobem, na který jsme jako lidské bytosti na dlouhou dobu zapomněli. Všichni máme tyto schopnosti, ale odchýlili jsme se od společného rytmu s Matkou Zemí a zapomněli jsme vnímat věci skrze duši, s hlubším uvědoměním.

### Dávání a přijímání zemské energie

Jedna z věcí, kterou mě Duch učil a o kterou se mám s vámi podělit, je, že je pro nás velice důležité, abychom znovu začali správně používat svou energii. Potřebujeme se naučit, jak dávat a přijímat energii od Matky Přírody, abychom se stále nepokoušeli získat energii od jiných lidských bytostí. Někde během našeho vývoje jsme se oddělili od přírody a v uspokojení svých základních potřeb jsme začali být příliš závislí na jiných lidských bytostech. V rámci každé lidské komunikace probíhá výdej a příjem energií, které vedou k sebeuvědomění – jak jsme vnímání a energeticky přijímání jinými. Uvedu příklad. V každé konverzaci je vždy jedna osoba, která energii dává, a jedna, která si ji bere – někdy tato výměna bývá poměrně dobře vyvážená, častěji to však tak harmonicky nefunguje. Na základě tohoto energetického vztahu, který vzniká, aniž bychom si toho vůbec byli vědomi, se buď cítíme dobře a plní energie, nebo mírně vyčerpání a deprimovaní naší komunikací s ostatními lidskými bytostmi. Nevědomky často vyhledáváme energii druhých, abychom se sami nasýtili, cítili se dobře, respektovaní a plní života. To by však neměl být náš hlavní zdroj doplnění energií, zdroj dobrých pocitů.

My lidé bychom se měli naučit dávat a přijímat energii z rostlin, stromů, řek, oceánů, ze Země samotné. Když se naplníme energií

Matky Země, nepotřebujeme ji získávat ze sebe navzájem nebo z jiných omezených zdrojů. Energie Matky Země, která je skutečnou energií Lásky, je nekonečná, nevyčerpatelná a stále přítomná. Po celou dobu, co jsme zde, v těchto tělech, je tato životní energie v nás, kolem nás a je nám stále k dispozici. A na rozdíl od jiných zdrojů Země, které lidské bytosti využívaly, ale nedoplňovaly, nemůže být tato energie vyčerpána. Čím více se na ni budeme ladit a používat ji, tím více životní energie vytvoříme a tím více jí budeme moci vrátit zpátky Matce Zemi ve formě lásky, vděčnosti a štěstí.

Můžete jít ven a doslova dýchat energii ze stromů, dokud se nebudete cítit naplnění, vyrovnaní a znovu připojení ke zdroji. Každá živá bytost má neomezenou energii, kterou vás podporuje a vyživuje – žalud, list, jablko, kámen, hora. Jestliže se cítíte oslabení, sklíčení, nemocní nebo nějak strádáte, jděte ven, dýchejte životní energii přírody a prociťujte, že jste jí a ona vámi. Nemusíte myslet na nic konkrétního. Není důležité, jaké máte o sobě mínění, a není ani důležité, jak vás berou ostatní. Pokud budete věnovat pozornost životu kolem sebe, pak vaše myšlenky na to, kdo jste a co si myslíte, přestanou být důležité.

Proč se cítíte tak dobře po procházce lesem nebo po pobytu u potoka? Protože jste právě načerpali energii – je to stejné, jako byste byli baterie a právě jste byli připojeni ke zdroji, která vás dobil. Díky tak velkému množství lidí, kteří nejsou denně v kontaktu s Matkou Přírodou a nevěnují čas tomu, aby se tímto způsobem naladili na živé bytosti, přicházíme o obrovský zdroj harmonie a výživy. Jsme čím dál nemocnější a nevyrovnanější, protože naše energie je stále rozhazována a vyčerpávána naším životním stylem, aniž bychom ji pravidelně doplňovali ze zdrojů Matky Přírody. Vše, co potřebujete, abyste se cítili dobře, naleznete kolem sebe – v živém a dýchajícím světě přírody.

Kdybychom to mohli každý sám za sebe dělat denně – měli čas na naladění se a dýchání životní energie Země – zcela by to ovlivnilo naše životy a náš svět. Necítili bychom potřebu se zviditelňovat, být v čele, protože bychom pro svůj dobrý pocit nepotřebovali získávat energii z ostatních lidských bytostí. Nezáleží na tom, jak si vyděláváte na živobytí, pokud to nepotřebujete k tomu, abyste dosáhli ocenění a uspokojení. Když jste propojeni s Přírodou a napájeni životní

silou, už se nestaráte, jak vás přijímají ostatní, protože lidské bytosti nejsou to jediné, co existuje. I další bytosti žijící ve Vesmíru vás vnímají, komunikují s vámi a znají vás. Svět Přírody se stane mnohem skutečnější než společnost, která vytváří strukturu našich životů a říká nám, kdo jsme a jakou máme cenu. Ať už vyděláváte miliony jako známý spisovatel nebo jste žena v domácnosti, nejste nic víc ani méně. Tím, že se naplníme životodárnou energií Země, nebudeme potřebovat být závislí na jiných lidech, jejich lásce nebo jejich hodnocení. Uvolní se v nás tak spousta energie pro tvůrčí činnost a štěstí. Všechna energie, kterou potřebujeme pro vlastní podporu, tu na nás čeká. My ji potřebujeme pouze načerpat, spojit se s ní, nechat ji, aby nám pomohla a vyléčila nás.

Je jí dost pro všechny bytosti, aby se jí mohly stále naplňovat. Ač je to pro naše myšlení stěžl pochopitelné, toto bohatství životní energie produkuje ještě větší hojnost, která se nikdy nevyčerpá. Životní energie je naším největším darem a přišel čas, abychom ji zase začali využívat. Sami jsme tvůrci. Jsme bohové a bohyně, kteří jsou zde, aby vytvářeli krásu a milovali. Pro Lásku není nic nemožné. A v propojení s životní energií Matky Země, naším zdrojem, čerpáme z nekonečného pramene Lásky, která nás obklopuje. Tato Láska je vlastní podstatou Matky Země a smyslem samotného života.

### Cvičení: Dýchání energie Země

Jedná se o velice jednoduché, ale účinné cvičení, které mě naučil Duch a o něž se mám s vámi na jeho přímou žádost podělit. Provádějte ho, pokud se necítíte vyrovnaní nebo pokud se chcete uzemnit a naladit se na Matku Zemi. Často vedu lidi k tomu, aby si ho udělali předtím, než ke mně přijdou na terapii, protože zprůchodní tok jejich energie a pomůže odstranit blokády v určitých čakrách, v místech, kde se proud životní energie zasekl nebo ucpal. Pomůže vám také otevřít se duchovnímu vedení a připraví vás na hlubší stavy při modlitbě a meditaci. Je to mocná cesta k odstranění bloků a napojení se na zdroj všeho života.

Postavte se bosými chodidly na zem. Cvičení můžete provádět i uvnitř, ale určitě si vyzujte boty. Ploskami nohou začnete

vdechovat zelenou barvu, barvu zemské energie; vnímejte, jak tato energie naplňuje vaše buňky a vyživuje každý kousek vašeho těla. Prvním nádechem ji nasajte do výše kolen a poté ji přes plošky nohou vydechněte zpět do země.

Podruhé vdechněte tuto zelenou energii do úrovně své pánve (první čakra) a výdechem přes stehna, kolena a kotníky ji vedte zpět ploškami nohou do země. Pokud budete mít při tomto cvičení nějaké problémy s určitým místem na těle, nebudete ho moci prociťt a naplnit energií, nadechujte se do tohoto místa do té doby, dokud nepocítíte, že je již vše v pořádku a že můžete pokračovat dál.

Na třetí nádech přiveďte energii přímo pod pupek do pánve (druhá čakra) a vypusťte ji zpět do země. Při sestupování energie se zaměřte na každou část těla; nespěchejte, ale energii si představujte a prociťte, jak klesá a vyplňuje vaše končetiny, svaly, krev, kosti, buňky.

Čtvrtým nádechem ji přiveďte do středu břicha (třetí čakra) a vnímejte, jak proudí a proniká do vašeho solar plexu. V této části těla, která souvisí s naší vůlí a pocitem síly, se sebeurčením, kdo vlastně jsme, ukládá řada z nás mnoho potlačených emocí. Sami možná budete mít potřebu toto místo vícekrát prodýchat. Dovolte léčivé síle Země jemně prostoupit vaše břicho a uvolnit všechno napětí, které je vloženo do starých energií a obav. Až se budete cítit uvolnění a otevření a případně zde budete cítit i teplo, můžete pokračovat dále.

Na pátý nádech nasajte energii až do svého hrudníku (čtvrtá čakra) a prociťte, jak obaluje vaše srdce a proniká do něj. Vnímejte, jak se roztéká uvnitř celého hrudníku, zaplavuje plíce a žebra. Srdeční oblast nese velkou spoustu starých emocí a mnoho z nás tam má hluboké rány. Nechejte Matku Zemi, aby se tohoto místa ve vás jemně dotkla. Dýchejte tímto způsobem tolikrát, kolikrát je to nutné, abyste cítili, jak se ve vás rozlévá teplo a toto místo se uvolňuje a otevírá. Dovolte všemu, co jste zadržovali, aby se znovu rozpustilo v Zemi. Stejně jako matce neublíží, když utiňuje své

dítě a přijímá jeho bolesti a problémy, ani Matce Zemi takovým odevzdáním nikdy neuškodíte.

Při šestém nádechu přiveďte energii do krku (pátá čakra) a prociťte, jak se otevírá tato oblast, jež je spjata s vaším hlasem a s pravdomluvností. Poté ji zase vydechněte zpátky do země.

Po sedmé dovedte energii doprostřed čela mezi oči (šestá čakra neboli třetí oko) a vnímejte, jak je tato část (propojená s duchovními vizemi, vyšším vnímáním a intuicí) otevírána, jemně hlazena a napojována na Matku Zemi. Vydechněte do země.

Osmým a posledním nádechem nasajte energii až nahoru, na vrchol hlavy (sedmá korunní čakra) a vnímejte, jak se nahoře otevíráte duchovnímu vedení a Světlu z vesmíru. Prociťte, jak energie Matky Země hladí a otevírá toto místo a pokládá vás mezi Zemi a Nebe jako dítě Země a Vesmíru. Obličej, lebku, mozek, žlázy i vaše vlasy naplňte zeleným životodárným světlem, které vás napojí na veškerý život. Poslední výdech vedte také přes své ruce a dlaněmi vydechněte až do Matky Země. Tímto se uzavře energetický kruh. Nyní jste naladěni na sílu, která vás oživuje a která je tu stále přítomna. Tato mocná zelená životní energie vám může pomoci vyléčit, znovu oživit a harmonizovat celé vaše bytí.

### **Cvičení: Naslouchání Matce Zemi**

Když pořádám nějaké semináře, často strávíme alespoň hodinu tímto jednoduchým, ale účinným cvičením a nasloucháme Matce Zemi. Mnoho z nás nedůvěřuje svým vrozeným schopnostem mluvit s Matkou Zemí, prociťovat ji a být jí vyučován. Připadali bychom si divní, kdybychom skutečně naslouchali tomu, co slyšíme od ptáků a rostlin. Myslíme si, že si vše jen vymýšlíme. Ale rostliny, zvířata, stromy a voda k nám stále promlouvají, a pokud bychom se alespoň trochu naladili a vnímali je, předávali by nám vzkazy a poselství. Měli bychom věřit sdělením, které získáváme od Matky Přírody – a být si vědomi, že živoucí svět kolem nás s námi komunikuje prostřednictvím pocitů. Pokud dokážeme věřit tomu, co cítíme, když jsme vůči Matce Zemi otevření a vnímaví, můžeme začít přijímat moudrost, přítomnost a tajemné hlubiny,



které nám tu jsou stále k dispozici. Rostliny, zvířata a kameny nás stále učí!

Vyjděte ven a najděte jednu malou věc, která vás nějak přitahuje. Může to být třeba rostlina, kámen, strom, list, větev, hmyz – nic není bezvýznamné. Vnímejte, co přitahuje vaši pozornost a co s vámi chce komunikovat. Posadte se s touto věcí nejméně na patnáct minut. Věnujte jí svou pozornost. Otevřete se jejímu bytí, její přítomnosti, jak to jen dokážete. Tato věc je živá, stejně jako vy. Jak chutná, voní, vypadá, jak ji cítíte? Spíše než byste o ní přemýšleli nebo ji studovali do podrobných detailů, pokuste se vycítit její životní energii. Dokážete ji vnímat svými prsty, když se jí dotknete nebo ji podržíte? Vibruje rychle nebo pomalu, je tato vibrace klidná nebo rozbouřená, lehká nebo těžká? Je její zvuk vysoký nebo nízký? Jste schopni slyšet tón, který energie vytváří? Dokážete vidět její barvu? Jaký dar se v ní skrývá? Co by vám ta věc řekla, pokud by mohla mluvit?

Pokuste se zůstat bdělí ke svým dojmům, představám, pocitům, které přicházejí, když se otevřete živoucí energii bytosti Matky Země. Neposuzujte sebe ani to, co přichází. Možná, že si budete chtít zapsat zážitky do deníčku. Možná, že to bude pár řádek básně; možná, že uslyšíte slova nebo hlas, nebo vám bude sděleno něco zcela zvláštního. Co na to vaše duše? Jak se vás to dotýká? Co cítíte, když s vybranou věcí sedíte, pouze jí věnujete pozornost a svým srdcem se na ni napojujete?

Když mi lidé předávají své zkušenosti, vždy mě udiví, jak hluboké může být toto krátké praktické cvičení. Někteří z nich přijímají celkem hodně informací. Často uslyší to, co se potřebovali v daném okamžiku dozvědět, dostanou jakýsi klíč ke svému vyléčení. Jindy se to týká podstaty rostliny nebo bytosti, která se poprvé odhaluje. U některých lidí se prolomí emocionální zábrany a začnou bez zjevné příčiny plakat. Téměř každý se však cítí nabitý a osvěžený už jen tím, že přesunul pozornost ze sebe a daroval ji něčemu, kolem čeho by normálně prošel bez povšimnutí. Takový postup může být velice léčivý a harmonizující. Skutečně otevírá srdce a navrací nás zpátky do vztahu s Matkou Zemí.

Netrvá to tak dlouho napojit se na Matku Přírodu; vyžaduje to pouze ochotu otevřít se a naslouchat. Protože jsme byli moderní společností vtaženi do extrémně racionálního a logického způsobu myšlení, máme tendence zpochybňovat, co cítíme a co k nám přichází intuitivně nebo prostřednictvím fantazie. Avšak to, co cítíme a co si představujeme, je stejně reálné, jako to, co si myslíme – nebo ve skutečnosti ještě mnohem reálnější. Přírodní bytosti se propojují na úrovni srdce, ne prostřednictvím mysli. Abychom mohli komunikovat s jednonohými, čtyřnohými tvory nebo s tvory zcela bez nohou – všichni to jsou naši bratři a sestry, žijící zde na Zemi – musíme otevřít naše srdce a přestat se bát cítit společně s *nimi*. Nesmíme mít strach žít s otevřeným srdcem, obávat se toho, že budeme vypadat hloupě, směšně nebo vrtošivě před našimi přáteli a rodinami jen kvůli tomu, že se bavíme se stromy, zvířaty a rostlinami. Musíme se znovu naučit naslouchat a důvěrně komunikovat s dětmi Matky Země, s našimi bratry a sestrami, kteří tu pobývají, mluví s námi a chtějí nám pomoci.



## **Jak se učit důvěřovat Neviditelnému: lekce studny**

Již od dětství jsem mnohokrát přišla do přímého kontaktu se smrtí. Kvůli svému fyzickému tělu, které mělo vždy problémy s ledvinami a srdcem či utrpělo všelijaká zranění, a díky mé dobrodružné (nebo jak by někdo řekl lehkovážné) povaze dítěte, které mělo rádo tmavá a neudržovaná místa (kde se skrývá skutečné bohatství života) a pátralo po různých tvorech, jsem žila pořád na hraně. Chtě nechtě jsem musela čelit mnoha extrémním situacím a mnohokrát jsem byla na pokraji smrti. Když jsem párkrát v životě balancovala mezi setrváním na Zemi nebo jejím opuštěním, zasáhl přímo Duch prostřednictvím mocné vize nebo hlasu, který ke mně promlouval a někdy mě přímo vedl. Jeden z těchto provázejících hlasů mi zachránil život a dal mi cennou duchovní lekci, že mám důvěřovat vedení, které k nám přichází v jakékoliv formě, ať se nám v tu chvíli zdá jakkoliv podivná.

Stalo se to jedné úplně obyčejné neděle, když mi bylo asi pět let. Moje rodina zašla do kostela a jako každou neděli se pak stavila na večeri u rodičů mého otce. Moji prarodiče z otcovy strany ke mně nikdy nebyli nějak zvlášť laskaví a z nějakého mně nepochopitelného důvodu se ke mně chovali, jako bych byla černá ovce rodiny. Ostatní příbuzní to věděli a celou situaci akceptovali, a tak zatímco se všichni doma sesedli, povídali si spolu nebo se dívali na fotbal, já jsem po večeri vždycky vyklouzla raději ven. Dvůr se starými budovami, o které se nikdo nikdy nestaral a které byly seskládány ze zbytků dřev a starého pletiva, nebyl na pohled nic moc. Ubohost zvířecích příbytků mě skličovala. Můj děda nikdy neprojevoval úctu ničemu a nejméně

ze všeho pak svým zvířatům. A stejně jako k nim se choval i ke mně a k mým sourozencům, když moje rodina později přišla o dům a museli jsme se k němu a k babičce nastěhovat. Nejhorší ze všeho byly chvíle, kdy byli naši rodiče pryč. Proto jsem byla přešťastná, když jsem mohla hned po večeri zmizet z domu. Navíc jsem velice ráda prozkoumávala všechny kůlny, přístřešky a pátrala jsem po králíčcích, kteří se pod nimi zahrabávali. Každou neděli jsem sama vyrážela na průzkum a za novými objevy do přírody. Občas jsem dokonce pronikla i tam, kam jsem nesměla. Tuto neděli jsem byla přitahována ke staré studni, což byla v podstatě jen velká hromada hlíny navršená k západní straně domu, postavená stejně ledabytě jako stodoly kolem.

Věděla jsem, že bych k ní chodit neměla, protože jsme byli vždy nabádáni, abychom se k ní ani nepřibližovali. Byla tak hluboká a tmavá, že nebylo těžké při sebemenší nepozornosti uklouznout a spadnout do ní. Abych se do ní mohla podívat, posunovala jsem se krok za krokem na kopec hlíny, který studnu obklopoval. Pak jsem nahlédla do temné díry, ale moje zvědavost tím jen vzrostla. Lehla jsem si do bláta na břicho a hlavu vyklonila přímo do otvoru. Vzduch byl zatuchlý, byl cítit po vlhké zemině a mechu. Snažila jsem se, aby si mé oči zvykly na temnotu, abych mohla dohlédnout až na dno. Upustila jsem několik kamínků, abych zkusila, jestli je tam voda, ale každý kámen jsem slyšela jen tupě narazit na zem. Zjištění, že dole žádná voda není, ještě více podnítilo mou zvědavost a já zatoužila zjistit, co může být dole za tvory – třeba mloci, vodní hadi nebo hlemýždi. Byla jsem přesvědčena, že ať je tam dole cokoli, ještě nikdy jsem nic podobného neviděla. Odhadovala jsem, že dno by mohlo být v hloubce asi tři metrů. Podlehl jsem pokušení a rozhodla se, že to risknu.

Odběhla jsem pro nějaký provizorní žebřík. Vzpomněla jsem si, že za kupou sena byl jeden starý opřený o nákladák, a tak jsem si ho odnesla. Postupně jsem ho spouštěla do jámy, ale k mému překvapení byl žebřík příliš krátký, takže nedosáhl na dno. I tak jsem ho spustila, protože jsem počítala s tím, že ho při slézání nahmatám nohou. Pomalu jsem do temné díry vsunula chodidlo a pak i obě nohy. Dostávala jsem se níž a níž a hledala chodidly horní příčku žebříku. Pak už jsem se držela jen rukama, ale stále jsem nemohla najít pod nohama oporu.

Jak jsem se držela, ruce se mi začaly trást a pálit. Pokoušela jsem se vytáhnout zpátky nahoru, ale spustila jsem se do jámy už příliš hluboko, než abych to ještě dokázala, a ať jsem se namáhala, jak jsem chtěla, žebřík jsem nahmatat nemohla. Když jsem zjistila, že se odsud nedokážu dostat, zachvátila mě úzkost. Pokud bych se pustila, jak hluboko bych padala a co je vlastně na dně? A jak se vůbec dostanu ven, jestli spadnu?

Vše se odehrávalo velice zvolna jako ve zpomaleném filmu, zemina mi vyklouzávala z rukou a já pozorovala ztrácející se nebe. Jak jen jsem mohla, snažila jsem se zachytit o stěny, ale sjížděla jsem příliš rychle, než abych se mohla zastavit. Spadla jsem dost hluboko, ale nebyl to přímý pád. Během letu jsem se zachytila koleny žebříku a zlomila při tom tři nebo čtyři příčky. Dopadla jsem na vlhkou, studenou zem a vyrazila si dech tak silně, až mi bylo na zvracení. Rifle jsem měla na kolenou roztrhané a cítila jsem, že jedno z nich je velice ošklivě zraněné. Nejhorší byla ale tma kolem. Nebyla jsem schopna cokoli rozeznat, ani náznak světla tam nebyl. Nejsem si jistá, kolik metrů jsem padala, ale mohly to být tak tři, tři a půl metru. Když jsem vzhledla, neviděla jsem ani hvězdy. Sáhla jsem si na koleno, abych zjistila, jak je na tom, a cítila jsem, jak přes rifle prosakuje teplá krev. Nedokázala jsem odhadnout, jak moc je to zlé, ale rozbité koleno mě v tu chvíli nemohlo rozhodit – mnohem víc starostí mi dělalo, jak se dostanu ven.

Stěny nebyly obložené kameny, byla to holá hlína. Díra, ve které jsem byla uvězněná, mohla být široká necelé dva metry. Snažila jsem se ji rukama dokola osahat a vyhmátat v blátě tenké, zkroucené kořeny. Pokaždé když jsem se pokusila vylézt a najít pevnou oporu, sklouzla jsem zase po stěně dolů. Bylo sychravo a vtíravý chlad mi pronikal až do morku kostí. Schovala jsem ruce pod tričko s krátkým rukávem, sedla si zády ke zdi studny a snažila se uklidnit a začít jasně myslet. Pokusila jsem se křičet, ale můj výkřik okolí úplně ztlumilo a pohltilo. Náhle jsem si uvědomila, jak jsem daleko od všech a od všeho nahoře. Věděla jsem, že mě nikdo nebude hledat, protože jsem v té době utíkala z domu na celé dny. Nikdo nezjistí, že tam nejsem, a když by na to

přece jen někdo přišel a našli mě tu, měla bych kvůli tomu, že jsem šla ke studni, velké problémy.

Znovu jsem zkoušela šplhat po hliněné stěně, dokud mi ruce vyčerpáním zcela nevypověděly službu. Pokaždé jsem sklouzla po stěně zpátky na dno. Posadila jsem se a cítila, jak se mi do očí ženou slzy. Jasně si vzpomínám, jak jsem si okrajem trička stírala horké slzy a přitom na tvářích cítila kousky zeminy. Vypadalo to, jako bych měla na tričku a na rukou mnohem více hlíny než pod nohama. Začala jsem být ze své situace zoufalá a cítila jsem, že jsem u konce svých sil. Klepala jsem se zimou, byla jsem špinavá, zraněná a pomalu jsem podléhala skutečným obavám, že se nebudu schopna dostat ven. Uvízla jsem v hluboké, tmavé díře a měla jsem tu pouze zlomený žebřík z tlejícího dřeva. Vyzkoušela jsem už všechno, ale bez úspěchu. Věděla jsem, že se už připozdívá a pravděpodobně zapadlo i slunce. Prsty na rukou a na nohou jsem už necítila. Nakonec jsem si klekla na dno studny, sklonila hlavu, sepjala ruce k modlitbě a začala prosit o pomoc.

Když na to teď myslím, je mi tak trochu do smíchu. Vzpomínám si, že jsem se vždycky, když jsem se ocitla v nesnázích, modlila: „Milovaný Nebeský Otče.....ehmmm.....to jsem zase já, Kiesha....“, a vypověděla jsem mu, do jaké šlamastyky jsem se zase dostala. Musela jsem vypadat dost směšně, hrozně špinavá, zmáčená, ruce schované pod tričkem, dlaně sepnuté k odhodlané modlitbě. Botu jsem měla jen jednu, na druhé noze chyběla i ponožka, protože jsem si ji uvázala kolem krvácejícího kolene. V tomto stavu jsem se modlila: „Nebeský Otče, prosím, dostaň mě odsud. Prosím, pomoz mi.“ Byla jsem prochládlá, zoufalá z té příšerné tmy a skutečně jsem si už nevěděla rady. Pomodlila jsem se a pak se schoulila ke stěně.

V mrákotách jsem si otřepávala kousky špíny z oblečení, máchala přitom rukou dozadu a dopředu před očima a pokoušela se zhlédnout své prsty, když tu jsem zaslechla hlas, který na mě zavolal: „Dítě... dítě, vezmi kus dřeva a začni kopat.“ Seděla jsem tiše, bez hnutí, nevydala ani hlásku a jen si pro sebe říkala: „Kopat? Jsem přece ve studni – jak bych se odsud mohla prokopat ven?“ Svým dětským způsobem jsem dále mudrovala „nemůžu odtud jen tak prokopat tunel“ v domnění, že

jsem právě k tomu vybízena. Jak jsem tak seděla a rozumovala, znovu jsem uslyšela: „Dítě, vezmi kus dřeva a kopej jím do stěny.“

Klesla jsem na všechny čtyři a začala rukama šátrat po kousku zlomeného žebříku, který by nebyl ani příliš velký, ani příliš malý. Po pár pokusech s několika kusy dřeva, které se však po chvíli vždy zlomily, jsem konečně našla jedno velké tak akorát. Uchopila jsem ho pevně na konci a začala jím kopat do nejměkčí horizontální vrstvy zeminy, která byla mírně nad úrovní mé hlavy. Zbytek stěny tvořila tvrdší hlína a malé kameny, které ničily můj klacek, a tak jsem se držela pásma měkké zeminy, která se mi během práce drolila pod nohy. Zastavila jsem se, abych popadla dech, shrnula si vlasy z tváře, a než jsem se znovu pustila do práce, nechala jsem vychladnout ruce, které od kopání nad hlavou přímo žhnuly.

Připadalo mi, že kopu věčnost. Čím déle jsem pracovala a neviděla žádný pokrok, tím zoufalejší jsem byla. Několikrát mi bylo do pláče, nato jsem se naštvála a vzteky praštila dřevem o zem. Pak jsem se musela plazit, abych je opět našla. Přistihla jsem se, jak celou tu činnost zpochybňuji, a pak jsem si svou nedůvěru zase vyčítala. Minuta trvala jako hodina a hodina jako věčnost. Byla jsem vyčerpaná, ruce mě tím kopáním nad hlavou tak pálily, že už jsem je nedokázala ani zvednout. Opřela jsem se o protější stěnu, odložila dřevo a začala plačky naříkat: „Už nemůžu.“

V tu chvíli se to stalo. Hlína se kolem mě začala ve velkých kusech sesypávat. Zpanikařila jsem, protože jsem byla přesvědčena, že mě padající zemina pohrbí za živa. Vyškrábala jsem se k protější stěně, a abych se více chránila, zaklíněla jsem se za starý motor a schovala tvář do dlaní, abych si v případě zasypání vyšetřila trochu vzduchu. Hlína začala padat všude – neměla jsem ponětí, kolik se jí tak mohlo zřítit, jen jsem slyšela hluk a cítila, jak mi její kusy dopadají na záda a ramena. Po několika minutách sesuv skončil a až na zvuk několika padajících kamínků a posledních kousků zeminy nastalo znovu ticho. Sundala jsem ruce z tváře a pokusila se ohmatat okolí.

Vězela jsem po kolena v blátě a stálo to trochu námahy, než jsem se osvobodila ze svého úkrytu mezi stěnou a starým motorem. Chtěla jsem se dotknout stěny, kde jsem předtím kopala, ale ta už tam nebyla.

Z vrstvy, kterou jsem narušila, se uvolnilo a zřítilo veliké množství hlíny a uvnitř studny se vytvořil velká hromada. Vyškrábala jsem se na ní, a když jsem vylezla až nahoru a vyhlédla, s nesmírnou úlevou jsem spatřila hvězdy! Viděla jsem Orionův pás – mně blízké hvězdy. Podle jejich polohy jsem poznala, že může být kolem osmé hodiny.

Moje první reakce byla: „To je teprve dvanáct?“ Byla jsem přesvědčená, že jsem vězela v díře celou noc, možná celé dny, a přitom ve skutečnosti uběhlo pouze asi šest hodin. Když jsem uviděla hvězdy, byla jsem si jistá, že se odtud dostanu. Trochu jsem manévrovala, ale nakonec jsem si propracovala cestu podél zdi, až jsem pod prsty ucítila okraj studny. Když se mi podařilo vytáhnout se nahoru, nemohla jsem popadnout dech a v údivu na chvíli ulehla tváří k zemi. Jsem z toho venku! Dokázala jsem to! Chvilí jsem se dávala dohromady, pak jsem se překulila na záda a dívala se na hvězdy. Čím víc jsem přemýšlela nad tím, co se stalo, tím víc jsem si uvědomovala, jak velkou pomoc jsem dole dostala.

Ani na chvíli jsem nebyla úplně sama; v tu noc pracovaly mocné síly a dohlížely na mě. Možná, že právě ony chtěly, abych tam šla. Třeba v tom byl účel nebo důvod, kterému jsem ještě nerozuměla. Přestože jsem nechápala, proč mi bylo sděleno, abych kopala, musela jsem věřit hlasu, který jsem slyšela. Musela jsem udělat to, oč jsem byla žádána, aniž bych pátrala, jestli to může vůbec fungovat. Myslela jsem si, že jsem měla vykopat tunel! Přitom jsem dostala pouze pokyn kopat – věnovat tomu co největší úsilí – a pak se objevilo řešení. Takové, které jsem však nemohla předvídat. Zdálo by se, že je proti zdravému rozumu – ale můj pohled byl omezený a nemohla jsem vidět další možnosti.

Z této lekce jsem získala mnoho. Naučila jsem se důvěřovat vedení, které k nám přichází, i když nedává smysl nebo nám připadá nelogické. Osobně jsem se naučila vždy poslouchat a věřit všemu, co mi je předáváno. Naučilo mě to také, že musím pracovat z celého srdce a vynaložit úsilí pro to, co chci – teprve potom dosáhnu vytouženého cíle nebo mi napomůže Božská Prozřetelnost. Pokud bych se modlila a najednou by se objevil žebřík, po kterém bych vylezla z díry, moc bych si z toho nevzala. Někdy přicházejí odpovědi ve formě, které

nerozumíme nebo se nám nelíbí, a my musíme pouze věřit. Budeme přehlížet řešení nebo naopak poslechneme hlas, který nám sděluje, co máme dělat, i když nám to bude připadat trochu přitažené za vlasy? Pád do studny mě naučil důvěřovat a mít víru ve vedení Ducha, které sice nemusí dávat smysl a jehož přítomnost a moudrost nemusíme cítit, který nás však stále obklopuje a je stejně skutečný, jako cokoliv jiného, co můžeme poznat našimi smysly.

## Poznání skutečné krásy: lekce od dvou stromů

V dětství jsem se bezprostředně učila, že Příroda je klíčem k celému životu, jeho smyslu a naplnění. Matka Příroda jako žijící, dýchající životní síla k nám dokáže promlouvat a také promlouvá, žádá nás, abychom jí naslouchali, pozorovali ji a pochopili. Nejen, že nám každým okamžikem dává život, ale naplňuje nás také radostí, kterou v našem životě prožíváme. Vše, co nabízí, je plné života a září energií, láskou a nadšením. Jediné stéblo trávy nezůstane opomenuto, jediný lístek nebo zrnko písku nebude zanedbáno. Je velkou Matkou všech a její rodinou je celý vesmír. K tomuto poznání jsem došla na základě osobní zkušenosti, když se o mě starala jako o své vlastní dítě. Prostřednictvím čistého, radostného pocitu jsem se učila, že všechny živé bytosti spolu navzájem komunikují a vnímají nejen sebe, ale i nás. Zatímco jsem byla v dokonalé péči Matky Přírody, přijímala jsem také vedení od duchů. V osmi letech mě začali kontaktovat, učili mě a dávali mi jasné a přímé informace o vesmíru a zákonech života.

Promlouval ke mně jemný, trpělivý ženský hlas a provázel mě určitými životními lekcemi. Nevím, proč tato poučení přicházela v ten který okamžik – někdy přišla, když jsem byla právě v největší nouzi. Jindy se zase objevila, když jsem byla velice tichá a klidná a ladila jsem se na tok přirozeného světa. Tato výuka byla velice jasná a přesvědčivá. Hlas mě vždycky nejprve oslovil jako „dítě“. Když jsem všemu neporozuměla, celá lekce se zopakovala. Když jsem byla ve svých třiceti letech povolána stát se šamankou, sdělili mi indiánští stařešinové, že to se mnou hovořily „Babičky z druhé strany“, a starší věděli, že jsem byla od dětství takto vyučována. Do svých dvaceti osmi let jsem o tom

neřekla živé duši a i pak mi bylo velice nepříjemné něco z toho o sobě prozradit.

Byla jsem vychovávána v oddanosti k mormonské zbožnosti a přiznání, že ke mně mluví nějaké hlasy, by znamenalo pouze zatracení a přímý lístek do pekla. Nebyla jsem si jistá, co si o tom mám myslet, jak si to mám vysvětlit a jestli třeba trochu neblázním. Cítila jsem jen, že mě to hodně odlišuje od ostatních a že by bylo lepší o tom raději vůbec nemluvit. Nikdy nezapomenu na úlevu, kterou jsem pocítila, když mi kdosi řekl, že rozumí tomu, čím jsem procházela, i že to vše mělo svůj důvod, a ujistil mě, že v žádném případě nejsem blázen!

V řadě poučení, která jsem získávala, nikdy nezapomenu na jedno, které mi ukázalo podstatu pravé krásy a způsob, jak vnímat skutečnou hodnotu věcí. To léto, kdy jsem pobývala na svém tajném místě u vody, jsem už byla mladá slečna. Často jsem tam chodila, abych tak unikla fyzickému a sexuálnímu zneužívání mými dvěma strýci, kteří bydleli vedle nás. Byla jsem hluboce zraněna, tvář v tvář takové nesmyslné krutosti a ponížení jsem zápasila s vlastní sebeúctou, ukrývala se mezi stromy a plakala. Měla jsem depresi, cítila jsem se mírně řečeno bezcenná a nehodná lásky. Přemýšlela jsem, jak mohou lidé jednat s takovou nenávistí a agresivitou. Jak může být někdo k druhému člověku tak krutý?

Dokázala jsem myslet jen na to, že už se nikdy nedostanu do Nebe a že mě už Bůh nebude nikdy milovat. Staly se mi ošklivé věci a já měla pocit, že jsem jimi sama zošklivěla. Náboženství mě naučilo, že i pouhý polibek před svatbou je prohřešek proti Bohu, za který následuje přísný trest. Já teď zažila mnohem více než jen polibek a s tímto traumatizujícím pocitem jsem se stále potýkala v mysli i v srdci a sama sebe přesvědčovala, že už nejsem hodna Nebes nebo boží lásky. A pokud nejste v mormonské tradici hodni Nebes, nejste ani hodni vrátit se po smrti ke svým rodinám. Měla jsem zlomené srdce a zcela ztratila sebeúctu. Byla jsem přesvědčená, že nejsem jen odporná a nečistá, ale že mě nechce ani sám milostivý Bůh.

Ve zmatku a v nesmírném žalu jsem se rozhodla, že se vydám na procházku do míst, kde roste vysoká tráva a borovice, mezi kterými se budu moct schovat. Podařilo se mi najít překrásný strom, pod který

jsem si sedla. Borovice měla dokonalý tvar a její jehličí zářilo tou nejúžasnější zelenou barvou. Vydávala opojnou vůni a na kůře neměla jedinou vadu, jedinou jizvu. Připadala mi naprosto dokonalá. Přímě proti mně stála jiná, o trochu vyšší borovice. V kůře měla hluboké rýhy, jimiž po celé délce kmene v nepravidelných intervalech prosakovala míza. Už tento samotný fakt mě odpuzoval a vůbec jsem neměla chuť se k ní přiblížit. Byla zasažená bleskem, takže vypadala zdeformovaná a zjizvená. Seděla jsem mezi těmito dvěma stromy, přemýšlela nad tím, oč krásnější je ta borovice, o kterou se přímo opírám, a podvědomě si říkala, jak je ta druhá přede mnou ošklivá.

Najednou se mě zmocnil ten zvláštní pocit tíhy, který mívám, když jsem připravována na přijetí dalšího učení od Ducha, takže jsem se hned zaměřila dovnitř a přichystala se na to, co přijde. Trpělivě jsem čekala a pak jsem ho uslyšela. Klidný, jasný ženský hlas (stejný, který ke mně promlouval i dříve) se mě zeptal: „Dítě, co vidíš?“ „Stromy,“ odpověděla jsem nahlas. Následovala další otázka: „Který z nich je významnější?“ Odpověděla jsem, že ten krásný, dokonalý, pod kterým sedím. Nebylo to snad jasné?

Pak jsem se ale dozvěděla o té druhé, ošklivé borovici něco, na co nikdy nezapomenu. Hlas mi pověděl, že nejsilnější a nejdůležitější stromy v lese jsou ty, které bojovaly v těžké bitvě a statečně nesou své jizvy. Aby strom od podstaty zesílil, musí zažít něco krutého, co ho vybaví schopností přežít – urputnou zimu, sucho nebo zásah bleskem. Jestliže je v ohrožení, poškozený, zlomený nebo zjizvený, buď zemře, nebo z něj vyrostे jeden z nejsilnějších stromů v lese. Ty, které prodělaly bitvu a které bojovaly o život déle než ostatní, nejenže rodí více semen, ale jejich semena patří k nejsilnějším a neplodnějším. Borovice, které takto trpěly, poslaly pak všechnu svou životní energii do svých šišek a právě ony obydlely celý les, a zajistily tak jeho další život.

Hodiny ubíhaly a já tam tak seděla a přemýšlela nad tím, co mi bylo řečeno. Pak mě hlas znovu oslovil: „Který strom je významnější?“ V tuto chvíli už byla odpověď úplně jiná, a když jsem řekla, že to je ten ošklivý přede mnou (jak jsem jej původně pojmenovala) hořela mi při tom hrud' a slzy mi vyhrkly do očí. Nejsilnější, nejúžasnější a nejkrásnější strom byl právě ten, který tolik přestál a nesl jizvy

po všech těch zápasech a bitvách. Získal tak ohromnou schopnost obrodit i dávat nový život. Jakmile tato lekce skončila a já si byla jistá, že už se hlas nevrátí, sedla jsem si k vodě na břeh a zahleděla se na svůj obraz. Viděla jsem dívku se zlomenou duší, které po tvářích stékaly slzy. Byla jsem to skutečně já. Třeba stejně jako ten strom nejsem ani já tak ošklivá, jak jsem si myslela. Přetáhla jsem si přes hlavu kapuci od mikiny a vyrazila k domovu.

Když si teď v dospělém věku vzpomínám na tuto lekci, chápu, jak je důležité do hloubky proniknout k tomu, že se tato zkušenost týká našich životů. Kolik z nás nese jizvy, které bychom raději neměli, a kolik z nás se cítí poškozeno tím, co jsme zažili během svých životů? A kolik z nás lituje svého dřívějšího utrpení, bolesti, kterou jsme snášeli a stále snášíme a přejeme si, aby už zmizela? Kdo z nás cítí, že není krásný, hoden lásky a že má nesmírnou spoustu chyb? Sama jsem s tímto pocitem zápasila jako dítě a zápasím stále. A myslím si, že to děláme všichni. Dříve jsem mívala dojem, že se se mnou děje něco velmi špatného, když necítím skutečnou lásku a ochranu. Jako každé zneužívané dítě jsem došla k závěru, že mě Bůh nemůže milovat. Má náboženská výchova tento postoj jen podporovala: my, lidé, jsme ve své podstatě hříšní a špatní a musíme si vstup do nebe zasloužit tím, že se z nás stanou téměř dokonalé, bezúhonné, čisté bytosti. Tyto náboženské hodnoty jsou v rozporu s životem samotným a hodně lidem škodí. Takové myšlenky jsou totiž tak daleko od pravdy, že dál už být nemohou. Přesto jsem jako dítě byla k takovému způsobu myšlení vedena.

Od dvou borovic jsem se naučila, že jsou to právě naše rány, které nás posilují. Naše vady jsou znamením všeho, čím jsme museli projít v boji o přežití, a ukazují, co jsme prožili a čemu jsme se na své cestě naučili. Naše utrpení nás utužilo, naučilo moudrosti, většímu pochopení, soucitu. Duše nemůže být nikdy zraněna. Jen naše představa toho, kdo jsme, utrpí rány. Spíše než abychom získali pocit poskvrnění a pošpinění z toho, co jsme prožili, měli bychom své jizvy přijmout a pochopit, že tu největší nádheru nalezneme, když budeme pečlivě hledat v hloubce pod povrchem věcí. Pravou krásu a dobrotu nemůžeme posoudit podle zevnějšku – musíme se zaposlouchat a pohlédnout do hlubiny.

Zřídka kdy ji dokážeme vidět u sebe nebo vnímat hodnotu toho, kdo vlastně sami jsme. Ostatní to vidí, my to však často neumíme. Naučit se milovat sami sebe a přijímat dary, které nám naše boje a bolesti přinášejí, představuje pro většinu z nás celoživotní úkol.

Na své léčebné cestě jsem nakonec ve svých dvaceti letech sebrala odvalu a podělila se s ostatními o věci, kterými jsem ve svém životě prošla. Nikdy nezapomenu na slova, která mi v té době psali mí nejdražší přátelé. Nosím je v sobě a velice mi pomohla, abych se smířila se svou minulostí a pochopila dary všech útrap, kterými jsem prošla. Jeden z prostých vzkazů zněl: „Rána – místo, kudy do nitra proniká Světlo.“

Můžeme léta zápasit s otázkou, proč se nám stala určitá věc a jaký v sobě skrývá smysl, zvláště pokud nám přinesla nějakou ztrátu. Přestože zahojení zneužití trvá celý život, zjistila jsem, že díky rozhodnutí žít dál a stát se láskyplnou bytostí přišlo do mého života nesmírné množství Světla. Má utrpení mě přivedla na samý okraj smrti a na této cestě mi byla odkrývána tajemství. Protože jsem byla tak otevřená a tak moc jsem potřebovala pomoc, nabídla se Matka Země a zahalila mě do své lásky. Přistoupil Duch a učil mě, abych tu mohla dále zůstat, žít a pokračovat ve svém úkolu. Mnoho z nás cítí, že teprve velká nepřízeň osudu nás otevírá duchovnímu požehnání a hlubšímu vhledu. Přestože občas stále bojuji s otázkou, proč jsem měla tak těžké dětství, vím, že můj úkol – promlouvat k vám – přímo souvisí se vším, co jsem se jako dítě v divočině naučila. A je zároveň jakýmsi tajemným způsobem spjat i s bolestnými zážitky, které mě zavedly do divočiny, stejně jako poté do náruče velkého tajemství.

## Prožívání strachu z neznáma: lekce ve tmě

Stejně jako jsem přijala poučení o dvou stromech od dobře známého hlasu, který mě oslovoval jako dítě, provázely mne duchovní lekce po celé dětství. Vlastně mne provázejí stále, i když v současné době mi informace nepředává již jasně promlouvající hlas, ale lekce jsou mi zjevovány ve formě obrazů a představ na jakési obrazovce. V minulosti se mi často dostalo vedení v době, kdy jsem to nejvíce potřebovala. Jedno z nezapomenutelných poučení přišlo v době, kdy jsem čelila extrémnímu nátlaku a výhružkám. Naučila jsem se tak hodně o podstatě strachu.

Byl konec července a vzrostlá tráva dole u řeky mi sahala až k pasu. Utíkala jsem na své tajné místo v divoké přírodě, co mi nohy stačily. Vysypala jsem batoh a rozprostřela věci, které jsem brala vždy s sebou: kapesní nůž, zapalovač a mikinu. Pomalu se schylovalo k večeru, a proto jsem se rozhodla, že půjdu nasbírat dřevo na oheň pro dnešní noc. Hledala jsem v okolním křoví, a když už jsem sehnala dostatečné množství na celou noc, udělala jsem si ohniště ze starých lávových kamenů, kterých bylo v této oblasti hodně. Rychle se setmělo, což mi vůbec nevadilo. Vždy jsem se obklopena tmou ráda dívala do ohně. V jejím objetí mi svět nepřipadal tak velký (předpokládám, že svým přístupem se asi velice liším od mnoha lidí).

Tu noc jsem byla tak pohlcena svými myšlenkami a zpětně si v duchu přehrávala události celého dne, že jsem si ani nevšimla, jak drsná vichřice se k mému tábořišti přihnala. Tělem jsem se pevněji přimkla ke kmeni stromu a schoulila se do postele z měkkého, nedávno vzrostlého křoví. Přiložila jsem do ohně a připravila se na noc, když tu jsem uslyšela zvuk, ze kterého se mi úplně zježily chlupy na zádech.



Znělo to jako hrůzostrašný ženský křik. Nikdy jsem nic podobného neslyšela, a nedokázala jsem ho proto ani identifikovat. Bylo to děsivé. Poprvé jsem zažila, co to je mít v přírodě strach. Pod širým nebem jsem se obvykle cítila nejbezpečněji – dokázala jsem lépe komunikovat s přírodou než s lidmi. Rychle jsem se narovнала, přitiskla tělo ke kmeni stromu a snažila se očima v temnotě slábnoucího ohně něco zahlédnout. Vzpomínám si, jak jsem se pokoušela znovu zachytit ten pláč a odlišit ho od větru, který foukal mezi stromy. Jak jsem tak nehnutě seděla a usilovně přemítala, co jsem slyšela, uvědomila jsem si, že to nedokážu zjistit a ani si ten zvuk znovu vybavit. Čím více jsem si uvědomovala, že ho nedokážu identifikovat, tím větší strach mě jímал. Přidala jsem do ohně více dřeva a kletí, abych osvětlila okolí. Pak jsem to znovu uslyšela. Ten hrůzostrašný křik byl tak hlasitý a silný, až se v mé mysli rozehrály divoké obrazy, co všechno se může v údolí dít. Byla jsem si jistá, že se někde poblíž někdo pokouší zranit nebo zabít nějakou ženu. Dělo se něco příšerného a já nevěděla co. Mám tam jít a pomoci jí? Nebyla bych taky zavražděna?

Třesoucíma rukama jsem zuřivě hrabala v hlíně a pokoušela se najít něco, čím bych se mohla bránit. Nakonec jsem našla napolo zahrabaný sloupek od plotu. Vyškrábala jsem se zpět ke svému stromu se svou novou zbraní a pátrala ve tmě, nepravidelně přerušované jekotem. Nedokázala jsem si skutečně vzpomenout, že bych byla někdy ve tmě tak vyděšená a cítila se tak bezmocná, připravená zaútočit na vše, co se přiblíží. Přes mikinu jsem vnímala, jak mi v hrudi tluče srdce a brzy mi začaly po špinavých tvářích stékat slzy.

Pak z ničeho nic, stejně jako už tolikrát, naplnil mé tělo pocit tíhy a tepla a uslyšela jsem známý hlas Ducha. Objevil se jako vždycky: laskavý, příjemný a uklidňující. Hlas se jasně a něžně zeptal: „Dítě, proč se bojíš?“

Trochu jsem svou zbraň sklonila a řekla: „To ten zvuk – mám strach z toho zvuku!“ Následoval moment ticha, a tak jsem celá vyděšená zaúpěla: „Vrať se!“ Tichý hlas opět promluvil a ujistil mě, že je se mnou. Znovu zopakoval otázku: „Dítě, řekni mi, proč se bojíš?“ Pokusila jsem se zpomalit dech, přitáhla kolena k hrudi s vědomím,

že si musím promyslet svou odpověď. Zašeptala jsem: „Jsem vyděšená, protože nevím, co se děje ani co je to za zvuk.“

Hlas mi vysvětlil, že zvuk, který slyším, pochází od dvou pum, které se páří na druhé straně louky. Celé mé tělo se náhle uvolnilo a strach jednoduše zmizel. Učení však ještě pokračovalo. Dozvěděla jsem se, že se bojíme jen toho, co neznáme; útočíme pouze na to, čemu nerozumíme. Když jsem pak znala přesnou odpověď, odkud zvuk přichází a kdo jej vydává, uslyšela jsem znovu stejný dotaz: „Dítě, bojíš se?“ Samozřejmě jsem se ušklíbala a zavrtěla hlavou. Jakmile jsem věděla, že zvuk vytvářejí zvířata, která dělají něco zcela přirozeného, poznala jsem, že nemám žádný důvod mít strach.

Tuto noc mi hlas povídal mnohem obšírněji. Zdálo se mi, že uběhla hodina, možná i víc. Díky vystupňovanému vzrušení na mě jeho zpráva působila nesmírně silně. Vyprávěl o tom, že se díky strachu z neznáma lidské bytosti odsuzují, pronásledují a odnepaměti na sebe útočí. Zdůraznil, že lidé musí pochopit, jak jsou naše prvotní reakce na vše neznámé násilné a agresivní. Připomněl mi, že jsem dnes v noci měla strach do té míry, že jsem byla připravena zaútočit a nebyla schopna klidného, racionálního úsudku – a když jsem pochopila podstatu přicházejícího zvuku, již se nebylo čeho obávat.

Když teď v dospělém věku vzpomínám na tuto lekci a přemýšlím, proč byla tak vyhrocená a s takovými konkrétními detaily, zdá se mi, že mě Duch vedl k tomu, abych skutečně pochopila, že míváme často strach jen proto, že nerozumíme jedné věci – že jsme všichni dětmi jedné Matky, máme mnohem více věcí společných, než odlišných, jsme mnohem více v hloubce spřízněni, než abychom si byli cizí. Můj děsivý zážitek byl naštěstí přerušen pomocí z duchovního světa, jako bych se probudila z noční můry, jako kdyby stín na zdi zmizel zmáčknutím vypínače. Možná, že jsou všechny naše strachy a hrůzy jen takovými stíny. Když se otevřeme světlu Ducha a dáme si čas, abychom svým srdcem pochopili to, co nám připadá neznámé a cizí, nebude se nám to jevit zdaleka tak skutečné, jak si myslíme.

## V divočině beznaděje, další důvod, proč žít

V životě každého člověka se objeví významné události, které změní jeho osud. Také v každé rodině se dějí takové věci, které život všech členů ovlivní k horšímu nebo k lepšímu. Následující příběh vám nebudu vyprávět proto, abych vás šokovala nebo nějak upozornila na své vlastní trápení. Povím vám ho, protože doufám, že pomůže jiným mladým lidem a ukáže jim, jak je protivenství a nepřízeň osudu, kterým musí čelit v mládí, může posílit a otevřít duchovnímu požehnání v pozdějším věku. Životy všech členů naší rodiny se změnily k horšímu, když mi bylo pět let a náš otec ztratil svou ovčí farmu.

Po celé mé dětství jsme byli velice chudí. Asi je pro většinu lidí těžko představitelné, že by nějaká rodina v Americe mohla vyžít jen s jedenácti tisíci dolary na rok, ale my jsme to takto po mnoho let dokázali. Můj otec byl farmář a rančer a nikdy nic jiného nepoznal. Můj pradědeček pomáhal založit tuto malou, vzdálenou mormonskou komunitu ve státě Colorado, když sem přijel krytými vozy přes Velké pláň. Od dob těchto prvních houževnatých průkopníků, kteří se zde usadili, jsme obyvateli této země. Můj otec měl jen středoškolské vzdělání a kromě farmaření měl jen málo možností, jak se uplatnit. A tak dělal to, čemu dobře rozuměl a snažil se, seč mohl, aby zaopatřil rodinu. Když mi byly tři roky, koupil si za těžce naspořené peníze skromnou farmu na okraji malého města zvaného Blanca, které se nachází na úpatí Mount Blancu, jedné z nejvyšších hor v Coloradu. Za poslední peníze pak pořídil do začátku pár jehňat. Plánoval si, jak začne vést svou malou farmu a jeho rodina rozkvetne v této krásné zemi, ale pak se stalo něco nepředstavitelného.

Jedné noci se vkradl někdo na náš pozemek, v hluboké tmě naložil ovce a jehňata do nákladáku a odvezl je. Tento jediný čin zmařil všechny otcovy sny a plány s farmou. Naše rodina byla zničena. Neměli jsme žádné rezervy, žádné úspory ani pojištění. Ztratili jsme dům a ze dne na den se stali bezdomovci. Vzpomínám si, jak jsem do nákladáku dávala všechny naše věci. Nás pět dětí se během jízdy po prašné cestě drželo různých kusů nábytku a takto jsme opouštěli domov, aniž bychom věděli, kam půjdeme nebo co budeme dělat.

Nedokážu si ani představit, jak se mí rodiče museli cítit, když měli pět dětí, nevěděli, kam jít, byli bez peněz, bez vlastního domova. Navíc čtyři z mých sourozenců byli nějakým způsobem handicapováni – narodili se s genetickým postižením, tzv. syndromem fragilního X-chromozomu, který je podobný Downovu syndromu, ovšem bez charakteristického vzezření v obličeji. Jak to bývá u mužů obvyklé, byli mí dva bratři postiženi více, zatímco mé sestry měly jen lehkou formu, srovnatelnou s neschopností se učit. Přestože je mým bratrům v současné době ve skutečnosti dvacet let, mentálně jsou oba stále na úrovni desetiletých chlapců a jsou to nevinní andílci. Velkou část mého dětství měla proto má rodina co dělat, aby se sotva udržela nad vodou.

Dlouhé měsíce jsme jedli na snídani, oběd i večeři pouze brambory. Když u nás bylo nejhůř, vzpomínám si, jak maminka nechala mezi námi kolovat stonek celeru a každé dítě si z něj mohlo kousek ukousnout. Často jsme hladověli. Žili jsme na venkově, v náboženské farmářské komunitě, kde lidé z hrdosti ukrývali svou chudobu a nouzi. Považovalo se za ostudné, když se někdo nebyl schopen postarat o vlastní rodinu, takže jsme nikdy nepoprosili ani o skývu chleba. Také požádat o sociální dávky byla hanba, a když pak k tomu přesto nakonec došlo, vzpomínám si, jak se maminka styděla, když musela používat poukázky na jídlo. Aby nás nikdo neviděl, jak s nimi platíme, raději jsme nakupovali jídlo v jiném městě. Přesto byla naše situace beznadějná.

Ze zoufalství jsme se nastěhovali k rodičům mého otce. Mělo to být dočasné řešení. Otec plánoval, že když z každého dolaru, který vydělá, bude postupně kupovat desky a hřebíky, postaví nám od základů, kousek po kousku nový dům. Bohužel to zabralo dlouhou dobu –

ve skutečnosti léta. Do té doby jsme uvízli v domě mých prarodičů, v němž nás nechali z milosti bydlet. Léta, která jsme tam strávili, nebyla dobrá pro nikoho z nás. Vzpomínky z té doby patří k těm nejhorším, které mám, protože právě v tomto období se mně a mým sourozencům děly hrozné věci. Mí prarodiče se k mé matce, mým bratrům a sestrám chovali, jako bychom byli žebráci odněkud z ulice. Moje maminka byla po celou dobu jak na jehlách, nikdy nevěděla, jestli v tomto domě neudělala něco špatně. Snažila se být zticha, pokud možno jít všem z cesty a vedla k tomu i nás. V jedné místnosti nás žilo sedm, poskládat jsme se museli na dvě velké postele. Protože jsme věděli, že jsme stále kvůli něčemu osočováni, snažili jsme se být neviditelní, ale ani to nestačilo. Můj děda nám dával jasně najevo, že nás nesnáší, a jednal s námi jako se psy.

Patřil k oné spodní vrstvě lidí, která bije svá zvířata, pomlouvá a na každého si stěžuje, dělá jen tolik, kolik musí, a utrácí peníze stejně rychle, jako je vydělá. Neměl pochopení pro vzdělání nebo cokoliv jiného kromě své vlastní povrchní existence. Byl jedním z těch lidí, kteří žili bez důstojnosti a vše v jeho vlastnictví bylo poničeno, v rozkladu nebo postaveno na velmi chabých základech. Neměl nic, na co by byl hrdý. Označení „bílá chudina“ bylo pro něj skutečně přiléhavé. Představte si nakloněný dům s verandou, vytvořenou pouze ze starých síťových dveří, které byly k sobě připevněny hřebíky, šroubky, lepicí páskou a obmotány provazem. Stodoly a přístřešky se nikdy nečistily. Hnůj se v nich nahromadil tak vysoko, že byste se do něj hluboko bořili, navíc byly naplněny starými televizemi, rádii a pračkami. Uprostřed toho žila nebohá zvířata. I na dvoře mých prarodičů byla na každém metru skládka, kde se hromadily stovky starých praček, sušiček, ledniček a náhradních dílů do aut. Reakce mého dědy na to, jak žije, byla vždy stejná: „Je to dost dobré pro toho, komu je to určeno.“ Tento nedostatek úcty a respektu pro cokoliv neměl nic společného s chudobou. Byl to duševní stav, díky němuž jsme bohužel trpěli všichni.

My děti jsme dostávaly vynadáno třeba jen za to, že jsme v domě cokoliv snědly – a když už jsme dostaly něco k jídlu, byl to jen chleba s majonézou nebo kečupem a hořčicí. Když jsme měly žízeň, jediné, čeho jsme se mohly napít, bylo kozí mléko ze stodoly. Dodneška se

mi obrací žaludek, když cítím kozí mléko nebo sýr. V noci, když jsem ležela s bratry a sestrami v posteli a kručelo nám v žaludku, slyšeli jsme, jak prarodiče jí popcorn, chipsy a jiné dobroty, které před námi schovávali a nikdy nám je nedovolili jíst. Pamatuji si, jak jsem zuřila při myšlence, že mí sladcí, nevinní bratři byli v noci vzhůru, a zatímco jejich žaludky žalostně naříkaly, poslouchali, jak prarodiče vedle chřoupou. Vzpomínám si, jak jeden z mých bratrů vstal, aby zašel do ledničky pro trochu jídla, ale dostal vynadáno a k tomu i pohlavek. Nenávist je silné slovo, ale já jsem skutečně nenáviděla, jak se k nám chovali.

Pak se vše špatné ještě zhoršilo. Má sestra Kelsy velmi vážně onemocněla a musela jít na operaci srdce. Rodiče ji odvezli do dětské nemocnice v Denveru a po nekonečném testování podstoupila několik operací. Byli pryč celé týdny, žili v domě Ronalda McDonalda, jen aby zachránili život mé ubohé sestry. Mí bratři a sestry, kteří zůstali s příbuznými, to měli těžké, ale muselo to být peklo také pro mé rodiče, kteří byli na jedné straně zoufalí ze strachu o svou umírající dceru, a na druhé straně se báli i o své děti, které nechali samotné se zlými příbuznými. Srdeční operace nedopadla tak dobře, jak se očekávalo, a má sestra musela zůstat v nemocnici na jednotce intenzivní péče tři měsíce. Rodiče se každý den snažili uživit sami sebe a zároveň platit výdaje, zatímco život mé sestry visel na vlásku. Nakonec se z toho ale dostala a byla schopna vrátit se s nimi domů. Nám se však v té době zdálo, jako by rodiče odešli navždy a my děti jsme tu zůstaly ponechány, abychom se o sebe postaraly samy. Během jejich nepřítomnosti jsme byli skutečně vydáni na milost a nemilost našich příbuzných. Někteří z nich překročili hranici týrání a dopustili se vysloveně zločinu.

Můj otec byl slušný, řádný, pracovitý muž, avšak všichni jeho sourozenci takoví nebyli. Pravděpodobně zdědili dědův sadismus, lakotu a další špatné vlastnosti. Bylo to právě v této době, kdy mě začal týrat strýc, který žil v naší ulici. Spoutával mě ve stodole, bičoval mě a činilo mu zvrácené potěšení, když mě viděl trpět. Brzy nato mě začal týrat a pohlavně zneužívat také můj druhý strýc. První tyranský strýc u toho vždy byl a díval se na mě. Když jsem chodila do domu své prababičky, kterou jsem milovala více než svůj život, sledoval mě z druhé strany ulice. Pozoroval mě, i když jsem šla do polí za naším

domem. Začala jsem si připadat jako lovná zvěř, v ustavičném strachu a úzkosti, neustále v obavách, kdy mi bude zase ubližovat. Poznala jsem, že dospělým ve svém okolí nemohu důvěřovat.

Zmítala jsem se mezi krutostí svého dědy a sadismem svých dvou strýců a přála si jednoduše zmizet. Jediným dospělým, se kterým jsem se cítila v bezpečí, byla moje prababička. Byla opravdu jediným člověkem, který o mě pečoval a skutečně mi projevoval něhu. Říkala jsem jí „babi Jensen“. Byla to staromódní, duchovně zaměřená, dosti přísná, ale velice milující žena se silnou vůlí. Byla jediným dospělým člověkem, který pro mě v té době existoval. Dokonce jsem v noci spávala pod oknem její ložnice, a to jen proto, abych jí byla nablízku. Přestože jsme byly mezi sebou zvláště propojeny, nemohla mě před mým trápením ochránit a já se jí s ním ani nikdy nesvěřila, abych jí nezlomila srdce. Vždyť to byly její vlastní děti a vnuci, kteří dělali tak hrozné věci. Naučila jsem se utíkat a hledat bezpečí v přírodě, v divočině, kde mě nemohl nikdo vystopovat. Přesto však byla pomalu oslabována má dětská vůle k životu. Zdálo se, že většina dospělých v mém životě mě jen týrá a zneužívá.

Dnes jen s bolestí vzpomínám na to, jak jsem byla jako dítě ochromená a vystrašená a jak moc osamocená jsem se většinu času cítila. Představuji si, jak jsem nejčastěji vypadala – sedávala jsem za starým kurníkem v koruně staré jabloně vedle domu své prababičky, tvář jsem měla špinavou, rozcuchané, nečesané vlasy a obvykle jsem si ošetřovala nějakou ránu, kterou mi způsobil nějaký dospělý. Měla jsem prázdný pohled a většinu času jsem se potácela mezi terorem a necitlivostí. Šťastná jsem byla pouze v okamžiku, kdy jsem si hrávala se zvířaty nebo vyrážela do přírody. Když se na to teď zpětně dívám, připadá mi neuvěřitelné, že jsem se vůbec dožila dospělosti. Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, co budu dělat, až vyrostu, protože jsem nevěřila, že se dospělosti dožiju. Teprve když jsem měla vlastní děti a udělala vše, co bylo v mých silách, abych jim zajistila bezpečí, lásku a péči, zjistila jsem, jak zoufalá a beznadějná byla má situace v dětství. Je mimo moje chápání, jak je možné, že si nikdo nevšiml, co se děje, nebo nezasáhl, když jsem jevila jasné známky týrání a zanedbání.

Žádná vzpomínka však pro mě není bolestnější než den, kdy jsem se rozhodla, že už toho všeho mám dost. Právě jsem byla zesměšněna a ponížena strýcem, když ze mě strhal plavky – podařilo se mi uprchnout a běžela jsem se schovat do staré stodoly za dědovou ohradou. Seděla jsem tam naprosto ochromená, zraněná, v rozpacích, nahá a vyděšená. Jediné řešení, které jsem viděla, bylo navždy opustit tuto rodinu, toto místo. Nepatřila jsem sem. Rodina mého otce mě otevřeně nenáviděla a týrala mě; cítila jsem se přehlížená a zanedbávaná. Nedokázala jsem už ani plakat – dostala jsem se do stavu naprosté beznaděje, necitlivosti a emoční prázdnoty, kterou by nikdy žádné dítě nemělo zažít.

Ve stodole ležela na všem silná vrstva prachu. Na jedné stěně visela stará kozlí kůže, na druhé velký sud plný obilí, na stěně poblíž dveří se houpaly otěže a pár starých provazů se povalovalo na omšelém zeleném kufriu na podlaze, v němž byly uložené sklenice zavařené zeleniny. Můj pohled utkvěl na starém laně. Věděla jsem, co mám dělat. Provaz byl starý, ale silný, a když jsem ho rukama přitahovala, ohýbala ho a pečlivě vázala smyčku, zanechal mi na dlaních jemný otisk.

Byla jsem přesvědčena o tom, že jiná cesta neexistuje. Nedokázala jsem v tu chvíli myslet na nic jiného. Prostě jsem se chystala odejít. Pryč od otcových příbuzných, kterým jsem byla odporná, ubližovali mi, trápili a děsili mě. Pryč od ostatních dětí ze školy, dívek, mezi které jsem nedokázala zapadnout, a chlapců, kteří se na mě z neznámého důvodu dívali jinak, i když jsem se cítila a chovala jako jedna z nich. Prostě pryč! Vzala jsem lano a vyšplhala po straně stodoly na nosný trám. Pomalu jsem uvázala provaz kolem dřevěné konstrukce, jeho druhý konec jsem si přetáhla přes hlavu a položila na klíční kosti. Můj život se pomalu naplní a pak se zase vše zazelená jako země po svěžím jarním dešti.

Posunula jsem bosá chodidla k okraji trámu, který byl pokrytý silnou vrstvou letitého prachu, a pokrčenými prsty jsem nahmatala jeho okraj. Zavřela jsem oči a předklonila se, abych ztratila rovnováhu. A v tomto zlomku vteřiny, v okamžiku mezi životem a smrtí, jsem uslyšela něco, co mi zastavilo srdce, a mé tělo zachvátila panika. Známý, jemný hlas volal mé jméno. Byl to můj mladší bratr Kent! Chňapala jsem rukama po nahrubo nařezaných deskách na čelní

stěně, abych pád zadržela, a úplně jsem si je sedřela. Abych se udržela ve vodorovné poloze, tlačila jsem nohama do trámu, co nejsilněji jsem mohla, a přitom mi z dlaní, do kterých byly hluboko zaražené dřevěné třísky, tekly proudy krve. Znovu jsem zaslechla jeho tenký hlas. Mezi lafkami jsem viděla, jak se blíží čím dál víc. Ve stejné chvíli jsem začala plakat a modlit se, prosila jsem Pána, aby se dveře stodoly neotevřely. Nemohla jsem připustit, aby tohle viděl! Jeho tenký hlásek se stále přibližoval a volal: „Kieshoooo!“

Svaly se mi třáslы vyčerpáním a cítila jsem, jako by se mi v rukou, ze kterých crčela krev po stěně dolů, vzňal oheň. Jediné, na co jsem se však soustředila, byl malý stín, který se přibližoval ke stodole. Pokud bych spadla, uslyšel by hluk a uviděl svou sestru, jak visí na oprátce, a jestli otevře teď, to, co uvidí, bude skoro stejně tak hrozné. Dívala jsem se na jeho malý stín, jak míjí budovu, a zatímco pomalu mířil pryč, odtrhla jsem ruku od zdi a sáhla po provaze, který se mi vinul kolem krku. Lano, které mě mělo odvést pryč, mi nyní mělo zachránit život. Pomalu jsem se přitahovala po provazu, abych se dostala zpátky na trám, a tam jsem se posadila. Přemýšlela jsem nad tím, jak jsem byla sobecká a jak se za mě musel Bůh stydět. Udělalo se mi špatně z představy, že bych tu zanechala svého bratra Kenta nebo že by mě našel v takovémto stavu. Úplně se mi sevřel žaludek, předklonila jsem se a opakovaně zvracela z čiré paniky.

Pak jsem rychle slezla dolů, otřela si ústa do košile a zastrčila své krvácející ruce do kapes, kde jsem mačkala látku, aby se krev vsákla, a vyběhla jsem za bratrem, který mě hledal už se slzami v očích. Vykřikla jsem jeho jméno, utíkala za ním, a když jsem k němu doběhla, padla jsem na kolena. Silně jsem ho tiskla a hluboce vzlykala, zatímco on stále opakoval: „Nemohl jsem tě najít, nemohl jsem tě najít...“

Tento den, tento strašný a zároveň významný den se mi navždy vryl hluboko do paměti a připomíná mi, jak vzácný je život. Cítila jsem, že pokud existuje jediný důvod pro to, abych zůstala na této zemi, v této rodině, pak to je úkol být láskyplným ochráncem svých sourozenců. Té noci jsem ležela v posteli vedle svého milovaného Kenta, který se schoulil po mém boku, pevně ho tiskla a cítila jeho jemný dech na mém krku. Jsou dny, kdy se člověk může upřeně zadívat do slunce, aniž by oslepl –

právě tak jsem se dívala já na něj. Byla jsem oslněna, uchválena a cítila jsem se mu nesmírně zavázána celým svým životem. Přisahala jsem, že svůj život budu žít pro něj i pro mého druhého bratra a mé sestry. Věděla jsem bezpochyby, že oni jsou ten důvod, proč jsem se narodila. Tento malý chlapec mě potřeboval a já potřebovala jej. Tento den na mě hodně zapůsobil, dostala jsem lekci z velké lásky, nesobeckosti a hodnoty lidské něhy. Už nebylo důležité, co zase přijde a co mi bude ubližovat, jaké bouřky se přizhenou nebo jakému odpornému trápení budu muset zase čelit; měla jsem být silná a statečná a stát se jemnější, soucitnější, láskyplnější bytostí. Nabyla jsem dojmu, že všechny hrůzy prožívám proto, abych před nimi ochránila své sourozence. Právě to mi dodalo sílu těmto věcem čelit; dávalo to smysl mému životu. Přestože jsem nedokázala ubránit sama sebe, budu bojovat do posledního dechu, abych před ublížením chránila své bratry a sestry. Mým životním cílem se stala snaha je ochránit, aby jim moji strýcové nikdy neublížili, aby nikdy nepocítili tvrdost jejich zloby nebo nebyla jakkoliv pošpiněna jejich nevinnost. Jako dítě jsem byla skutečně přesvědčena, že je před ublížením uchránit dokážu.

Píšu o tom, jako by se mi v té chvíli změnil svět. On se mi ve skutečnosti nezměnil, ale způsob, jak jsem o něm přemýšlela, ano. Začala jsem v životě spatřovat větší krásu, viděla jsem ho jako dar, i když bití a zneužívání nepřestávalo. Pořád jsem utíkala. Utíkala jsem do polí nebo do ohrad. Chtěla jsem se ztratit mezi zvířaty, celé hodiny jsem se na ně jen dívala a poslouchala jejich příběhy. Lezla jsem do korun stromů, kde jsem zůstávala hodiny, ve dne v noci, houpala se ve větvích, naslouchala šumění listů ve větru. Příroda se stala mým nejlepším učitelem a odpovídala mi v jemných náznacích. Naučila jsem se, že když dostatečně dlouho vydržím a budu se skutečně dívat, svět oživne, bude dýchat a bude v neustálém tanci plném života.

Jedna z věcí, kterou mě tato bolestivá, téměř tragická zkušenost naučila, je, že když je život neúnosný, může jej zachránit, když jej začneme žít pro druhé a uvidíme, jak důležité pro ně jsme. Láska, kterou přijímáme a dáváme druhým, může být pro náš život spásou, a i když nesmírně trpíme, druzí nás nenávidí a týrají, kus našeho já nemůže být nikdy poražen – je to ta naše část, která touží vidět krásu

života; může přijímat jeho nádheru a chce žít! Tato naše stránka je schopna obrovské, obětavé lásky, i když my sami jsme nikdy nebyli milováni. Rozhodla jsem se toho dne žít pro lásku, ne se vzdát života. Právě láska mě tu udržela a drží mě tu i nyní, navzdory mnoha hroživě velkým problémům, kterým jsem od té doby musela čelit.

### **Zažehnutí duchovního světla v dětech**

Mladí lidé v současné době čelí velkému utrpení již v raném věku. Žijí v atmosféře plné zneužívání, nestability a chaosu a dospělým na nich nezáleží. Tento rozpad společenské struktury je součástí doby, v níž žijeme, a součástí smrti, kterou společně procházíme. Díky tomuto stavu se zdá být masivní evoluční změna nevyhnutelná, protože tímto způsobem již nemůžeme dlouho pokračovat. Srdce lidstva je nemocné, stejně jako je nemocná i sama příroda. Stejně jako ona jsou i děti v současnosti ohrožovány lidským materialismem, který vyzdvihuje uspokojení osobních potřeb a způsobuje ztrátu duchovních hodnot. Mé srdce se vydává za dnešními mladými lidmi, kteří usilují jen o to, aby přežili, vyrostli zdraví, neznají svou skutečnou hodnotu a jsou stále konfrontováni s pocitem bezvýznamnosti. Mnohým z nich hrozí, že sejdou z cesty, pokud nezačnou čerpat ze zdroje výživy, který přesahuje jejich rodiny, jejich identity a prostředí, ve kterém žijí. Potřebují se především napojit na své vlastní Vyšší Já – na Ducha a na životodárné Bytí, které je v nich stále přítomno.

Těmto mladým lidem z celého srdce vzkazuji: vydržte; nikdy neopusťte svůj drahocenný život ani se ho nevzdávejte. Každý z vás je úžasný a výjimečný. Váš život má smysl mnohem větší, než si jen dokážete představit. Váš úkol je mnohem hlubší, a ať už to ještě někdo kolem vás ví nebo ne, jste Božskou jiskrou, která může se svým životem udělat a vytvořit z něj, co chce. Jednoho dne budete možná překvapeni, až zjistíte, kam vás váš život zavedl a čím jste se stali.

Ať přijde cokoli, zůstaňte svému srdci věrní. Láska ve vašem srdci a Světlo vaší bytosti nemohou být nikým a ničím oťreseny. Nikdy jsem nemohla ani tušit, kam mě život zavede a že se jednoho dne já, která se cítila přehlížená, nemilovaná a bezmocná, změním a vzpomenu si na mnohem hlubší účel, kvůli kterému sem má duše přišla. Nikdy

jsem si nepředstavovala, že by vše mohlo být jiné – úžasně krásné a radostné. V tomto životě se skutečně může stát cokoli. Buďte trpěliví a pamatujte si, že všechna láska, po které toužíte, všechna svoboda, díky níž můžete být tím, čím skutečně jste, právě přichází. Svou vizí a svým Světlem můžete realizovat úžasné věci. Jestliže máte za sebou nějaký extrémní nebo bolestivý zážitek, byli jste bohatě obdarováni – měl vás posílit, abyste byli schopni realizovat hluboký smysl svého života a dokázali ještě silněji působit na ostatní.

Nejsme situacemi, které nás potkaly, ani chybami, které jsme udělali. Nejsme oběťmi. Nejsme našimi rodinami. Vaše duše pochází z Božského Světla a Lásky. Vaše duše, vaše Vyšší Já je panovníkem vašeho bytí a ničím nemůže být poskvrněno ani jinak poškozeno. Uvnitř jste naprosto svobodní a můžete si sami zvolit, jak chcete tento život prožít. Přestože vás vaše rodiny nebo vaše okolí nepodporují, můžete zůstat stále věrni nejvyšší Lásce a Světlu uvnitř vás, udržet se na vyšší úrovni Bytí. A i když se vaše situace zhorší, vydržte – věřte, že váš život má nekonečný smysl a hodnotu, že *vy* jste zde neuvěřitelně cenní a žádaní. Matka Země vás potřebuje. Svět potřebuje světlo, které přinášíte už jen tím, že jste!

Dnešní mladí lidé hrají obrovskou roli v proměně tohoto světa. Stanou se prvními, kdo začne žít ze srdce, a až přijde čas, budou právě oni dospělým radit. Povedou nás zpět do srdce. Protože budou důvěřovat své duši a jako první poznají, co to je žít v Lásce. Musíme udělat vše, co je v našich silách, abychom jim pomohli a chránili tyto úžasné bytosti, které se nyní inkarnovaly na Zemi jako naše děti. A musíme jim hodně naslouchat a věnovat jim pozornost. Z pozice rodičů a dospělých je můžeme podporovat, aby se propojily se svým Vyšším Já a otevřely se vlastnímu vedení z duchovního světa a od Velkého Ducha. Můžeme jim předat své zkušenosti z přírody, pomoci jim navázat vztah s Matkou Zemí a hluboce jej žít. Jsou to bytosti tak citlivé, že včasné působení na ně může mít nedožrnný dopad. Zatímco dospělí, kteří žijí v této době a kteří sem přišli, aby pomohli podpořit velký přesun vědomí na planetě Zemi, budou čelit výzvám a poznají smrt i znovuzrození, děti zdědí již změněný svět. Děti si totiž vzpomenou na cestu dříve než kdokoli jiný. Jsou zde, aby vedly lidstvo do dalšího stádia vývoje.

Často jsem přemýšlela, zda trpí proto, aby se napojily na své Vyšší Já – zda se tedy jedná o schopnost přežití a duchovního posílení. Dar náročného dětství může být v tom, že najdete dříve odvahu a vnitřní sílu a zjistíte, co je v životě nejdůležitější. Přestože by žádné dítě nemělo trpět, patří k velkým mystériím, jak nás utváří a formuje nepřízeň osudu a jak si naše duše vybraly určité zkušenosti přesně pro tento účel – abychom vyrostli a stali se tím, čím se máme stát. Naše děti jsou našim největším darem a zároveň i zodpovědností – musíme pečovat o jejich duše a poskytovat jim co možná nejvíce životodárné výživy, kterou potřebují, aby nás mohly v pravý čas vést k tomu stát se Láskou.



## Velká ztráta a uzdravující vize

Jak už jsem zmínila, byla pro mě moje prababička Jensen nejmilovanější osobou na světě, ženou, jejíž něha byla pro mě v dětství nesmírně důležitá. V době mého dospívání jí bylo už osmdesát let. Těsně po roce 1900 pomáhala spolu se svým mužem naší malé mormonské komunitě usadit se na novém území. Byla hlavou rodiny, po smrti svého muže vychovala sama pět dětí, a to v době, kdy žena potřebovala muže i na to, aby s ním nakoupila dřevo. Byla to zbožná a silná žena se srdcem ze zlata. Trávila jsem hodiny na její jabloni, kde jsem byla skryta před pohledy všech, jen jí jsem zůstala na očích. Stávala u kuchyňského okna, pozorovala mě a přitom se snažila, abych si jí nevšimla, ale když jsem zamávala, přistoupila blíž k oknu a pokaždé můj pozdrav opětovala. Vždy jsem věděla, že tam je.

Jestliže mé srdce patřilo mým bratrům a sestrám, pak jí patřila má duše. Nesmírně jsem milovala každé její slovo, každý šedý vlas i každou vrásku, každý pohled, který mi věnovala. Uklidňovala mě a v její blízkosti se stával život příjemným, i když realita kolem byla skutečně drsná. V dospělosti jsem si uvědomila, že pokud mám něco ráda, vždy mi to připomíná ji. Počínaje chutí domácích vafelí, přes vůni šeráku, až k hrachoru, tolik věcí mi oživuje vzpomínku na babičku Jensen. Když jsem vcházela dveřmi, říkala: „Právě jsem na tebe myslela. Dejme si nějakou limonádu.“ Pak nalila Dr. Pepper do dvou skleniček, podala mi malou sušenku, posadily jsme se ke kuchyňskému stolu a vykládaly o všem možném. Nezáleželo na tom, co povídala, pro mé uši to byla rajská hudba. Vše, co mi řekla, mi připadlo hluboké a moudré. Srkaly jsme svou limonádu a ona mi vyprávěla o dvou světových válkách nebo o Velké hospodářské krizi, jak pomáhala tatínkovi s ovcei nebo jak



řídila z kopce povoz s vlečkou. Vyprávěla mi o svém dětství i o tom, jak sbírala vejce, aby je mohla vyměnit ve staré škole za oběd, jak poprvé kouřila nebo jak šla poprvé do biografu. Když jsem měla ve škole problémy nebo jsem byla nespravedlivě potrestána, zašla tam a zastala se mě. Když jsem dostala opravdu nepříjemnou práci, o které věděla, že ji nesnáším, třeba škubání slepic, pomohla mi. Vždy na mě dohlížela.

Začala jsem u ní zůstat přes noc a přespávala na gauči v jejím dokonale uklizeném obývacím pokoji. Nikdy se mi nechtělo od ní odejít. Stárla a já potřebovala spát v její blízkosti, abych si byla jistá, že je v pořádku. A nebyla to jen ona, kdo stárnul – já stárla s ní. Táhl mi na šestnáct a na ničem jiném mi moc nezáleželo, než jen na mé prababičce. V noci jsem se často vyplížila do chodby a z gauče si tam na podlahu přetáhla polštář i s přikrývkou, protože jsem se bála, že bych ji neslyšela, kdyby něco potřebovala. A pak jedné noci, dlouho poté, co vyšel měsíc s hvězdami, jsem slyšela, jak volá mé jméno.

Vyskočila jsem a znovu naslouchala, abych se ujistila, že to nebyl jen sen, ale slyšela jsem ji znovu. V mžiku jsem byla u její postele. Našla jsem ji, jak sedí na okraji matrace, křehké, pokroucené prsty složené v klíně. Poklepala vedle sebe na postel, chvíli se na mě zadívala a pak dlaněmi sevřela můj obličej tak, jak to dělávala jen ona. Pokoušela jsem se jí číst z tváře a zjistit, co se děje. Klidně řekla: „Šššš, jsem v pořádku. Řeknu ti něco, co se nebude lehce poslouchat.“ Nevěděla jsem, co mám čekat, ale při pohledu na její ustaraný obličej jsem cítila, že to není dobré. Pohládila mi tvář a zašeptala: „Ach Kiesho, moc tě miluji.“ Vydechla jsem, že ji taky miluji, natáhla se a uchopila do dlaní její ruku. Řekla mi, ať nemám strach z toho, co se mi chystá říct, protože ona sama je s tím srovnaná. Přikývla jsem a ona mi pak vyprávěla o zjevení, které měla dnes noci.

„Dnes v noci se na mě přišli podívat moje maminka s otcem a bratrem Reecem. Stáli právě tam na kraji postele a probudili mě ze spánku. Řekli mi, že se s nimi brzy vrátím domů.“ Odmělčela se a na chvíli se tiše zadívala do mé tváře. Seděla jsem bez hnutí, neschopna slova, v krku mě pátil knedlík a bolelo to tak úporně, že jsem se ani neodvážila otevřít ústa. Řekla mi, že nemá strach, bude šťastná a vrátí se domů. Chyběla jí rodina a věřila, že bude v pořádku.

Začala jsem panikařit – ona mě nemůže opustit! Co si bez ní počnu? Jak přežiju? Každé ráno jsem s ní před školou snídávala, každou noc jsem se za ni modlila, spávala jsem s ní a v dětství jsem dokonce nocovala pod jejím oknem za deště, sněhu i letních bouřek jen proto, abych jí byla nablízku – a ona mě chce opustit? Moje tvář musela prozradit vše. Přitáhla si mě k hrudi a zašeptala: „Neboj, všechno bude v pořádku. Ty to zvládneš.“ Tu noc jsem ležela vedle ní v posteli. Držela mě za ruku a já šeptala do tmy: „Mám tě ráda, babičko.“ Když mi stejnými slovy odpovídala, zlomil se jí pod tíhou dojetí hlas.

Ráno mě probudilo, jak vstala, posadila se na kraj postele a vysunula zásuvku svého prádelníku. Se zájmem jsem si sedla. Zнала jsem každý centimetr v domě, ale nikdy jsem nevěděla, co skrývá v tom spodním šuplíku, protože nikdy nebyl otevřen. Přisedla jsem si k ní a ona mi ukázala fotku mého pradědečka Earla před tím, než zemřel. Než mi ji podala, přitiskla si ji na hrud. Poté sáhla do šuplíku trochu hlouběji a vytáhla nějaké věci, které schovávala, drobnosti, kterých si cenila nade vše. Vložila mi je do rukou a musela jsem jí slíbit, že je budu opatrovat a že je nikdy neprodám ani je nedám nikomu jinému z rodiny. Věděla, „že je budou hledat“. Zastrčila jsem těch pár pokladů do svého batohu a odnesla je rovnou domů na své tajné místo, abych je schovala, částečně naplněna pocitem štěstí, že si vybrala právě mě, a částečně zkrroušená hlubokým smutkem z babiččiny jistoty, že už brzy opustí tento svět.

O pár dnů později spadla a byla odvezena do nemocnice. Věděla jsem, co se stalo. Byla jsem si jistá, že se chystá odejít. Nemohla jsem to unést. Kráčela jsem po nemocniční chodbě pod bzučícími světly jako ve snách. Jedna ze sester na mě zavolala, přistoupila ke mně, krátce mě objala a pak mě vzala za ruku a odvedla do prababiččina pokoje. Ležela tam a pod bílou pletenou dekou se úplně ztrácela. Zamávala na mě svými pokroucenými prsty a já jí položila hlavu do klína. Tato chvíle byla pro mě mnohem bolestnější než jakékoliv zranění, ostuda nebo ponížení. Bylo to nesnesitelné. Uvnitř jsem sama umírala a nic to nemohlo zastavit. Ležela jsem tam s ní a nikdy ji nechtěla opustit. Odmítala jsem jít do školy. Když nejedla, nejedla jsem také; nespala-li, bděla jsem. Myslím, že jsme obě věděly, že už brzy bude konec. Vzpomínám si, jak jsem se na ni dívala, plakala jsem a pořád jsem

jí šeptem opakovala, jak moc ji mám ráda. Její oči se naplnily slzami a začaly pozvolna přetékat, ale mluvit nemohla. Jen se na mě dívala a mlčky mi pověděla vše, co potřebovala. A pak navždy odešla.

Byla jsem přesvědčená, že se mi zastavilo srdce. Svým způsobem se to skutečně stalo. Nic mě nemohlo utěšit. Mnoho dní jsem zůstávala na jabloni. Nemohla jsem snést pohled na jídlo a spánek byl nemyslitelný. Pozorovala jsem ze stromu své bratry Kenta a Korta, jak si hrají v zahradě za domem, pak si lehla do větví a jen tak hleděla na listy. Nejsem si jistá, nad čím jsem přemýšlela. Uvnitř jsem měla mrtvé prázdno, které se zdálo stejně velké jako samo vědomí. Brzy po smrti mé prababičky mi začaly selhávat ledviny. Slyšela jsem, že tento orgán emocionálně souvisí s žalem a výrazný smutek jej může poškodit. Jestli tomu tak je, moje ledviny byly tou nezměrnou ztrátou zcela vyčerpané a zničené. Byla to ta největší újma, jakou jsem kdy utrpěla – z mého života zmizel člověk, jehož jsem si nade vše vážila. Přišla jsem o poslední útočiště.

Jediné, na co jsem byla schopna myslet, byl způsob, jak se dostat tam, kde je ona. Má vůle k životu znovu visela na vlásku. Pak jsem ale měla sen, který byl tak silný, až jsem došla k názoru, že je to spíš vidění. Tato vize se mi v životě opakovala vždy, když jsem byla v nějaké krizi nebo jsem procházela důležitou změnou. V ní je klíč k mé minulosti, budoucnosti a smysl toho, proč sem přišla má duše.

Ve snu jsem viděla mohutný mrtvý dub, který stál daleko na vrcholu obrovského kopce. Pak se objevilo malé údolí plné trnitého křoví, obtěžkaného zralými červenými bobulemi. Byla jsem vybídnuta, abych šla po prašné cestě až na dno údolí a tam jsem měla sbírat zralé plody, dokud nebylo vše sklizeno. Byla to těžká práce. Cítila jsem, jak mi žár slunce spaluje kůži, paže a dlaně mě píchaly v místech, kde trny hluboko rozsekly kůži. Na sobě jsem měla jen otrhané, rozervané hadry. Když jsem naplnila svůj dřevěný sud plody, znovu a znovu jsem ho vysypávala do obrovské kádě, dokud nebylo všechno ovoce posbíráno a kád' plná. Pak jsem musela plody bosýma nohama sešlapat na šťávu. Když jsem práci skončila, ruce i nohy byly k loktům a kolenům tmavě rudé. Pak jsem se dozvěděla, že musím vytáhnout

šťávu na vrchol obrovského kopce, kde stál mrtvý strom, a rozlévat ji okolo jeho kmene.

Tato část snu, kdy jsem se snažila vynést na kopec obrovské těžké kýble se šťávou, byla nejhorší. Ruce i ramena mi hořely, nohy se mi klepaly a já spotřebovala veškerou svou sílu, abych na vrchol kopce vůbec došla. Když jsem vylila tmavou rudou šťávu okolo kmene, ustoupila jsem a čekala, co se stane. Najednou se jedna z obrovských větví odlomila od kmene. Spadla s velkým zaduněním na zem, jeden konec se zaryl hluboko do půdy. Po minutě nebo dvou jsem s úžasem zjistila, že se děje něco nádherného: z větve postupně vyrážely zelené lístky a ona se začala dále rozrůstat – znovu se zazelenala a byla plná života.

Z této vize jsem se probudila do změněného stavu vědomí. Byl tak silný, že jsem se třásla, potila se a cítila, jako bych se vznášela. Připadalo mi, jako bych už nikdy neměla znovu usnout. Z vize jsem pochopila, že musím pokračovat. I když jsem ještě neporozuměla významu snu úplně, poznala jsem, že mám v tomto životě důležitý úkol.

Kdykoli se mi tato vize spontánně vrací, její silná symbolika a její tajemství mi předávají moudrost, že nový život se může zrodit z toho, co už zemřelo. Navzdory všemu jsem schopná vyvolat změnu, když budu usilovně pracovat a překonávat překážky. Přestože tato vize může souviset s mou osobní karmou nebo životní cestou, myslím, že platí také obecně pro celé lidstvo. Tato cesta životem není jednoduchá a neprojdeme jí bez modřin a šrámů. My jsme tu ale proto, abychom vytrvalou láskou, snahou a duchovním odevzdáním vyléčili a obnovili vše mrtvé v našem rodě, v naší kultuře, na naší planetě, v nás samotných. Náš příchod na tuto Zem, do našich rodin, mezi naše přátele a do těchto těl má mnohem větší smysl, než si jen dokážeme představit. Naše existence a vše, co zde děláme, má hluboký význam pro celé Bytí. Víím, že my, kteří jsme nyní zde na planetě Zemi, jsme tu proto, abychom přinesli nový život. Nebude to snadné, ale je to důvod, proč jsme se rozhodli přijít sem v době velké transformace, umírání a znovuzrození.

A tak musíme stále stoupat na kopec, dál bojovat, učit se, sbírat plody, zalévat životodárnou šťávou a ze všech sil milovat život i sebe

navzájem. Tento druh lásky vyžaduje veškerou naši víru a odvahu. Modlím se, aby se vše uschlé a mrtvé znovu z Lásky zazelenalo; modlím se, aby Matka Země a i každý z nás byl přiveden Láskou zpátky k životu, aby z mrtvé větve vyrašily naše křehké výhonky a pupeny vzhůru k nebi.

## Lekce přírody

Dříve, než jsem se dozvěděla něco o šamanismu, žila jsem pro zvířata, přírodu, stromy, hory a potoky. Můj život se tudy ubíral zcela přirozeně už od nejútlejšího věku. Již jako malá holčička jsem věděla, jak mám mluvit a jednat se zvířaty. Později jsem dělala vše pro to, abych se o nich všechno naučila – o jejich životě, zvycích, povaze. S velkým zaujetím jsem četla National Geographic a knihy o zvířatech a snažila se ze všech sil zapamatovat si o nich co nejvíce informací. Ale hlavně jsem studovala zvířata kolem sebe, a pokud jsem jen mohla, trávila jsem s nimi svůj čas. Nakonec jsem se stala odborníkem na život v divočině, často jsem spolupracovala s Úřadem územního plánování i jinými organizacemi, specializujícími se na život v divočině, a angažovala se v aktivitách, zaměřených na navrácení zvířat do běžného života a jejich záchranu v oblasti, kde jsem vyrůstala. Pomáhala jsem v situacích, kdy něčí krávy, ovce nebo kozy onemocněly nebo byly napadeny pumou nebo když bylo na veřejném prostranství nalezeno nějaké zraněné zvíře nebo pták. Po pravdě řečeno to bylo to jediné, o co jsem se od mala starala, neboť jsem většinu svého života trávila venku studiem přírody a nasloucháním její moudrosti. Matka Příroda mě naučila za ta léta mnoho věcí, jako třeba zacházet s úctou se zvířaty nebo oceňovat lásku, která vyvěrá kolem nás z každého jedinečného činu Přírody.

### Sběr medu se včelami

Pokud si nějaký tvor zaslouží naši úctu, pak je to včela. Včely jsou skutečně jedním z nejposvátnějších darů světa. To, co pro nás dělají opylováním květin a rostlin, to, že nám dávají med a dokonalé léčivé látky, které vytvářejí ve svých vlastních krásných tělech, je skutečně úžasné. Jsou jedny z nejdůležitějších tvorů v životním cyklu na planetě

Zemi – a přesto často zapomínáme, jak moc jsme jim dlužni, jak moc na nich závisí naše přežití.

Včely v Americe opylují více než sto různých plodin. Kdyby se denně nevěnovaly této práci, neměli bychom ovoce, zeleninu, ořechy ani bobule. Existuje přes dvacet tisíc různých druhů včel a každý z nich je pro ekosystém planety klíčový. Bez nich by síť života na planetě Zemi přestala fungovat. Tak malé stvoření dělá tolik pro naši planetu, a přesto je celou dobu přehlíženo. Díky včelám oplývá náš život na Zemi hojností, je úrodný a doslova sladký. Včely jsou však jedním z živočišných druhů, který posledních pár let záhadně mizí a nikdo neví, proč se tak děje ani jak to zastavit.

Už jako malé dítě jsem měla ke včelám blízký vztah. Na mém tajném místě u řeky ležel vedle mého tábořiště jeden obrovský, spadlý topol. Uvnitř jeho starého, vykotlaného kmene to pořád bzučelo – strom byl domovem nádherného včelího roje. Nikdy jsem se nebála být v blízkosti úlu. Sedávala jsem kousek od něj a hodiny jsem se dívala na tyto malé tvory, jak přilétají, odlétají a stále pilně pracují. Jejich život a bytí mě úplně pohltily. Nevěděla jsem, co je to meditace nebo rozjímání, ale ze svého současného pohledu chápu, že pozorování včel pro mě jakýmsi druhem meditace bylo. Zapomněla jsem na sebe, na svůj život, na okolí. Dokázala jsem dokonce poznat i jednotlivé včely a myslím, že ony si mě také oblíbily.

Přišla jsem na to, že když jsem se ztišila, zastavila mysl a skutečně vstoupila do jejich rytmu, stala jsem se jednou z nich a ony mi umožnily podělit se s nimi o trochu medu. Obvykle jsem jim zazpívala písničku a vypověděla jim, jak jsou krásné, jak je mám ráda, jak moc chci ochutnat jejich sladký med, a slibovala jsem jim, že si vezmu jen trošku. Pomalu, beze strachu jsem vložila ruku do úlu a velice jemně, něžně jsem si odlomila kousek z plástve a přitom dávala pozor, abych nevyrušila žádnou larvu. Sedávala jsem pak na kmeni, jedla svůj kousek a stále si s nimi společně zpívala. Dovolovaly mi to tak celou sezónu.

Připadlo mi zcela přirozené zpívat včelám. Abyste mohli komunikovat s nějakým zvířetem, musíte se propojit se svým srdcem a procítit emoci, kterou s ním chcete sdílet. Zvířata se od vás nebo ode mě až tak moc neliší. My, lidé, míváme sklon nevnímat, jak se

chováme nebo cítíme v jejich přítomnosti – a pak se jen divíme, proč zvíře kouše, vrčí, útočí nebo utíká. V případě včel jsem jen nestřčila ruku do úlu, neuškulba a nevytrhla bezmyšlenkovitě kus plástve. Kdybych to tak udělala, to by mě čekalo žihadel! Je to o uctívém a láskyplném přístupu ke zvířatům. Téměř nikdy, když si dáte čas, abyste se seznámili se zvířetem a přistoupili k němu s láskou a úctou, nebude reagovat agresivně. Ucíť záměr ve vašem srdci a dovolí vám přiblížit se.

Studium včel mě naučilo hodně o oddanosti a nezištné lásce. Zůstávají ve vchodu do úlu, aby ochránily královnu a larvy bez ohledu na to, co jim hrozí. I když mají možnost kdykoliv uletět, zůstávají a bojují do poslední, jen aby zachránily královnu. Královna věnuje celý svůj život rození larev, svému roji. Nedává si pauzu na jídlo ani pití, ani neopouští úl. Zůstává se svou rodinou a věnuje jim celý svůj život. Žádná z včel nedělá nic jen pro sebe. Vždy je to pro celý roj, jedna pro druhou. Například když letí dělnice hledat pyl, jakmile ho najdou, nezůstanou tam a nejedí jej; naopak, okamžitě se vrátí do úlu a sdělí ostatním, kde je, aby se všichni mohli nasytit. Vše se děje pro blaho celku. Představte si, že by se lidské bytosti k sobě takto chovaly, cítily by jednotu bytí, vzájemnou provázanost a zodpovědnost jednoho za druhého.

Jednou jsem měla sen, ve kterém jsem byla včelou a lítala jsem z květu na květ. Nejprve jsem nechápala jeho symboliku, ale nyní začínám rozumět, co znamenal. Stejně jako včely šíří pyl z květu na květ, a umožňují tak životu se rozvinout, i my lidé můžeme být jako včela a přenášet pyl lásky z člověka na člověka, nechat dozrát a pak otevřít srdce všech kolem. Stejně jako činnost včel umožňuje ovoci zrát a květinám rozkvétat, také my můžeme pomoci opylovat srdce každého, koho potkáme, aby naplnilo svůj skrytý potenciál a rozkvetlo Láskou.

### **Lekce od jezevce: nikdy si nic neber bez ptaní**

Někdy nejsou poučení, která získáte od zvířat, zrovna příjemná. Jak jsem již zmínila v kapitole „Komunikace se zvířaty“, někdy vám zvíře předá svůj lék prostřednictvím nepříjemného střetu – může vás třeba kousnout nebo napadnout. Moc nám to pak nejde dohromady s naší

běžnou představou o tom, co to znamená mít ve znaku zvíře. Ale právě o to často jde. Někdy získáme zasvěcení od určitého zvířete, které nás má něco naučit, aby nám pomohlo vyrůst nebo nám předalo dar síly či jiné své vlastnosti. Mě samotnou například uštkl chřestýš, v hrudi mi zůstal soví dráp nebo mě pokopal kůň – vše v sobě skrývalo hluboký smysl. Žádná lekce však nebyla tak nezapomenutelná a intenzivní, jako ta, kterou jsem dostala od jezevce. Do dnešního dne s ní srovnávám bolesti při ostatních nemocech. Bylo to zasvěcení, které se z paměti vymazat nedá.

V prvním roce, kdy jsem se stala Malou Babičkou, jsem se musela naučit hodně věcí během krátké doby a občas jsem se cítila velice osamělá. Od obyvatel z několika indiánských kmenů jsem dostávala různé léčivé ochrany, hole, chrastítka a nástroje posvátné medicíny. Některé byly hodně staré, ale některé byly vyrobeny přímo pro mě. Všechny však využívaly léčivé schopnosti posvátné zvířecí medicíny – byly tam kožešiny, drápy, peří, kosti. Řada z nich byla přímo i z ochranných zvířat, která jsem měla sama ve znaku. Jen jsem se učila, jak je mám chápat a používat posvátným a obřadním způsobem. Musela jsem hodně poznávat, protože jsem jednoho dne udělala velkou chybu, která mě málem stála život.

Byla jsem tehdy s manželem a dětmi na víkendovém výletě v Colorado Springs. K večeru jsme jeli po vesnické cestě, když jsem najednou na silnici něco zahlédla. Byla jsem si jistá, že to je jezevec. Zastavili jsme a já vystoupila, abych si ho prohlédla. Naneštěstí už byl několik hodin mrtvý. Vzpomněla jsem si ale na jednu medicínskou hůl, kterou jsem nedávno dostala. Protože jsem věděla, že léčebná síla jezevce je opravdu velká, napadlo mě, že na tuto hůl použiji jezevčí dráp, abych mohla ve své posvátné terapeutické práci využít pomoc také tohoto zvířete. V duchu jsem se utvrzovala: „Matka Země mi tímto jezevčí dráp určitě dává,“ protože jen vzácně najdete mrtvého jezevce na silnici. Tenhle jasně ležel na mé cestě. Svým speciálním nožem jsem mu odřízla dráp a zavázala jej do igelitového sáčku, abych si ho odvezla domů. Když řeknu, že se mi během patnácti minut udělalo hrozně špatně, tak rozhodně nepřeháním. Z ničeho nic jsem dostala silnou migrénu, jakou jsem ještě nikdy předtím neměla, a tělo se mi svíjelo

intenzivní bolestí. Začala jsem zvracet a z nosu se mi spustila krev. Z ničeho nic mě zachvátila vysoká horečka. Vypadalo to, jako bych zcela ztratila kontrolu nad svým tělem. Mé děti byly vyděšené, protože v jedné chvíli jsem se zdála být úplně v pořádku a hned v následující minutě jsem nebyla schopna ovládnout zvracení a křeče a myslela jsem, že omdlím. Nějak jsme našli nemocnici a já zamířila rovnou na pohotovost. Udělali mi tam řadu vyšetření, ale nic nenašli. Viděli, že mám zanícený mozek a nervy, ale nedokázali mi říct, proč. Obávala jsem se, že mám aneurysma mozkových tepen nebo nádor na mozk. Udělali mi všechny druhy testů a podali všemožné léky, aby zastavili bolest a zabránili křečím a zvracení, které se co pár minut vracelo.

Druhý den ráno mi už bylo o trochu lépe, ale stále jsem byla ve špatném stavu. Z nemocnice mě propustili, protože nebyli schopni najít žádnou fyzickou příčinu. Pořád jsem měla velké potíže, bolesti a obrovskou migrénu, kterou nedokázal potlačit žádný lék proti bolesti. Když jsme přijeli domů, šla jsem přímo do postele, ležela dalších dvacet čtyři hodin a bolestí se nemohla skoro ani pohnout nebo otevřít oči. Ovládl mě pocit, že určitě zemřu. Napůl v bezvědomí jsem přecházela z jedné horečky do druhé a začaly se objevovat vize. Náhle jsem se uviděla, jak беру jezevcův dráp. Konečně mi došlo, že má záhadná nemoc souvisí s tímto zvířetem. Věděla jsem to každým kouskem své bytosti. Mé výčitky a lítost byly nevysvětlitelné. Potila jsem se a cítila, jak hořím, ale zároveň mi bylo chladno a lomcovala mnou zimnice. Vysoká teplota trvala několik hodin.

Nakonec se přede mnou kolem půlnoci ve vizi objevili tři indiánští stařešinové a vypadali velice vážně. Jen jeden z nich na mě promluvil. Měl hluboký, velice rozvážný hlas. Vysvětlil mi, že všechna zvířata jsou posvátná a jsou nositeli posvátné medicíny a moudrosti. Pokud si my, lidské bytosti, přejeme využívat jejich léčebnou sílu, musíme o ni poprosit, zasloužit si ji a projevit za ni úctu a hluboký vděk. Musí zaznít modlitby a my musíme získat svolení, abychom ji mohli používat. Pak se mi ve snu vrátila situace, jak jsem unáhleně, bez svolení nebo modlitby brala jezevčí dráp. Řekli mi, že nyní procházím očistou, abych se tomu přiblížila a porozuměla. Musím si to zapamatovat – „nikdy nic nebrat bez ptaní“. Po této očistě bude jezevcova duše se mnou – nesmím

však nikdy zapomenout, že pracuji se skutečným Duchem s velkou silou. Duchům musíme projevovat úctu a kontaktovat je posvátným způsobem. Když indiánští starší zmizeli, moje horečka ustala a nakonec ustoupila i bolest hlavy.

Nikdy už na to nezapomenu. Tu noc jsem poznala skutečnou sílu jezevce a všech zvířecích duchů. Tato zkušenost mě naučila, že i když je nějaké zvíře mrtvé, musíme požádat o svolení, abychom mohli použít nějakou část z jeho těla, a zacházet s ní s nejvyšší úctou. Musíme být vděční za dary, které nám zvíře dává, za jeho život i duši. To byla jedna z mých prvních zkoušek a iniciací a já doufala, že následující lekce už nikdy nebudou tak těžké. Když jsem pak později přemýšlela nad celým incidentem, připadalo mi zvláštní, že jsem se nepomodlila před tím, než jsem si vzala jezevcův dráp. Byla jsem zvyklá žádat o svolení zvířata, než jsem s nimi vešla do kontaktu nebo než jsem k nim přistoupila, asi jsem ale přestala být tak ostražitá, když už bylo zvíře mrtvé a místo nálezu zdánlivě nahrávalo mému záměru. Ve chvílce roztržitosti jsem se nechala vést myslí a zapomněla jsem vnímat, co se mělo stát. Pro komunikaci se vším pocházejícím z přírody platí jedno staré známé pravidlo: neberte si nic, aniž byste o to poprosili. Nikdy nepoužívejte ani si nic neberte, aniž byste za to upřímně poděkovali. Přestože nám Matka Země nabízí vše, co potřebujeme k životu a k blahobytu, je mocná a zaslouží si naši nejvyšší úctu a lásku za neustálé dary, které nám poskytuje. Čím hlouběji si uvědomíme své místo mezi nesčetnými bytostmi a duchy v živém světě, tím více pozornosti budeme věnovat maličkostem – jak vzájemně spolupracujeme, čeho jsme si všimli a co můžeme nabídnout na oplátku.

### Vše se rodí z Lásky

Kolik z nás dokáže v každodenním životě vidět skutečnou krásu přírody kolem nás? Čím dál častěji dny pouze přežíváme, jezdíme do práce po stejné silnici, potkáváme stejné staré stromy a díváme se každý den ven ze stejných starých oken, aniž bychom viděli, co se v přírodě děje. Na chvíli se zamyslete – co je za oknem vaší kuchyně? Jaké rostliny vídáte venku každý den? Už jste se na ně někdy skutečně podívali, všimli si jich nebo s nimi mluvili? Modlím se za to, že jednou, až

navážeme skutečný vztah s přírodou, uvidíme ty stejné staré stromy a rostliny jako nádherná stvoření, jimiž jsou, a už nebudeme brát jako samozřejmou krásu Matky Země, kterou nás denně zahrnuje.

Vyrůstala jsem v mormonské komunitě a vždy mě učili modlit se k nebeskému Otci, děkovat mu a posílat mu své díky každou noc. V mormonské víře nebyla jediná zmínka o Matce a mně vadilo být součástí náboženství, které postrádá jakýkoli mateřský princip. Když jsem trochu zestárla, začala jsem zkoumat ostatní náboženství, zda se jejich poselství týká také Matky nebo nějaké ženy. K mému velkému zklamání jsem zjistila, že se ženský element v jiných náboženských textech nebo učeních nikdy nevyskytoval v pozitivním slova smyslu.

Bylo to velice matoucí. Na jedné straně jsem byla vedena přijímat své náboženství jako slovo boží a na druhé straně jsem byla velice láskyplně a opatrovnický vyučována Přírodou, samotnou Matkou Zemí. Zmítala jsem se mezi dvěma různými směry. Přestože jsem věřila církvi a snažila se dodržovat pravidla, abych byla hodna Boha a nebes, protože jsem neznala nic jiného, jasně jsem cítila, že učení hlasu Přírody je stejně tak pravdivé. Bylo to obtížné životní období, kdy jsem se snažila najít svou cestu, abych dala životu smysl a přišla na to, kudy se vydat a kde je vlastně pravda. Když mi bylo dvacet tři let, nedokázala jsem už déle přijímat, co mě učilo patriarchální mormonské náboženství, a definitivně jsem vkročila do Matčina objetí, aniž bych se pak kdy ohlédla zpátky.

Když navážete skutečný vztah s Matkou Zemí, zažijete přísun nekonečné lásky. Podle mě vykouzlí *Matka* všechny emoce. Je láskou a životem. Odstranění Matky z náboženství nebo z našeho pojetí stvoření popírá samotnou podstatu něhy, soucitu, krásy a péče, jež představují samotný život. Je nezbytně nutné, abychom měli skutečný vztah k naší původní matce, Matce Zemi. Jestliže to ale máme dokázat, musíme ji nejprve znát a pochopit ji. Pokud porozumíte Matce Zemi, uvidíte zázraky všude; krása je štědrá a vaše srdce bude dojata k slzám při pohledu na motýla nebo na něco tak prostého, jako je stéblo trávy. Ten stejný starý strom nebo malá rostlina za oknem se vám stanou přáteli, projevem lásky Matky Země vůči vám.



Matka Země je božská bytost, která nám dává naše životy, dech, potravu, vodu, tělo. Přesto si ji mnoho z nás zatím ani nevšimlo. Stali jsme se slepí k jejím darům, kterými nás denně zahrnuje. A nyní nás volá, aby nám připomněla, že je skutečně živá. Trpí nedostatkem pozornosti a lásky od vlastních dětí. Jak můžeme milovat svou Matku, když ji ani neznáme?

Když se probudíme a věnujeme jí dostatek pozornosti, zjistíme, že ptáci zpívají a přitom na sebe volají tím nejčistším a nejkrásnějším způsobem, svou písní vytvářejí lásku a hezčí život. Uvidíme, že slunce opakovaně vychází, aby svým láskyplným světlem, přinášejícím život planetě a všem zvířatům, zkrášlilo svou milovanou Zemi.

Vzpomínám si, jak jsem kdysi ležela v koruně jabloně své prababičky a pozorovala větve nad sebou. Dívala jsem se, jak se slunce i vítr mazlí s listy, které se třepetají sem a tam, tam a sem. Začalo mi docházet, že tancují, že celý život je tanec, pohazení. Uvědomila jsem si, že je to právě Láska, z níž vzniká všechn život na Zemi. Když se zamyslíte nad tím, jak vytváří lidské bytosti další život, není náhodou, že začíná aktem lásky. Je to tak v celém světě: vítr fouká, hladí květiny a přitom ulétne pyl. Nebo borová šiška – je sfouknuta z vrcholku stromu a tímto láskyplným gestem se rodí nový život. Pyl pak najde jinou květinu nebo rostlinu, s níž se smísí a vytvoří život. Borová šiška, jež se narodila ze skotačení větru mezi stromy, spadne na Zem a pak se to jednoho dne stane: roztančí se překrásné kapky a déšť se smísí s půdou. Prostřednictvím tohoto aktu spojení a lásky vyraší do života semeno. Příroda je ve své rovnováze, rytmu a moudrosti dokonalá.

Jestliže přírozený oheň zachvátí celý les, v jeho vášnivém plameni shoří staré a mrtvé části a nechají spálenou a odkrytou Zemi otevřenou novým jiskrám života. To, co vnímáme jako destruktivní, bývá ve skutečnosti vášnivým zrodem života. Když požár vrcholí, dosáhne horko přesně té určité teploty, která je potřebná, aby se pryskyřice zalepených borových šišek rozpustila a semena se uvolnila a vypadla. Všechno v přírodě je tanec dávání a přijímání. Všechny věci jsou Láskou oživovány a z Lásky darovány. Dokonce i ovoce a zelenina, které jíme, nejsou jen zrozeny v Lásce, ale staly se ideálním způsobem, jak pomoci lidské tělo vyživit a posílit je.

Jestliže porozumíte „dávání a přijímání“, podstatě Lásky, která vytváří celý život kolem vás, můžete mnohem hlouběji ocenit jablko, které budete mít na oběd, nebo i kousek chleba, který kdysi začal zrnem. Ta malá rostlina za oknem tam po celou dobu roste a snaží se být co nejkrásnější – pro vás. Pokud skutečně porozumíte Matce Zemi a jejím úžasným projevům lásky, kterými vás stále zahrnuje, pak ji začnete opravdu milovat. Budete s ní moct navázat skutečný vztah. A skutečný život teprve začne. Společně s láskou ho uvidíte v přírodě na každém kroku. Najdete si čas, abyste poděkovali za vše, co jíte, i za vše, co kolem vás jen tak roste. Stejně jako vy jste byli počati z aktu lásky, tak i vše ostatní je stvořeno z láskyplné energie, zrozeno z mateřské něhy, štědrosti a lásky.

### Božský řád stvoření

Matka Země je nádherný zdroj života, řízený nejvyšší moudrostí Stvořitele, od těch nejmenších semen, která přesně ví, kdy se mají probudit k životu, po největší velrybu, jež se intuitivně stěhuje na sever za potravou. Všechno je vytvářeno z nejvyššího zdroje inteligence, jejíž kouzlo můžeme spatřit v každém zrnku života. Příroda skrývá ještě mnoho zatím neodhalených informací. Pokud budeme hledat dostatečně hluboko, můžeme najít odpovědi na řadu světových problémů, od architektonického pokroku až po léčení nemocí.

Jak je to možné, že včely instinktivně vědí, kde mají nalézt potravu, a dokáží si navzájem sdělit, kde ji našli? Nebo že cikády přezimují hluboko v Zemi sedmnáct let, než se všechny najednou vylíhnou a vylezou po kmeni stromu? Každé stéblo trávy vyrůstá s úžasným cílem. Každé zvíře je klíčovou součástí koloběhu života. My jsme také součástí tohoto osvětleného řetězce, této obrovské zásobárny moudrosti, ukryté v principu tvoření, v přírodě. Intuitivně se snažíme ze všech sil o poznání, naplno si užívat život, odhalit jeho tajemství. Stejně jako jsou červení krabi přitahováni, aby spěchali na pláž naklást vejce v určitou dobu měsíčního cyklu, nebo jeřábi kanadští následují vnitřní volání, aby táhli přes západní planiny, také my jsme lákáni, abychom se stali svým pravým, nejvyšším Já.

Jsme skutečnou součástí velkého tajemství přírody, která je včleněna do nejvyššího plánu života. Všechno na této úžasné planetě se pohybuje v zázračném tanci života – rození, zrání a smrti. Stejně jako některé stromy nebo květiny věnují celý svůj život tomu, aby ve správný moment rozkvetly, tak také lidstvo čeká na svůj klíčový okamžik rozvoje a otevření se plnému vědomí. Ten čas nastává nyní. Něco nás volá, abychom naplno aktivovali své schopnosti, probudili se a rozvinuli se, dosáhli toho nejkrásnějšího poznání a porozumění. Jsme mnohem více, než jsme kdy věřili. Jsme úžasnými jiskrami Božského zdroje života a nadchází čas, abychom naplno vstoupili do tohoto bytí. Konečně se můžeme přestat cítit jako oběti, stíhané životními zápasy. Můžeme naplno poznat, že jsme dokonalá stvoření Velkého Ducha a že je v nás uložena nesmírná hloubka Lásky.

Pokud si vzpomeneme, jak zázrační ve skutečnosti jsme, můžeme se stát tvůrci své vlastní zkušenosti. Přišel čas podívat se na Matku Zemi jako na ohromný zázrak, kterým skutečně je, a pochopit, že všechno se rodí z Lásky, aby se zapojilo do tajemného kruhu života. Jsme tvůrci našich životů. Sami zodpovídáme za to, že svými činy určíme, co chceme prožívat. Našimi záměry a prostřednictvím našich pocitů, emocí a snů si přitahujeme zážitky, kterými chceme procházet. Stejně jako přitažlivost Měsíce způsobuje velké vlny na naší planetě, naše Vyšší Já nás volá a vyzývá, abychom naplno vkročili do své tvůrčí síly a stali se zázračnými a kouzelnými bytostmi, kterými můžeme být.

Stejně jako každý kousek ovoce a zeleniny zraje v božském řádu proto, aby pak poskytlo potravu a život, také naše Vyšší Já bylo stvořeno, aby nás naplňovalo nekonečnou energií, láskou a světlem, nasytilo a vyživilo naše těla a duše. Dokud neuvidíme v Matce Zemi posvátnou božskou bytost, již ve vši své kouzelné a úžasné moudrosti je, nikdy ji nenajdeme ani v sobě. Jsme jejími dětmi; jsme součástí její tvorby, součástí její krásy a nevysvětlitelné moudrosti. Až si to uvědomíme, začneme vnímat také to, jak skvělí ve skutečnosti jsme. My, lidské bytosti, jsme součástí něčeho tak nesmírně ohromného a dokonalého, co můžeme jen těžko pochopit. Je na čase, abychom se začali navzájem

milovat jako neuvěřitelná stvoření a milovali takto i naši Matku, která nám dává příležitost žít ve svém nekonečném tanci života.





ČÁST II

**Vzpomeňte si, kdo jste**

## Návrat předků

V dubnu 2009 jsem měla tu čest vést jeden z nejsilnějších obřadů, jaký jsem kdy zažila. Slavnost, o které hovořím, se konala severně od Santa Fe, hluboko v poušti Nového Mexika, na podporu oficiálního Mezinárodního shromáždění Návratu předků, uspořádaného v Arizoně 18. až 28. dubna 2009. Arizonské setkání spojilo domorodé stařešiny, duchovní vůdce, šamany, Strážce Moudrosti a lidi všeho druhu z celé planety pro dny, sestávající z obřadu, setkání a léčebných rituálů. Období dubna, vybrané pro tuto ceremonii, odpovídalo dění, ke kterému mělo podle proroctví Mayů a Hopiů v této době dojít.

Právě v tento čas mělo nastat léčení Matky Země, měla se otevřít nebesa, ze kterých měly začít proudit nápomocné energie, Světlo a Láska, aby nám, lidským bytostem, pomohly vzpomenout si, kdo jsme. Pokud bychom to dokázali, rozšířilo by se nám vědomí. Předpovědělo by to také návrat moudrosti předků a způsobu existence, který jsme zapomněli a který by znamenal zlom pro lidstvo. Přední mayský stařešina Don Alejandro Cirilo Perez Oxla, „strážce veškerého mayského učení“, mluvil o tom, že máme v této době možnost zásadního rozhodnutí. Jsme my, lidé, schopni změny? Naše odpověď byla pro budoucnost této planety klíčová. Byla to doba, kdy jsme si měli vzpomenout, jak máme znovu žít své životy v harmonii, vážit si Matky Země, naslouchat jí, uctívat ženský princip a porozumět potřebě rovnováhy na planetě mezi ním a principem mužským. Přestože naši předkové takto žili, jejich starodávny způsob života i jejich moudrost byly dávno zapomenuty. Nastal čas, přivést je zpět. Čas, kdy jsme měli nabídnout veškerou lásku našich srdcí, abychom vyléčili všechny, kteří sem kdysi přišli a nyní čekají na návrat, aby nás mohli vést v této době velké transformace.

V prosinci roku 2008 se se mnou spojili organizátoři setkání v Arizoně, kteří spolupracovali také s Kontinentální radou domorodých starších pod vedením Dona Alejandra Oxlaje. Byla jsem požádána, abych řídila slavnost pro oblast Nového Mexika a Colorada, protože arizonské shromáždění již bylo plné a slavnosti se chtělo zúčastnit hodně lidí. V té době se konala setkání na různých místech po celém světě a s ohromným mezinárodním shromážděním v Arizoně byla propojena.

Byla to má první veřejná slavnost. Upřímně řečeno, měla jsem strach. Věděla jsem, jak je slavnost pro celý svět důležitá, a cítila jsem, že to bude další iniciace, která mě ještě více přiblíží mému pravému poslání. Přestože jsem vůbec netušila, jak dát dohromady několikadenní akci, nebo dokonce jak přimět lidi, aby přišli, rozhodla jsem se, že do toho skočím rovnýma nohama. O obřadu jsem řekla několika přátelům a spolupracovníkům a ti mi pomohli informaci rozšířit. Všichni, kteří se o tom dozvěděli, byli nadšení a chtěli se toho zúčastnit. Brzy se daly věci do pohybu. Lidé se snažili pomoci na každém kroku a skupina asi patnácti z nich, kteří se cítili povoláni k přímé podpoře obřadu, začala systematicky organizovat setkání. Jsem nesmírně vděčná tomuto jádru – mé „radě“ – které bylo nápomocno při organizování celé významné akce. Neměli jsme žádnou představu, jak velké nebo malé by mělo celé shromáždění být, a ani jsme mu nedělali žádnou reklamu. Přesto se informace šířila z úst do úst i internetovým prostorem. Usoudili jsme, že ten, kdo se má akce zúčastnit, tam také bude a my budeme bez ohledu na počet účastníků dělat to, k čemu jsme byli povoláni.

Uvnitř sebe jsem se začala modlit, aby se mi dostalo vedení, které mi řekne, co mám dělat, a jak můžeme všichni společně podpořit energie, které k nám v této mocné době přijdou. V předcházejících měsících jsem začala dostávat konkrétní pokyny od Ducha, které se týkají klíčových okamžiků obřadu a které je potřeba provést. Dozvěděla jsem se, že také ostatní šamani a Strážci Moudrosti na jiných částech světa přijímají stejné informace. Slavnost se konala ve dnech 18. až 20. dubna na soukromém pozemku severně od Santa Fe, v oblasti s názvem „Rio en Medio“. Bylo to rovné a otevřené místo, ohraničené blízkou říčkou a obklopené pohořím Sangre de Cristo. Přítel Lars,

majitel pozemku, nám ho sám nabídl a s oddaností a péčí o posvátný obřad, který se na něm měl konat, ho vlastními silami upravil. Věděla jsem, že každý den bude mít své konkrétní zaměření a pokaždé se bude muset konat určitý obřad. Tyto tři dny měly být věnovány léčbě Matky Země, uzdravování mužského a ženského principu a předávání určitých prorocství a informací, které přinášejí na tuto planetu Strážci Moudrosti.

### Stát se dutou kostí

Přestože jsem rozuměla smyslu klíčových obřadů, které se měly konat, věděla jsem, že budu muset věřit v neustálé následování duchovního vedení. Obřady měly začínat každý den brzy ráno a končit kolem páté večer. Vůbec jsem nevěděla, co mám očekávat, co říkat a co dělat. Ještě pár dnů před slavností jsem měla jen mlhavou představou o tom, jak bude vše probíhat a co by se mohlo případně stát. Věděla jsem však, že můj skutečný úkol tkví v tom, abych se plně otevřela Duchu, stala se jakousi dutou kostí, naslouchala předkům a nechala se jimi vést v tom, co mám říkat a dělat. Vzpomínám si, že den před slavností jsem vyšla ven do dvora mezi jalovce, na zvláštní místo, kam jsem se často chodívala modlit. Když jsem skončila s prosbami a vracela se do domu, uviděla jsem něco, na co nikdy nezapomenu, protože mě to naplnilo pocitem radosti a jistoty, že vše bude v pořádku. Vše proběhne tak, jak má.

Země přede mnou a kolem mě náhle vypadala jako poušť. Na kopcích jsem uviděla lidi, tisíce lidí, kam jen oko dohlédlo. Všichni kráčeli ke mně. Pocházeli z mnoha ras a kultur, a soudě podle jejich oblečení, byli i z různých časových období. V čele šli ti nejstarší, následování muži, ženami a dětmi. Jeden zvláštní muž byl nahý, přes rameno měl přehozenou jen kůži z jaguára nebo leoparda. Někteří starci měli neuvěřitelně královské vzezření a vyzařovala z nich duchovní síla. Bylo to celé moře lidí, kteří přišli na obřad. Nikdy jsem nic podobného neviděla. Byli to předci a přicházeli k nám. Měli se stát svědky celé události!

Když jsem vešla do domu, z krásy celé vize mi po tvářích stékaly slzy. Věděla jsem, že i přes mé obavy a úzkosti nebyla tato ceremonie

o mně. Neměla jsem nic vytvářet. Dělo se tu něco mnohem většího. My jsme nevytvářeli to, co tu probíhalo – to tvořil Duch. Obřadu se dostávala také přímá pomoc z druhé strany. Stačilo jen naslouchat a zůstat vůči vedení otevřený. Obrovsky se mi ulevilo. Přestože jsem byla pořád z řízení slavnosti a vytvoření posvátného prostoru trochu nervózní, zavládl ve mně hluboký vnitřní pocit, že vše bude fungovat tak, jak má – a že se stane něco překrásného.

### **První den: Léčení posvátné Matky Země**

V pátek 18. dubna 2009, první obřadní den, se před východem slunce shromáždilo na slavnostním místě asi dvacet otužilých lidí. Bylo chladné, zasněžené ráno a mraky se valily přes podhůří. Noc předtím sněžilo a i v té chvíli se ještě tu a tam snesla vločka. Všichni jsme byli zachumlaní do kabátů a dek, svírali jsme termosky s horkým čajem a střídavě jsme si u ohně ohřívali zmrzlé prsty.

První den byl věnován uzdravení naší posvátné Matky Země. Ještě ve tmě jsme vytvořili velký, posvátný, léčivý kruh z kamenů a pak jsme uprostřed něj postavili oltář. Když se objevily první paprsky slunce, začali jsme se modlit a stařešina, který se mnoho let učil od Hopiů, hrál na flétnu a doprovázel nás překrásnou písní. Jeden z nejdůležitějších úkolů tohoto dne bylo zaměřit naše léčivé energie, lásku a vděčnost na pomoc a uzdravení Matky Země. Poslali jsme své léčivé modlitby do zvláštního křišťálu, který měl být uložen do Matky Země. Jeho prostřednictvím jsme pak Matce Zemi měli posílat lásku a napojovat se a posilovat tak energetickou linii předků, která spojovala toto místo s dalšími klíčovými oblastmi po celé planetě. To mělo zase posílit energetickou síť Matky Země a pomoci zvýšit energetickou frekvenci na planetě.

Když jsme do země ve středu kruhu napůl zahrabali velký, válcovitý křišťál tak, aby držel ve vzpřímené poloze, a začali jsme do něj posílat láskyplné, léčivé energie, začalo se dít něco neobvyklého. Znovu jsem je uviděla. Stejně jako předcházející den jsem spatřila kolem nás moře lidí, které se rozlévalo až na vzdálené kopce. Lidé pocházeli ze všech kmenů, barev, národností. Samou radostí mi málem puklo srdce. Když jsem ostatním sdělovala, co vidím, nedokázala jsem potlačit slzy.

Dodnes mám husí kůži, když si na to ráno vzpomenu, a naplňuje mě láska a vděk. Ale ještě úžasnější bylo, že jsem viděla, jak z Nebe na Zemi proudí pásy či sloupy světla.

Tyto válcovité pilíře energie z Nebes jsem pak viděla všude kolem. Pozorovala jsem je, jak se rozrůstají, a první slavnostní den mi to připadalo, jako by se otevřela nebesa a pruhy světla se zvětšovaly a rozšiřovaly, propojovaly se mezi sebou, dokud nevytvořily jeden velký sloup, proudící z Nebe na Zemi. Mnoho lidí v kruhu cítilo, že se něco děje, a když se sloupy sjednotily, všichni společně jsme se zhluboka nadechli. Nedalo se popřít, že ten den proudilo z Nebe na Zemi obrovské množství energie.

### **Druhý den: Léčení mužského a ženského principu**

Druhý den obřadů byl pro nás nejhlubší a nejsilnější – a myslím, že mluvím za všechny přítomné. Tento den byl velmi obtížný, ale zásadní pro účel a naplnění tohoto shromáždění. Druhý den byl totiž věnován léčení mužského a ženského principu. Prostřednictvím snů, vizí a učení jsem se dozvěděla, co se tohoto dne stane a jak provést vše, co je potřeba. Čím více informací jsem získávala, tím jsem z obřadu měla větší respekt.

Noc předtím jsem moc plakala a bylo mi špatně od žaludku. Bojovala jsem s rozporuplnými pocity. Věděla jsem, že je ve mně ještě stálo hodně zlosti a smutku z toho, jak jsem byla jako dítě sexuálně zneužívána a fyzicky týrána. Copak takhle můžu vytvářet prostředí tomu, co se má stát? Byla jsem ochotna ponořit se do svého zraněného já a uvolnit bolest, kterou jsem trpěla? Byla jsem sama natolik uzdravena, abych byla schopna vést tento obřad? Dokázala jsem se jen modlit o pomoc a odevzdání.

Smyslem této konkrétní ceremonie bylo uznat naše hluboké rány, které jsme utrpěli v pohlavní, sexuální oblasti. Nemůžeme uzdravit Zemi, dokud nevyлéčíme sami sebe, a ty nejhlubší rány, které jako lidské bytosti nosíme, jsou ukryty hluboko v naší mužské a ženské psychice. Tyto dvě energie byly v lidské civilizaci tak dlouho nevyvážené, že téměř každý žijící člověk na tomto světě utrpěl škody, které není možné přehlížet. Tato disharmonie je ve skutečnosti tak obrovská, že

bez vyvážení a léčení nebudeme schopni přežít ani my lidé, ani naše planeta. Je zde potřeba uzdravit a probudit ženský princip, aby se velkou moudrostí lásky, něhy, soucitu a krásy mohl obnovit zdravý způsob vzájemného soužití na Zemi. Potřebujeme moudrost matky a Matky Země, aby nás dovedla zpět k celistvosti. Vedle toho je potřeba vyléčit ale i mužský princip a přivést ho z destruktivního sevření nadvlády, síly, ega a vůle zpět do harmonie a rovnováhy, zpět do srdce, kde může sloužit a chránit celý život.

Začala jsem ke skupině promlouvat o velké nerovnováze. Sdílela jsem jim, jak kolektivní mužské negativní energie zasadily obrovskou ránu naší planetě tisíci lety nadvlády, znásilňování, mučení, válek, zneužívání, agrese a hrůzných činů na dětech, ženách i mužích. Muži i ženy nesou rány této ztráty srdce, tohoto traumatu, které způsobuje odcizení.

Většina mužů v kruhu neměla sebemenší představu o tom, co se stane, a to bylo asi jen dobře, protože někteří z nich by z něj určitě chtěli okamžitě odejít. Duch mi ukázal, jaký přesný útvar mají ženy a muži vytvořit, jejich umístění během obřadu i vše, co je potřeba udělat. Když jsem požádala muže, aby povstali a chytili se za ruce, vůbec jsem jim nezáviděla. Když jsem jim sdělovala, co je potřeba udělat a co se od nich žádá, srdcem jsem pro ně hluboce plakala. Měli se ponořit co nejhlouběji do nitra, aby uviděli všechna ta zvěrstva, žal a bolest ženství, aby procítili a uvolnili tyto negativní energie, a to nejen v rámci svých vlastních životů, ale i všech ostatních, které jim v celé historii předcházely. Když jsem mluvila, klepala jsem se svírána žalem po celém těle, a když jsem požádala tyto dobrosrdečné muže, aby udělali tento těžký krok, bolest uvnitř ještě narostla. Musím přiznat, že muži v kruhu patřili k těm s nejsilnějším a nejčistším srdcem, jaké jsem kdy potkala. Ujistila jsem je, že v nich jako v jedincích nespočívá vina, a přísahala jsem jim, že je budu po celý čas chránit a udržovat ve spojení s Matkou Zemí a Nebeským Otcem. Vyzvala jsem všechny ženy, ať se kolem nich shromáždí do velkého kruhu, aby tak vytvořily prostor a poslaly láskyplné světlo a energii všem, kteří uvnitř snášeli své utrpení.

Pláču, když si vzpomenu, co se stalo uvnitř kruhu. Když jsme začali a muži se drželi za ruce a vytvářeli kruh, rozkutálely se jim po tvářích slzy. Dokonce i některé ženy, které stály kolem nich ve vnějším kruhu a měly tam manžely nebo partnery, plakaly. Těžko se mi hledají slova, kterými bych popsala utrpení, jakým tito úžasní muži prošli. Jejich utrpení a křik byl šíleně syrový a vycházel z nesmírné hloubky. Některé z nich zachvátil mučivý kašel, jak se pokoušeli zbavit svých myšlenek a obrazů. Někteří se snažili překonat zvracení, jiní plakali a třáslí se žalem. Zůstávala jsem ukotvená, jak jen jsem mohla, pomalu kráčela od muže k muži, zvyšovala své energie, jak to jen šlo, abych je udržela v bezpečí a ve vytvořeném prostoru. Poutala jsem je k Matce Země a k Nebeskému Otcovi, jak jsem byla instruována svým vedením, aby mohla být jejich chodidly a hlavami odváděna jejich bolest a utrpení. Ženy, které muže obklopily, začaly jednohlasně broukat a zpívat a posílaly jim láskyplné tóny, aby jim pomohly zůstat v srdci a zakotvení. Jeden muž po jakémisi druhu očištného vzteku zkolaboval. Vyděsila jsem se, protože jsem si uvědomila, že tento prostor již sama déle neudržím, a tak jsem požádala přítomné energetické léčitele a mistry Reiki, aby zasáhli, položili své ruce na muže a pomohli jim. Když byla pro nás všechny bolest mužů téměř nesnesitelná, jen jsem přihlížela, naslouchala a modlila se, aby už byl konec, aby přišel povel a my to mohli zastavit.

Nejenže jsem je celou tu dobu pozorně sledovala, ale viděla jsem také jejich předky, kteří byli shromážděni za námi v moři lidí, procházeli kupředu a jeden po druhém do mužů vstupovali a zase vystupovali. Když k tomu došlo, pláč mužů se změnil a začal vyjadřovat utrpení a bolest různých duchů, kteří se zapojovali. Až jsem konečně uslyšela klidný, ale silný hlas: „Je konec!“ Rychle jsem oznámila, že jsme provedli, co od nás bylo požadováno, a vyzvala jsem všechny ženy, aby přistoupily k mužům, objaly je, poděkovaly jim a projevíly jim svou lásku. Zcela vyčerpaní jsme společně plakali. Svírali jsme se v pevném objetí. Věděla jsem, že tento den bude těžký, ale v žádném případě jsem netušila, jak nesmírně silný bude tento obřad a jak výraznou životní změnu přinese nám a snad i celé naší planetě.

Všichni jsme si dali dlouhou přestávku, než jsme začali s léčbou ženství. V tomto případě jsem byla instruována, aby ženy vytvořily půlkruh ve tvaru kalicha nebo dělohy. Muži měli stát v přímce napříč půlkruhem a uzavírat oba rohy kalicha. Znovu jsme se všichni chytli za ruce a já jsem vyzvala ženy, aby se ponořily hluboko do nitra a nechaly na povrch vyplavat všechna zneužití, všechen žal i zlost, nastrádané za celá tisíciletí. Očekávala jsem, že léčení ženství bude mnohem horší, tvrdší než mužství, ale bylo to úplně jinak. Začalo tichým vzlykáním, jak si ženy vzpomněly na vlastní zneužívání, týrání svých dětí, na životy matek, babiček, prababiček a na to, čím musely projít. Dlouhou dobu znělo jen nepatrné vzlykání a tichý pláč. Pak jsem dostala příkaz, abych začala pokládat ruce na jejich podbřišek. Musím se přiznat, že jsem těmto instrukcím nejprve nerozuměla. Když jsem ale přecházela od jedné k druhé, teprve jsem zjišťovala, co se děje. Ženy v sobě stále zadržovaly svou bolest, potlačovaly ji tak, jak k tomu byly vždy vedeny. Byl to způsob, jak přežít, a my jsme se tuto taktiku naučily velice dobře. Ale když jsem přecházela od lůna k lůnu, křik a pláč se prolomily. Vynořila se obrovská vlna zármutku. Všechny ženy padly k zemi. Některé ležely na břiše, některé na zádech; mnohé se stočily do klubíčka, jak plakaly, naříkaly, potřebovaly vykřičet všechna ta zneužívání a křivdy, zanedbání, neúctu, nadvládu a útisk, kterými tak trpěly.

Stejně jako tomu bylo během mužského obřadu, také zde jsem byla svědkem toho, jak duchové předků vstoupili do některých žen a pak zase odešli. Střídali se ve svých výpovědích prostřednictvím žen, ležících na zemi. Na vlastní oči jsem viděla, jak jednu z nich prozářilo jasné, téměř kovově bílé světlo a po obřadu mi to dosvědčilo ještě několik dalších lidí. Muži stáli kolem, vytvářeli obraz ochranného kalicha, vše sledovali, posílali lásku a podporovali je, když se trápily. Brzy se ozvalo: „Je konec!“ Pak jsem vyzvala muže, aby přistoupili k ženám, objali je, poděkovali jim a projevíli jim svou lásku. Muži něžně objímali ženy, aby se utišily, a pak jsme obřad ukončili. I když jsme byli všichni psychicky vyčerpaní, vládlo mezi námi nadšení. Jako by každý z nás pomohl odlehčit břemeno žalu světa, který v nás byl hluboko pohřben jako obrovská tíha v kolektivním lidském srdci.

Uvolnilo se něco velkolepého. Netrápili jsme se pouze za sebe, ale za celé generace našich předků, mužů a žen, kteří byli hluboce ranění. Vyčistili jsme více prostoru pro lásku přijetím a projevem zranění mužů a žen, mužského a ženského principu. Měla jsem obavy, zda takový prostor dokážu vytvořit, ale ukázalo se, že tento obřad je mým největším darem, největší výukou a léčením zároveň, jaké jsem kdy dosud zažila. Umožnil mi osvobodit se od některých předsudků a obav z mužů, které jsem si v sobě od dětství nesla. Viděla jsem milující muže, jak se upřímně trápí kvůli nepravostem páchaným na ženách, a cítila jsem jejich vlastní bolest pramenící z toho, že to všechno museli v sobě nést. Cítila jsem, co vytrpěli tím, že jsou muži.

K přítomným mužům jsem cítila skutečnou lásku a přijala jsem je za své bratry. Věděla jsem, že na naší planetě je takových krásných, milujících mužů mnoho a že také mnoho z nich bylo obětí disharmonie mužství. Cítila jsem, že jsme na jedné lodi a že oba principy – mužský i ženský – hrají zásadní roli v podobě nové, krásné Země, k níž se snažíme dospět. Tento den jsem prošla léčením, které jsem vůbec nečekala, a jsem hluboce vděčná všem mužům a ženám, které se toho zúčastnili. Pomohlo mi to na mé cestě k uzdravení z let trápení, ze vzteku a smutku, kterými jsem prošla já a kterými prošlo v minulosti mnoho dalších žen a dětí. Poprvé v životě jsem cítila k mužům tak hluboký soucit a lásku. Nabyla jsem přesvědčení, že změna je možná, že jsme schopni a dokážeme vše vyléčit a změnit.

### Den 3: Předání moudrosti a proroctví

Třetí den byl věnován učení Strážců Moudrosti, lekcím, které jsem od dětství přijímala, a některým proroctvím, které jsem obdržela z druhé strany, abych je dále předávala. Tento den byl mnohem bezstarostnější než oba předchozí. Mluvila jsem o době, která přijde, a o tom, jak si my, děti naší Matky Země, potřebujeme vzpomenout na velké JÁ JSEM, kterým každý z nás je, a jak máme žít ze srdce a ne z mysli. Tento den byl ve znamení významné symbolické události – kondor z jihu a orel západu konečně vzlétli bok po boku – proroctví, které bylo vyřčeno domorodými obyvateli před tisíci lety. Měla to být

doba, kdy si lidstvo vzpomnělo, že srdce představuje pojítka k velkému JÁ JSEM, které nás sem vyslalo.

Poslední den jsem předávala všem informace o změnách přicházejících na planetu Zemi, které jsem přijala spolu s ostatními Strážci Moudrosti. Některé z těchto zpráv souvisely s hvězdnými bytostmi, které zde byly vždy přítomny a které znovu brzy odhalí svou totožnost, aby se staly naší kosmickou rodinou a zcela změnily způsob, jakým my, lidé, vnímáme realitu a naše místo ve vesmíru. Ví se, že tyto bytosti hvězd přišly na naši planetu před známou lidskou civilizací a ukryly své pravdy a učení, které měly být objeveny a znovu využity, až je budou lidé schopni duchovně pochopit. Shromáždění Návrat předků a související celosvětové obřady znamenaly začátek období rychlého duchovního vývoje lidstva, kdy budou všechny tyto věci odhaleny a uskutečněny.

Pro mě osobně znamenal třetí den počátek něčeho hlubokého a neočekávaného. Obřad v Santa Fe mi přinesl silný zážitek a poučení. Zjistila jsem, že pod vedením Ducha se mohu s plnou důvěrou pustit i do věcí, které vypadají hrozně a ze kterých mám strach. Uvědomila jsem si, že pokud budu naslouchat a věřit, pomoc vždy přijde. Tyto posvátné slavnosti byly ve skutečnosti vedeny z druhé strany – neřídili jsme je my! Bylo by chybou myslet si, že jsem nějakým způsobem vytvářela program. Později jsem cítila obrovskou vděčnost a věděla jsem, že Duch byl s námi po všechny ty dny.

Přesto jsem si v té době neuvědomila, jak moc změni tento obřad celý můj život. Záznam s popisem celé slavnosti přes YouTube oslovil velkou spoustu lidských srdcí a podnítil je k tomu, že chtěli začít léčit a milovat sebe i Matku Zemi. Krátce nato, v dubnu 2009, jsem začala dostávat pozvání do vzdálených zemí, abych pracovala s většími skupinami lidí a veřejně promlouvala. Znovu jsem musela čelit svému strachu z neúspěchu a z nedostatečné přípravy; a znovu jsem se musela s důvěrou odevzdat duchovnímu vedení. Nikdy jsem nebyla připravována na to, abych veřejně promlouvala, a pokud bych přestala důvěřovat Duchu, že to je přesně to, co mám dělat, a že se to udělá v podstatě *samo*, nikdy bych nic takového nedokázala!

Když jsem totiž poprvé začala mluvit v mezinárodním prostředí v Dánsku, omdlela jsem na pódiu před několika stovkami lidí. Projevil se u mě jet-lag syndrom, podlehla jsem emocím, začala být unavená a měla jsem pocit, že se během řeči ztrácím. Pak už si jen vzpomínám, že jsem ležela na zádech na podlaze, obklopena asi deseti lidmi, kteří na mě energeticky působili. Bylo to trochu větší drama, než jsme očekávali. Naštěstí se to už nikdy neopakovalo a já se naučila lépe se uzemnit a energeticky se připravit na veřejné vystoupení. Ale mluvení pro mě ještě pořád není moc jednoduché. Duch pracuje záhadným způsobem a musí skutečně chtít své poselství předat; jinak bych teď byla určitě schovaná někde v lese, mluvila s ptáky, koukala pod kameny a hledala tam zvířátka v bezpečí anonymity tak, jak jsem to dělala po dobu prvních třiceti let svého života.



## Posun z mysli do srdce

Existují dvě velké starověké civilizace, které dodnes vlastní klíč k bytí ze srdce: Mayové a Aboridžinci. Stále žijí ze srdce a jsou přesně těmi, kteří nás to znovu naučí. Tisíce let se lidská civilizace vyvíjela zvláštním způsobem. Rozvíjeli jsme možnosti našeho racionálního myšlení, přišli jsme s ohromnými vynálezy, postavili jsme úžasná města a v posledních letech jsme udělali ohromný skok v objevování nových technologií. Není pochyb, že jsme dokázali skvělé věci. Problém je ale v tom, že jsme opustili srdce. Přestali jsme ze srdce jednat, rozhodovat se a ztratili jsme pocit propojení s veškerým životem. Přecenili jsme racionální, logickou mysl a věříme jen tomu, co vidíme a zažíváme svými tělesnými smysly. To se ale nikdy nemělo stát. Proto jsme nyní žádání, abychom znovu začali žít ze srdce – je to jedno z řady důležitých poselství, o něž se mám s vámi podělit.

Univerzální zákon zní: *čím láskyplnější jste, tím inteligentnější se stanete*. Jen si představte veškerý technologický pokrok, který jsme vytvořili naší myslí za posledních deset let. To je neuvěřitelné. A přesto se nám dosud nedaří vyřešit některé nejnaléhavější problémy, kterým v současnosti čelíme. Největší otázkou zůstává, jak máme vyléčit vše, co jsme již způsobili Zemi, a jak máme zastavit to, co jí způsobují lidské bytosti od té doby, kdy zapomněly na své napojení na síť života. Jestliže jsme byli schopni vytvořit tolik věcí pouze svou myslí, představte si, co bychom mohli dokázat, pokud bychom jednali ze srdce! Mysl by se nestala pasivní, ani bychom ji nepřestali využívat – vyvíjela by se mnohem rychleji, protože by byla ve správném vztahu se srdcem, se zdrojem bytí a tvorby. Pokud přestaneme jednat z mentálního vědomí, řízeného egem, přestaneme usilovat o nesmyslné věci, které uspokojují pouze malou část toho, co jsme. Přestaneme plýtvat naší duševní energií a zaměříme každý kousek svého srdce a mysli na léčení Země

a zajištění hojnosti pro všechny bytosti. Můžeme vytvořit ráj na Zemi, jaký jsme nikdy předtím neviděli.

Duch mě učil, že Matka Země je posvátná a lidským bytostem není dovoleno ji zničit. Je posvátná nejen pro lidské bytosti, ale pro všechny formy života ve vesmíru. Abychom se s ní mohli posunout na vyšší úroveň bytí, musíme dostatečně zvýšit naše vibrace. Protože jsme ji dlouho hrozně ubližovali, musí se stát něco významného, co by napravilo cestu, kterou jsme vyšlapali, a pomohlo jí znovu dýchat. Lidé by si měli uvědomit, jak naléhavá tato situace je. Jestliže skutečně chceme zůstat na planetě Zemi jako její děti, musíme se posunout na vyšší úroveň vědomí.

Pokud dobře posloucháte, žádný z domorodých stařešinů nebo Strážců Moudrosti na této planetě neříká: „Teď musíš jít a něco udělat“; spíše vás vybízejí: „Buď.“ Nabádají nás, abychom *byli změnou*, abychom se výjimečně zaměřili spíše na bytí než na konání. Jestliže se dostatečný počet z nás dokáže napojit na své srdce a na Lásku, která v něm je, Lásku, která naplňuje vše v přírodě kolem nás, a pochopí krásu a posvátnost života, který nám byl dán, přesuneme převládající vědomí na planetě z mysli do srdce.

### Překlopení splávku celosvětového vědomí

Duchovní poselství a informace přijímám mimo jiné také prostřednictvím něčeho, co vypadá jako velká televizní obrazovka, která se mi otevírá v zorném poli. Přes ni mohu komunikovat také s ostatními Strážci Moudrosti či bytostmi, které se nacházejí kdekoli na této planetě. Říkám tomu „přehlídka obrazů“. Jednou mi tak bylo ukázáno, jak dojde ke změně vědomí z mysli do srdce. Viděla jsem na vodě splávek – byl úplně stejný, jaký mají rybáři. Když ulovíte rybu, klesne pod hladinu. Dolní polovina je červená a horní bílá. Splávek představuje planetární vědomí. Všimla jsem si, že na planetě Zemi je bílá část viditelná, zatímco červená je ponořená. Bílá představuje vědomí z mysli – to, jak je lidstvo posedlé myšlením, hodnocením a vnímáním reality z tohoto omezeného prostoru. Červená strana představuje vědomí ze srdce, žití reality z lásky – mnohem širší vědomí, díky němuž stále vnímáme, že jsme všichni bratry a sestrami a že

můžeme vytvářet svou vlastní realitu. Přestože bílá strana byla nahoře, bylo mi ukázáno, že se splávek chystá překlopit. Na Zemi se právě nachází tisíce lidí, kteří jsou nesmírně oddaní potřebě změnit vědomí a opravdu horlivě na tom pracují. Stále více lidí se denně probouzí a uvědomuje si, že uvnitř sebe máme božskou jiskru a že to, kdo jsme, je mnohem významnější, než jsme si kdy představovali.

Čím více bude nás, kteří projdeme vnitřní změnou a uvědomíme si, kdo jsme, tím více pomůžeme obrátit splávek na stranu vědomí ze srdce. Není potřeba, aby každý na naší planetě učinil tento skok, protože vibrace Lásky je nejvyšší vibrační existence – je mnohem silnější než vědomí z mysli nebo z ega. Jestliže se probudí dostatečné množství lidí a začnou žít ze srdce, změníme vědomí, vládnoucí na této planetě. Máme schopnost obrátit splávek, změnit převládající vědomí na planetě Zemi. Ve skutečnosti je to jen otázka času – věřím, že to dokážeme velice brzy. A pokud ho převrátíme, vše se změní.

Změní se i náš svět. Společně pochopíme, že jsme schopni vytvářet takový život, jaký na Zemi všichni chceme, a že můžeme stvořit cokoli, co si vysníme. Takto se zrodí na Zemi Ráj a my nalezneme řešení našich nejpálčivějších problémů – uzdravíme vše, co jsme Matce Zemi způsobili a vytvoříme vyváženější, spravedlivější a krásnější lidskou společnost. Způsob, jak vnímáme skutečnost, je stejný, jak se vnímáme navzájem, jak vidíme, čeho jsme a nejsme schopni – to vše se změní. Náhle pochopíme, že můžeme vytvářet takovou realitu, jakou jsme si přáli, že dokážeme dělat úžasné věci!

Klíč tkví v tom vzpomenout si, že jsme bohové a bohyně, nejsme bytosti s omezenými možnostmi, za které se považujeme. Jsme jiskrami božského vědomí. Každý z nás má velké JÁ JSEM, které vyslalo jiskru – nás – aby zde prošla určitými zkušenostmi a poučila se z existence v lidském těle a ve vlastnictví tak úžasného lidského srdce.

Když budeme žít z lásky a budeme spočívat v srdci, vzpomeneme si na nejsvatější pravdu, na to, že jsme všichni bratry, sestrami a dětmi jedné matky – Matky Země. Nejsme navzájem oddělení, ani od sebe, ani od žádné jiné formy života. To, co se stane jednomu z nás, stane se všem. A ještě dál, lidská energie je stejná jako energie Země, takže co se stane Matce Zemi, stane se i nám, a naopak. Přesto jsme schopni změnit

tento svět, ve kterém žijeme. Duch mi ukázal, že se v době velkého posunu Země lidstvo sjednotí jako jedna rodina, jeden kmen a že tento kmen bude kmenem duhy, protože bude vytvořený z mnoha barev. Může k tomu dojít však jen jediným způsobem – když pochopíme, že jsme jedno srdce, že ve skutečnosti neexistuje žádná oddělenost. To, co cítí jeden nebo více lidí, cítí i všichni ostatní. Jestliže je jeden z nás nebo i část světa nemocná, onemocníme všichni. Ovlivní to nás všechny. Přestože ekologický systém nám tuto provázanost ukazuje již mnoho století, teprve teď tomu začínáme rozumět. Nejsme od sebe nebo od Matky Země oddělení. Jsme tu, abychom se učili, milovali a tvořili – jsme tu, abychom milovali sebe navzájem i celý život. Planeta Země je planetou srdce, srdeční čakrou vesmíru. Naším největším darem, který nás dělá pro ostatní bytosti v kosmu (a že jich je mnoho!) tak zajímavé, je naše schopnost milovat a prožívat emoce.

Každý den můžeme naše zlomená srdce otevřít krásou tvoření, krásou této zkušenosti. Každý den můžeme věnovat čas procítění vděčnosti Matce Zemi a Velkému Duchu za vše, čím jsme a co máme. Můžeme opustit přesvědčení a názory, které v našich životech nebo v celé společnosti již neplní svou funkci. Nejsme tím, čím se živíme nebo kolik peněz máme; nejsme tím, co si o nás myslí ostatní, nebo co si dokonce myslíme sami o sobě; nejsme vlastní identitou, svým společenským postavením, svými nahromaděnými zkušenostmi, svými úspěchy či omyly nebo svými charakterovými vlastnostmi. Musíme opustit vše, o čem nám bylo řečeno, že po tom máme toužit, protože na tom záleží, a rozhodnout své potřeby z největší hloubky svých srdcí. Na čem nejvíce záleží? Co vám dělá skutečně radost? Kdo jste vy? Pro co byste žili, kdybyste měli dostatek odvahy? Co ve vás vyvolává slzy vděku a obdivu? U čeho se nejvíce uvolníte? Začněte se zabývat těmito otázkami, abyste se dotkli toho, jaké to je žít v srdci.

### Jak máme začít žít ze srdce?

Ale jak máme ve skutečnosti začít žít ze srdce? Podle čeho poznáme, že v něm již jsme? Tato odpověď je – ostatně jako v životě vždy – naprosto jednoduchá, i když zpočátku se může zdát obtížná, protože naše mysl vše komplikuje. Podle mě souvisí bytí v srdci s bytím *v přítomnosti*.

Nemáme se vztahovat k okolí a k tomu, co je před námi, ale k sobě, ke svým vlastním pocitům, které právě prožíváme. Existuje mnoho duchovních učitelů a cest, které popisují stejnou věc různými slovy. Všichni se shodují v jednom stavu bytí, určité nevinnosti a otevřenosti k životu.

Když tedy mluvím o životě *ze srdce*, myslím tím žít v přítomnosti v okamžiku, kdy nevládne mysl. Když něco zažívám, nepřemýšlím o tom – cítím to. Prostě to cítím a nepřemýšlím o tom, co zažívám, protože bych se od toho oddělila. Vnímání skutečnosti srdcem a ne myslí znamená propojit vše, co vidím, cítím, čeho se dotýkám, s mým vlastním vnitřním Bytím. Když žijeme ze srdce, *cítíme*, že tvoříme jednotu s ostatními živými bytostmi, prostě se vším; cítíme, že to, co se stane jedné osobě, přihodí se na určité úrovni i ostatním, protože jsme všichni živí, vytvoření z vědomí a energie. Ve skutečnosti od sebe vůbec nejsme navzájem oddělení. Našemu rozumu to připadá trochu přitažené za vlasy, protože se to velice liší od toho, jak jsme byli učeni vnímat realitu. Přesto určitou formu tohoto stavu bytí zažívá každý z nás, i když jen občas a na chvíli.

Někdy je tento stav doprovázen tichou spokojeností, pocitem velkého míru; někdy se objeví jakási extáze, dokonalá blaženost z toho, že žijeme, štěstí z láskyplného života; někdy s tím přichází také stav zvýšeného uvědomění utrpení, bolesti, zažívané právě teď na planetě ostatními bytostmi, nebo vědomí úžasného tajemství existence, které obsahuje v každém okamžiku blaženost i bolest a vše mezi tím. Cítíme ještě více – a jsme ochotni cítit vše, co nám občas šílená existence nabízí. Necháváme se *otevřít* životem. Každý den, v každém okamžiku se učíme být k druhým mnohem vnímavější.

My všichni to děláme přirozeně po svém, aniž bychom nad tím nějak moc přemýšleli. Je tedy pravděpodobné, že známe způsob, jak se naladit na vlastní srdce a vrátit se k sobě domů. Pro mě představuje jistý způsob, jak se dostanu zpět do srdce, do hluboké přítomnosti, návrat do světa přírody. Abych skutečně komunikovala s nějakým zvířetem, musím používat své vjemy a smysly jinak, než jsem byla naučena; musím svým smyslům a instinktům věřit. Musím se otevřít realitě, v níž žijí zvířata, neboť jejich existence je v každém okamžiku

v absolutní harmonii s Matkou Zemí. Člověk nedokáže se zvířaty komunikovat, pokud je zajat ve svém egu a v mysli. Nejprve musí zcela pročistit své srdce a naučit se skutečně naslouchat.

Co vás naladí do největší hloubky srdce? Někteří lidé pomůže být s dětmi nebo se zvířaty. Pro jiné je nejlepší hudba, která posunuje vědomí z pocitu oddělenosti do pocitu jednoty a harmonie. Abyste poznali, kdy už jste v srdci, naslouchejte svým pocitům. Až se do něj posunete, pravděpodobně vás ovládne silná emoce jako je radost, vděk nebo blaženost. Nemusí však být vždy pozitivní. Pokud jste strávili hodně času mimo své vlastní srdce, můžete pocítit něco, čemu jste se dosud bránili. Může vás zachvátit smutek a žal. Může se začít projevovat vše, co jste dosud potlačovali. Je nezbytné tím projít, aby se vaše srdce očistilo a uzdravilo. Ucítíte, co potřebuje vaše srdce ventilovat, a uvolníte všechn smutek a zranění, která jste zadržovali. Vytvoří se tak prostor pro ještě větší Lásku, ještě větší krásu, která se ve vás skrývá. Neobejdeme se však bez ochoty vzpamatovat se a přijímat, co cítíme v každém momentě.

Když mám někde přednášet nebo pořádat workshop, používám občas hudbu, abych se naladila do srdce. Pokud uvíznu v hlavě, nebo pokud se cítím omezená a malá jako „Kiesha“ a potřebuji se skutečně napojit na své Vyšší Já, poslechnu si hudbu, která ve mně vyvolává nejhlubší emoce. Pokud se dokážu dostat do stavu, kdy jsem dojata k slzám a vědomě se zcela odevzdám hudbě, pak vždy získám radu, kterou potřebuji. Jestliže se stanu hudbou a zapomenou na sebe, pročistím se tak pro komunikaci s duchovním vedením. Pokud to tak totiž uděláte, naladíte se na vyšší frekvenci. Jestliže je realita mnohorozměrná, pak existujeme současně na více úrovních. Existují sféry Světla a vyšší Lásky, na které se můžeme naladovat. Naše Vyšší Já mělo vždy přístup do těchto sfér, my však musíme v sobě vytvořit pro to prostor a naladit se na jejich vibraci. Existuje zde stále, ale my jsme se ještě jednoduše nerozhodli pro to, že na ni budeme po většinu času naladění.

Když procítujete život svým srdcem a odmítáte přemýšlet nad tím, co cítíte a vnímáte, nebo se nechcete hodnotit, vybízíte vaše Vyšší Já, aby vstoupilo do vašeho života. Tak moc toho *víme*, až tomu

odmítáme věnovat pozornost a všímat si toho. Často cítíme správnou cestu, kterou se máme vydat, ale protože nám nedává smysl nebo nedokážeme racionálně vymyslet, jak se z bodu A dostaneme do bodu B a z B do bodu C, odmítáme poslouchat. Myslíme si, že určité věci jsou nemožné, a věříme rozpisu zboží, které nám bylo prodáno jako realita. Máme mnohem více možností, než si sami uvědomujeme. Pokud začneme důvěřovat svým srdcím, která nás vedou, budeme žít zcela jiným způsobem. Hodnotit a jednat budeme podle toho, jak nám bude velet Lásky, a ne podle toho, co bude pro nás nejvýhodnější, nejlehčí nebo nejbezpečnější. To umožní lidstvu, aby se spojilo v jedno srdce, v jeden kmen. A až se to stane, budeme se o sebe starat a milovat se navzájem stejně, jako bychom to dělali pro vlastní rodiny, a svět, ve kterém žijeme, se změní tak, jak si v současnosti můžeme jen představovat.

## Jste velkým JÁ JSEM

Poté, co jsem se stala Malou Babičkou, prošla jsem několika zvláštními lekcemi o tom, co musíme pochopit a na co si vzpomenout, abychom naplno začali využívat potenciál nás, lidských bytostí na planetě Zemi. Jedno z prvních poučení, kterého se mi dostalo, se týkalo pochopení podstaty Vyššího Já. Označení, které pro ně Duch použil, bylo pro mě nové. Byla jsem vyzvána: „Vzpomeň si, že jsi velké JÁ JSEM.“ Pro sdělení myšlenky o Vyšším Já a jeho propojení s Univerzem, s božským zdrojem, můžete použít různé jazyky, ale toto jsou slova Ducha, která adresoval přímo mně. Jinak řečeno, jsme jiskrami božského Světla a Lásky, které nás vytváří. Bylo mi ukázáno, že každá lidská bytost je skutečnou božskou jiskrou a že jsme bohům a bohyním mnohem podobnější, než si myslíme. Máme mnohem větší tvůrčí a duchovní potenciál, než si uvědomujeme. Kdybychom věděli, jak se máme dostat ke svému Vyššímu Já a neomezené moudrosti, která je v něm obsažena, dokázali bychom zázraky a zcela bychom změnili způsob, jakým zažíváme realitu na Zemi.

Nejvíce nás omezuje naše mylná představa, že máme vady, jsme hříšní a nedokonalí. Jste dokonalí takoví, jací jste. Vaše Vyšší Já je božské a to, jak zažíváte sebe sama, je pouhou malou jiskrou božství, kterým ve skutečnosti jste. Božská jiskra, kterou jste, přišla na Zem, aby se naučila určité věci a zažila konkrétní zkušenosti. Cesta, po které jdete, je přesně to, co jste se potřebovali a chtěli naučit. Neexistují chyby. Vaše Vyšší Já vás miluje, řídí vás a vede tam, kam musíte jít. Každý z nás žije na jiné úrovni nebo v jiném spektru lidských zkušeností a není to proto, že bychom byli na vyšší nebo nižší úrovni, příčina tkví v účelu, s jakým jsme sem přišli. Vyznařujeme určité vibrace a rozměry bytí. Nemá smysl soudit sebe nebo souseda, protože všichni jdeme svou vlastní cestou. Stezka, po které kráčíme, je pro nás ta pravá;

vybrali jsme si ji dříve, než jsme sem přišli. Jak bychom mohli s tímto vědomím soudit sebe nebo druhého za to, kým nebo čím je?

Tím ovšem není řečeno, že lidé nedělají špatné věci nebo nevyberou špatnou možnost. Lidská zkušenost je celá o dualitě a svobodné volbě. Trpěla jsem špatnou volbou druhých, když jsem byla v mládí týrána několika dospělými. Rozhodnutí ublížit druhé lidské bytosti je vždy špatnou volbou – to je kosmický zákon. Přesto jsem už pochopila, že tyto rané bolestné zkušenosti sehrály zásadní roli na mé cestě a významně ovlivnily i to, kým jsem v současnosti. Vše, co zažíváme, spoluvytváří to, kým jsme a jak se vyvíjíme. Prostřednictvím velké bolesti a vnitřních bojů jsem zjistila, že někdy přesně ty věci, které se nám stávají a připadají nám zcela negativní a škodlivé, mohou v sobě skrývat velké požehnání.

Každopádně je na každém člověku, aby se rozhodl, jak si vyloží vše, co se mu v životě děje. I když nikdy nedokážu ospravedlnit týrání, kterým jsem prošla, dokážu spatřovat božství i v lidech, kteří mě zneužívali, vidím jejich Vyšší Já i to, že pocházejí z božského zdroje. Rozhodla jsem se přijmout fakt, že mé týrání mělo svůj význam a smysl. Přesto nebudu schopná někomu, kdo byl nějak utlačován, nikdy říct: „Určitě sis to vybral,“ a ani bych se nepokoušela mu vysvětlit, co toto týrání znamená – něco takového by bylo bezcitné a nemilosrdné. Ten, kdo si tím neprošel, těžko může podle vlastního uvážení hodnotit jinou osobu nebo jí říkat, jak by se měla z těchto svých zkušeností poučit. Uznávám, že může být skryt duchovní záměr v tom, že se nedokážeme zbavit pocitu křivdy nebo zloby a bolesti z toho, že se člověk stal obětí. Můžeme zároveň přijmout skutečnost, že tento zážitek nebyl nesmyslný z perspektivy Vyššího Já. Třeba si velké JÁ JSEM zvolilo zážitek týrání, aby se poučilo a určitým způsobem vyrostlo. Ale nedá se říct, že jsem si to vybrala já sama. Jen z kosmické perspektivy duše si dokážu představit, že utrpení dětí má hlubší smysl. Mé Vyšší Já si to možná zvolilo, ale já ne. To je důležitý rozdíl.

Klíčem k uzdravení je zažít svobodu vědomí, že jsme mnohem větší a neomezenější, než si uvědomujeme, a vždy jít směrem, který slouží našemu nejvyššímu dobru, naší celistvosti. Je důležité si uvědomit, že máme na výběr, jak se budeme chovat ke svým zkušenostem a co s nimi

uděláme. Můžeme se jimi nechat srážet, ničit a pronásledovat, nebo je můžeme využít jako příležitost k růstu, abychom se stali většími, láskyplnějším, soucitnějším a moudřejším. Můžeme se ze všech sil odpoutat od posuzování, přijmout smysl tajemství a uvažovat o naší zkušenosti. Pouze díky vědomí, že zdaleka nejsme těmi omezenými bytostmi, za které se považujeme, přerosteme své zkušenosti. Nejsme jen to, co zažíváme, nejsme ani svými povahovými vlastnostmi, ani svými identitami – jsme jiskrou Boha, božské Lásky a Světa a těch úžasných bytostí, kterými jsme, se vůbec nedotýká to, co se nám děje zde.

Jestliže přestaneme vše tolik posuzovat, uvolní se hodně místa pro existenci milujících bytostí, kterými jsme. Pokud se nebudu zabývat posuzováním vás a vaší životní cesty, budu vás moci milovat takové, jakými jste. Mohu milovat velké JÁ JSEM, kterým jste, s vědomím, že zde procházíte zvláštní cestou, abyste se naučili určité věci a zažili život pod drobnohledem. Nemám vás měnit a vy nemáte měnit mě. Mohu ocenit vzrušující rozmanitost projevů lidství, které existují na naší planetě; mohu se osvobodit ze způsobu myšlení, že jsem lepší, a proto se mi vy musíte podobat, nebo že vy jste lepší a já se musím podobat vám. Tento druh posuzování pochází ze způsobu uvažování, že nejsme dostatečně dobří. Většinou hodnotíme lidi podle vzhledu, vytváříme si na ně různé názory a přitom zapomínáme, že také oni jsou božskými jiskrami a mají zde na planetě vyzařovat určitou vibraci – všichni jako součást velké kosmické mozaiky života na planetě Zemi.

### Vidět srdcem

Když jsem před nedávnem vedla v Arkansasu obřad, byla jsem ve snu poučena o posuzování druhých – jak občas skutečně pro stromy nevidíme les. Setkala jsem se v něm s mužem děsivého vzhledu, vypadal jako tulák, chyběly mu zuby, měl dlouhé vousy, divoké oči a špinavé oblečení. Kýval na mě. Ve snu jsem k němu okamžitě pojala nedůvěru, protože vzbuzoval dojem bezdomovce. Odvrátila jsem se od něj a přešla k nějakým mladým lidem, kteří byli hezky oblečení a vypadali normálně. Když jsem se probudila, připadal mi sen zajímavý, a tak jsem se usadila a začala o něm rozjímat. Duch mi sdělil, že ten muž

mě chtěl něco zajímavého naučit. Měl pro mě vzkaz, ale já jsem o něj přišla, protože jsem se od něj odvrátila. Soudila jsem ho podle vzhledu a neviděla ho svým srdcem.

Část lidské zkušenosti souvisí také s diskriminací, posuzováním věcí jako dobré nebo špatné, bezpečné nebo nebezpečné, žádoucí či nežádoucí. Dualita představuje podstatu lidské zkušenosti. Pokud jsou ale naše srdce otevřena, nemáme tendenci dělat takové automatické závěry. Uvidíme více, než dokáže jen povrchová mysl. Mnohokrát se za nepěkným a hrozivým vzhledem skrývá klenot. Musíme otevřít svá srdce, abychom spatřili podstatu věci, čím ve skutečnosti je a čím se naopak jen zdá být. Mohli bychom se hodně naučit, pokud bychom se věcem otevírali, místo abychom se před nimi automaticky uzavírali. Může to představovat tvrdou výzvu, obzvláště když nám něco připadá jako hrozné a nebezpečné. Problémem ale je, že když se rozhodujeme, používáme pouze svou mysl a oči, ne svá srdce. Ve snu jsem přestala vnímat muže svým srdcem, nenechala jsem si prostor, abych zjistila, kdo je, a promluvila si s ním. Mnohdy se vyplatí takto zariskovat. Když posuzujeme věci podle jejich vzhledu, často u nich opomeneme něco, co je skutečně hodnotné a krásné, co nás mohlo naučit to, co jsme potřebovali vědět.

Pokud ostatní unáhleně soudíme, máme obavu, že se k nám budou chovat stejně. Musíme si ale uvědomit, že není vůbec naše věc, co si o nás myslí ostatní. Je nesmírně důležité, abychom to pochopili! Jste mnohem významnější než vaše představy či názory ostatních lidí na to, kým jste. Byli jste sem vysláni svým vlastním velkým JÁ JSEM s významným cílem. Nemusíte zachraňovat svět nebo být slavní, abyste naplnili tento záměr. Může se stát, že váš účel je být rodičem, dobrým přítelem nebo milovníkem přírody. Nemá to nic společného s vaším zaměstnáním, společenským postavením nebo s vaší identitou.

### **Kdo jsem? Proč jsem tady?**

Smysl toho, proč jste sem přišli a proč zažíváte lidské zkušenosti, se může odrážet v řadě vnějších situací a zážitků. Cílem však nejsou tyto vnější okolnosti a jejich různé kabáty, které nosíte během života: zda jste bohatí či chudí, ženatí, nezadaní nebo rozvedení, vzdělání nebo

nevzdělání. Nejste ničím z toho. Odhalit účel příchodu vaší duše sem na Zem znamená v první řadě pochopit, že to, kdo ve skutečnosti jste, v žádném případě nesouvisí s těmito vnějšími okolnostmi.

Takže *kdo jste?* Někdy pomůže, když začnete s pochopením otázky, co nejste. Nejste svým zaměstnáním; nejste ani svým společenským postavením; nejste svými rolemi v rodině ani svými úspěchy a neúspěchy; nejste ani svými minulými vztahy, svými nashromážděnými zkušenostmi, svou povahou, totožností ani svým tělem. Nejste ani tím, co si o vás druzí myslí, ať už je to dobré či špatné. Uchopte cibuli a začněte ji vrstvu po vrstvě loupát. Co z vás zbude, když odstraníte vše včetně svého fyzického těla, jména a tváře? Toto cvičení nemůžete provést intelektem, protože byste se vrhli hlavou proti zdi – musí být provedeno v meditaci nebo rozjímání. Co z vás zbude, když odstraníte vše, o čem si běžně myslíte, že právě tím jste? Toto je základ pro kontakt s vaším Vyším JÁ, vaším velkým JÁ JSEM – zjištění, že velikost, která je uvnitř, jste vy, a že není omezená ničím, čím jste se běžně omezení cítili. Když odstraníte všechno nepodstatné, začnete vnímat své Vyší JÁ, své velké JÁ JSEM, svou duši.

Je to trochu zvláštní cítit tato rozdílná centra přitažlivosti, téměř jako by člověk obýval dvě různé dimenze reality najednou. Přesto musíme být my lidé schopni se kdykoliv posunout do této kosmické nebo božské perspektivy. Musíme se v tom cítit příjemně a užívat si kosmického Světla a Lásky, ze kterého jsme stvoření a z něhož pocházíme.

### **Dívat se kosmickými očima**

Vždy budu vzpomínat na to, jak jsem poprvé skutečně zažila své velké JÁ JSEM. Tímto okamžikem se pro mě změnilo vše. Prostě jsem si jednou lehla, aniž bych na něco konkrétního myslela, a náhle jsem se octla na zvláštním místě, bez začátku a konce, bez světla, zvuku, prostoru nebo času. V tu chvíli začaly všechny věci dávat najednou smysl, jako by měly obrovský a hluboký účel; všechno se nádherně sjednotilo do kosmického vědomí. Mé tělo nemělo žádnou váhu, jako by ani neexistovalo, nedostavil se žádný pocit oddělenosti od celku. Právě v tomto stavu jsem poznala, že nejsem oddělena od boha nebo



bohyně, ale že jsem součástí samotné podstaty, která je bohem a bohyní. Byla jsem velkým JÁ JSEM! Tady jsem si byla jistá, že my všichni jsme jiskry ohromné energie, světla a lásky, která vytváří všechny věci, čas a události.

Na tomto místě dokonalého štěstí jsem ji z dálky spatřila – tu překrásnou planetu v jednom z mnoha velkolepých vesmírů. Byla tak nádherná, že mě naplnila ještě mnohem hlubší a intenzivnější láska než kdykoliv předtím. Brzy jsem v této planetě poznala Zemi. Mé vědomí spatřilo malá a velká stvoření, údolí a hory, džungle a pouště a veškerý život v nich. Viděla jsem lidi všech barev, ras a původů od počátku věků do dnešních dnů. Bylo to nádherné a vzrušující. Zároveň však bylo přítomno něco hodně špatného. Lidské bytosti si vůbec nebyly vědomy toho, jak jsou milovány; zapomněly, že jsou výtvoři samotného Velkého Ducha. Zde, před mýma očima, stály tak nádherné projevy Velkého Ducha, schopné všech věcí, a přesto tak slepé ke své vlastní vznešenosti. Obrovská spousta lidí procházela den za dnem svými životy bez radosti, bez smyslu nebo hlubšího významu.

Všimla jsem si hlavně jednoho muže, který vypadal jako Ind. Měl na sobě jen bílou látku, omotanou kolem pasu, a sbíral do koše něco, co vypadalo jako pohozené kameny, zatímco ostatní jezdili po městě na mopedech, kolech, nebo chodili pěšky. Výjev byl velice smutný; každý měl prázdný výraz v tváři. Mé vědomí velice rychle přecházelo od města k městu, místa k místu, jako bych nad krajinou pouze přelétávala. Spatřila jsem také sama sebe, jak jsem se svým rodičům narodila na tuto planetu do malého, dokonalého těla. Zahlédla jsem se, jak jsem dospěla, a viděla jsem různé aspekty svého života, které jsem dříve vnímala jen jako překážku. Pozorovala jsem rád věci i to, jak jednotlivá období vytvářela v mém životě velké příležitosti, udělovala mi lekce a požehnání, které mi pomohly uzrát v ženu, kterou jsem dnes.

Pak jsem spatřila sebe v současnosti, jak sedím v této meditativní pozici na červené cihlové podlaze v domě svého přítele. Připadlo mi velice zvláštní dívat se na sebe v reálném čase z jiného pohledu a přitom být mimo tělo, na které se dívám... a v ten okamžik si mé vědomí uvědomilo sebe sama a já byla náhle uvnitř svého těla. Několikrát jsem

se pokusila vrátit zpátky do jednoty, ale bez úspěchu. Byla jsem už příliš ve své mysli, takže jsem toho nechala a jen zkoumala, co jsem zažila.

Prožitky byly tak intenzivní, že jsem se začala třást a plakat samou radostí z té zkušenosti. Viděla jsem svůj život od doby, kdy jsem se narodila, až do současnosti, a mohla se přesvědčit, že vše bylo v nejlepším pořádku. Na základě tohoto zážitku jsem konečně mohla opustit všechna hodnocení sebe i druhých a přestat se cítit jako oběť. Zaplavilo mě nové vzrušení ze života, protože jsem se osvobodila od své minulosti. Rozhodla jsem se přijít na tuto planetu za nějakým účelem, nejen abych zažila všechnu tu kouzelnou krásu kolem nás, abych viděla, slyšela, dotkla se a ochutnala život, ale abych s ostatními bytostmi sdílela a spoluvytvářela život. Mé srdce bylo po této zkušenosti tak plné, že jsem si byla jistá, že praskne. Cítila jsem, že jsem se absolutně změnila.

Jestliže zažijete sebe jako velké JÁ JSEM, pochopíte, že neexistují omyly. Váš život je veden vaším Vyšším Já podobně jako šachová figurka na šachovnici. Mé Vyšší Já nebo mé velké JÁ JSEM mi stále radí a vede mě v každém okamžiku každého dne do situací, které mě potkávají, abych dostala lekce a ještě více díky nim rostla. V tomto životě jde o to se učit; ne o to něco získat nebo být hoden Boha. Jsme součástí Boha, nejsme od něj oddělení!

Duch mě naučil, že neexistuje božstvo, které by nás vyslalo na tuto planetu, vymazalo z paměti náš božský původ a řeklo: „Hodně štěstí – doufám, že se ke mně dokážeš vrátit, a pokud ne, přijdeš do pekla!“ My jsme bohy a bohyněmi, kteří sem přišli, aby se učili a duchovně rostli. Nemůžeme svého souseda nebo sousedku soudit za to, čím prochází nebo jaká dělá rozhodnutí. Není tím však také řečeno, že pokud někdo provádí něco špatného nebo ubližuje druhému, máme hrát mrtvého brouka. Jestliže uvidíme nějakou křivdu (někomu je třeba ubližováno), stává se to pak také součástí naší zkušenosti a my se musíme rozhodnout, jak zareagujeme. Pokud důvěřujete svému srdci a Vyššímu Já, většinou uděláte správné rozhodnutí – takové, které směřuje k celistvosti a jednotě.

Právě obtížné věci nás v životě učí a pomáhají nám růst. I když se ohlížíte zpátky a říkáte si: „Kéž bych to nikdy neudělal,“ neznamená to, že to byla chyba; byla to lekce, příležitost něčemu se naučit, což se vám také s největší pravděpodobností stalo. Pokud se nepoučíme ze situací, které nám připravilo naše Vyšší Já, hádejte, co se stane? Budeme to muset zkusit znovu! Kolikrát jsme se během života ptali sami sebe: „Proč se mi to pořád děje?“ Místo, abychom se ptali proč, měla by otázka znít: „Co se tím mám naučit?“

Je na čase, abyste si vzpomněli, kdo jste, vzpomněli si, že jste mnohem větší, než jste si kdy připouštěli, že právě vaše Vyšší Já řídí vaše životy, radí vám a vede vás do situací, které prožíváte, abyste se učili a rostli. Je nejvyšší čas, abyste si vzpomněli, proč jste sem přišli a jaké dary můžete v této klíčové době světu předat. Každá živá bytost je projevem velkého JÁ JSEM, napojeným na zdroj vši Lásky a Světla, zdroj Všemohoucího. Již neexistuje žádný důvod myslet si, že jste malí nebo bezvýznamní – jste mnohem úžasnější, než si vůbec dokážete představit!

### **Cvičení: Klíč k vděčnosti**

Jeden z nejmocnějších způsobů, jak navázat kontakt se svým velkým JÁ JSEM, je také jedním z nejjednodušších. Existují citové pohnutky, která nás propojují se srdcem a celým univerzem. Pokud cítíte vděčnost za vše, čím jste, za možnost být naživu, za krásu tvoření, zcela se změní vaše rezonance. Pokud opustíte všechna zklamání a nenaplněné touhy, postrádající smysl, osvobodíte část svého vlastního bytí, které chce velebit život, poznat štěstí. To je základ naší existence. Setkáte se tak s harmonií vesmíru a odhalíte duchovní sílu vašeho Vyššího Já. Vaše srdce se otevře a začne správně pulzovat. Mohou se objevit slzy a vy můžete pocítit takovou lásku a něhu k malým věcem ve svém životě, jakou jste nezažili léta. Vaše srdce získá svou lehkost a vy se začnete cítit znovu jako děti. Taková je síla vděčnosti. Je to klíč, který otevírá dveře naší vlastní božskosti a prostřednictvím srdce nás propojuje s celým vesmírem. Budeme nadšení, pročištění a pocítíme, jako by byl svět úplně nový. Je to silný protilek na sebelítost, depresi a bezmocnost. Pokud se utápíme

v tom, že jsme obětí, jsme malí a bezcenní, je těžké vzpomenout si na naše Vyšší Já. Pocit vděku nás dokáže silně pozvednout a vrátit nám naši vnitřní hodnotu a celistvost.

Pro mě je důležitá modlitba, protože navozuje přirozeně stav vděčnosti. Vždy ji začínám poděkováním Velkému Duchu a Matce Zemi za jejich požehnání, za požehnání čtyř světových stran, za vedení, potravu a dary, které dostávám každý den. Pomáhá mi to upřesnit představu, za co jsem vděčná. Někdy, když jsme uvězněni v našich hlavách, chvíli trvá, než se opět ponoříme do svých pocitů, abychom v sobě našli vděčnost. Proto nám podle mě může pomoci, když budeme jednotlivé věci pojmenovávat, mluvit o těch, za které jsme vděční, dokud se naše srdce nenaladí a nezačne to samo o sobě cítit. Toto cvičení vděčnosti můžete dělat, ať již máte či nemáte zavedenu nějakou vlastní formu modlitby. Některým lidem je příjemnější modlitba, jiným meditace nebo rozjímání. Klíčem k úspěchu je ve skutečnosti pocit vděku a s ním související pocity úžasu, obdivu, něhy a radosti ve vašem srdci.

Zjistila jsem, že když se lidé soustředí na Matku Zemi, přivede je to velice rychle do jejich srdcí (a těl). Protože všichni lidé na ni společně zapomněli a zvykli si ji přehlížet, považovat ji za samozřejmou, jako protilátku na toto kolektivní zranění doporučuji procítovat k ní vděčnost každý den. Cítit vděk k Matce Zemi, planetám, zvířatům, hmyzu, vodě, větru, slunci a půdě znamená cítit vděčnost k našim lidským tělům, jež jsou také Zemí. Příliš dlouho jsme si nevšíмали, jaký je to posvátný dar žít zde na Matce Zemi a mít tak vzácná lidská těla. Pěstování vděčného přístupu nám pomůže znovu se napojit na naše vlastní kořeny. Uzdraví se tak nejen ona, ale také my.

Než abyste se zaměřili na něco tak obecného nebo abstraktního, jako je „Matka Země“, bylo by lepší soustředit se na něco konkrétního, abyste v sobě vyvolali pocity vděku. Ráda začínám s konkrétní věcí. Vyberte si cokoli, za co jste ve svém životě nejvíce vděční. Může to být tvář vašeho dítěte po ránu, váš domácí mazlíček, nádherný východ slunce, jemuž jste přihlíželi a který vám připomněl krásu tohoto světa, nebo malá květina – zaměřte se na

to, co ve vás vyvolá lásku a vděčnost. Na začátku je často důležité soustředit se na věci, které zdánlivě existují ve vnějším světě, úkolem však je postupně rozšířit vaše zaměření, abyste obsáhli čím dál více světa – ostatních lidských bytosti i sebe sama.

Když nakonec ucítíte vděčnost a lásku k jiným lidem i k sobě samému – ke všemu, čím jste i nejste – jste na cestě k odhalení tajemství vesmíru. Pokud cítíte vděčnost za veškerou existenci, i za její bolestivé či nepříjemné stránky, i za ten kousek vás a ostatních, s nímž bojujete, pak teprve vcházíte do vesmírné reality: vše je Láska. Od každé lidské bytosti na planetě Zemi se v současnosti žádá, aby to pochopila. Vděčnost je jednou z účinných klíčů k otevření dveří do srdce a do velkého JÁ JSEM. Pokud jste někdy vystaveni chaosu a nejistotě kolem sebe, pokuste se setrvat ve stavu vděčnosti. Otevře to vaše spojení s Vyšším Já a pomůže vám to proplouvat rozbouřenými vodami účinněji a v harmonii se záměrem vaší duše.

## Přestaňme očekávat

My, lidé, jsme legrační druh. Stále citově a psychicky lpíme na tom, čeho se nám nedostává nebo co v současnosti považujeme za špatné: naše milostné životy nebo naše práce nás nenaplňují, naše vztahy neodpovídají našim očekáváním. Problém je ale ten, že něco očekáváme, a tím se sami vystavujeme neúspěchu a zklamání. Sama jsem bojovala ve svém životě s očekáváním a nyní, když veřejně pracuji a беру na sebe více zodpovědnosti, dostávám z něj další lekce. Týkají se obzvláště toho, jak očekávání vůbec nevytvářet a nedělat si starosti s tím, zda se mi splní.

Když jsem byla v roce 2010 ve Švédsku, hodně mě o očekávání naučil úžasný muž jménem Lhaka Lama. Když slyšel, že navštívím Švédsko, kde žije, sjednal si se mnou před mým proslovem schůzku. Protože jsem věděla, že je tibetským lamou, byla jsem ze setkání s ním nervózní, styděla jsem se, a než přišel, přepadla mě samým očekáváním silná úzkost. Jak jsem si oddechla, když do dveří vešel muž v normálních civilních šatech. Bez jakékoliv sebestřednosti nebo samolibosti se nenuceně představil, jednoduše se posadil na gauč a vyzval mě, abych si sedla vedle něj. Nabídla jsem mu čokoládové bonbóny a on je pořád stejně klidně, tiše a radostně jedl. Byl naprosto uvolněný.

Naučila jsem se hodně už jen z toho, že jsem mohla být v jeho přítomnosti. Sdílel mi, že nemám plýtvat energií na očekávání – že mým úkolem v tomto světě je žít jednoduše v Lásce tím nejlepším způsobem, jak to jen dokážu, a umožnit druhým, aby žili po svém. Chystala jsem se během jednoho ze svých proslavů oslovit několik stovek lidí a byla jsem nervózní. Věděl to, a proto mě jemným poklepáním na mou hrud' vyzval, abych se v srdci uvolnila. Ujistil mě, že není mým úkolem přesvědčit lidi, aby věřili mně nebo poselství, které jim budu sdělovat, já mám to poselství prostě předat. Pak mi

pověděl něco, na co nikdy nezapomenu: „Tvůj úkol je hodit kámen do vody. Nezodpovídáš za to, jak moc se zčeří nebo jak velké budou vlny na vodě poté, co jsi kámen upustila.“ Mluvil o tom, že právě očekávání nás vrhají do pocitu beznaděje, stejně jako do pochybností, selhání a hodnocení druhých.

Od té doby na jeho slova stále myslím. Když se cítím svazována nepříjemným tlakem z toho, jak se snažím naplnit vlastní očekávání nebo očekávání jiných, nebo začnu řešit, co si o mně ostatní myslí, vzpomenu si na jeho příměr s kamenem a doporučení přestat očekávat. To je velice důležité si zapamatovat, abychom pak neodsuzovali sebe ani ostatní. Nemůžeme kontrolovat, jak a co říkáme nebo zda budeme přijati nebo co pak bude následovat. Můžeme jen mluvit a jednat z nehlubší potřeby srdce za účelem nejvyššího dobra. Ať jsme milováni nebo nenáviděni, ať naše úsilí dojde úspěchu nebo nezdaru, máme se co nejlépe osvobodit od lpění a očekávání. Je to důležitý krok v transformaci omezujících myšlenkových vzorců, které nám brání v naplnění úkolu naší duše zde na Zemi. Každý den se snažím osvobodit od strachu z toho, co by se mohlo stát v budoucnosti a jednoduše zůstávám co nehlouběji zakořeněná ve vědomí toho, proč tu jsem a o co mám dál předávat. Každý den se pokouším nevytvářet si očekávání a dělat to, co chce mé srdce nejvíce, i když to bývá někdy těžké.

Pokud se osvobodíte od očekávání a od toho, jak by podle vás měly věci vypadat a jak by měly dopadnout, budete následovat volání své duše a dáte svobodu své plné existenci v každém okamžiku.

## Změna programu

V takovém velkém počtu katastrofických událostí, ke kterým v dnešní době dochází, a díky tak velké nejistotě z budoucnosti je zásadní, abychom si byli vědomi negativity, která nás může pohltnout. Může to výrazně ovlivnit naši schopnost zůstat propojeni se svými srdci v době, kdy to nejvíce potřebujeme. Z obrazů strachu a destrukce podvědomě přijímáme energii a díky tomu se stáváme mnohem pasivnější, bezmocnější, oddělujeme se více od Ducha a našeho Vyššího Já. Zejména sdělovací prostředky využívají obrazy ničení a chaosu, aby lidé nespouštěli oči z televizí a počítačů – rády vytvářejí změt strachu, protože strach udržuje lidi v napětí. Přestože je těžké dívat se na smrt a ničení a nepropadnout strachu a beznaději, přesně toho bychom měli být v současnosti schopni. Měli bychom dokázat poznat ty okamžiky, ve kterých věnujeme svou energii negativitě a *změnit program*.

Je snadné nechat se vtáhnout do pesimismu a strachu z budoucnosti. Olejová skvrna v zálivu a jaderná katastrofa ve Fukushima v Japonsku jsou dvě nedávné hrozné události, které uvrhly celý svět do strachu. Nemyslím si, že by existoval někdo, kdo by při pohledu na toto dění nebyl smutný, vyděšený a neměl obavy. Je to přirozené; je lidské cítit žal a soucit při pohledu na utrpení. Existuje však způsob, jak projevovat soucit a emoce a přitom nevydávat svou energii negativitě, která ovlivňuje vaše energetické pole. Můžete si vybrat, jak budete vnitřně reagovat tváří v tvář nepřízni osudu nebo vnějšímu chaosu. Můžete se rozhodnout, zda zůstanete naladěni na vyšší vibrace srdce a takto změníte svou realitu. Chcete žít v nebi nebo v pekle? Z obou můžeme volit v každém okamžiku, bez ohledu na to, jak vypadá situace kolem nás. Vždy se můžeme rozhodnout, jaký bude náš vnitřní stav, bez ohledu na to, co vidíme okolo sebe. Pokud to začneme dělat, dokážeme

změnit nejen to, co zažíváme sami – ve skutečnosti dokážeme změnit i celý svět.

Když jsem mluvila s lidmi po celém světě o „změně programu“, často jsem byla tážána, zda to znamená, že nemáme věnovat pozornost zprávám nebo tomu, co se ve světě děje. Tak to ale nemyslím. Musíme tyto události sledovat, abychom se mohli aktivně zapojit do práce na změně tak, jak nám velí srdce – ale nemusíme přijímat a vstřebávat negativitu, kterou jsme neustále krmeni ze všech stran. *Změnit program* znamená nevyhledávat informace ani se nepřipojovat k věcem, které způsobují, že se cítíte špatní, nízcí, nicotní, jste úzkostliví, vystrašení nebo zmatení. Můžete se místo toho zaměřit na něco krásného, pozitivního, nadějného nebo inspirujícího, a tak se ochránit, aby vám neubývalo energie. Pokud se ale soustředíte na negativitu a věnujete jí hodně ze své pozornosti, ve skutečnosti ji ještě posilujete. Nemůžete pomoci vyřešit problémy nebo různé krize, když budete sklíčení, ustrašení nebo si budete v mysli stále dokola přehrávat, jak špatná je situace. Chcete-li vytvořit něco lepšího, musíte být ve své nejvyšší energii jako božský spolutvůrce, být propojeni se svým Vyšším Já, svým srdcem.

Televize a internet jsou dvě z nejmocnějších sil v našem životě, jejichž prostřednictvím vstřebáváme spoustu nesmyslů, aniž bychom si toho byli vědomi. Jejich nahromaděním jsou ve skutečnosti ovlivněny i naše představy o nás samotných i o světě. Vstřebávání tak velkého množství mentálních informací s nízkou vibrací dělá přesný opak toho, co přináší čas strávený v přírodě – vyčerpává vaše energetické pole. Uváznete v hlavě a vaše pozornost je vláčena do miliónů směrů, povrchních a nepodstatných. Čím dál více z nás, mě nevyjímaje, se stává závislými na počítačích a špičkové technologii. Pořád ale platí, že čím více dokážeme omezit své pasivní vystavení takovému nesmyslnému tlachání, tím lépe. Pokud uslyšíte ve zprávách něco negativního, uvědomte si, že můžete změnit program. Řešením zde není uzavřít se a přestat se o vše zajímat, ale uvědomit si, že nemusíte žít ve strachu nebo přijímat cizí pojetí reality a toho, co je možné (nebo možné není). Bez ohledu na dění ve vašem okolí nebo ve světě nemusíte věnovat svou energii negativitě. Máte povinnost chránit svůj nejsilnější tvůrčí

zdroj: svoje vlastní vědomí. Můžete se rozhodnout a zaměřit na to, co je životodárné, podnětné, dává naději, inspiruje, uzdravuje a vede k celistvosti.

Platí to také pro většinu každodenních situací. Jestliže s vámi někdo mluví nehezky o někom druhém, nebo na vás chrlí spoustu cynismu a negativity, nebojte se ho požádat, aby změnil program nebo jednoduše odmítněte podílet se na takové negativní konverzaci. Můžete přestat poslouchat nebo se pokusit stočit hovor na nějaké pozitivnější téma. Hodně negativity také přijímáme, když se stáhneme k bezduchému konzumu. Většinou jsme nevědomě manipulováni, abychom si mysleli, že musíme mít věci, které ve skutečnosti vůbec nepotřebujeme. Místo, abychom používali svou tvůrčí sílu a vytvářeli štěstí a krásu pro sebe a ostatní, dozvídáme se, že se bez těchto věcí neobejdeme a můžeme si je koupit. Tímto způsobem zahazujeme svou sílu.

Pokud se přistihnete, že klesáte na tuto úroveň mysli, a zjistíte, že vaše pocity směřují ke koupi toho či onoho, nebo začínáte toužit po jiných věcech, můžete se rozhodnout změnit program. Místo, abyste si koupili nějaký nový luxusní výrobek, můžete něco postavit, namalovat, napsat báseň, pohrát si s dětmi nebo se vydat na výlet do hor. Udělejte něco, co vám doopravdy poskytne více životní energie a nejen rychlé uspokojení z nakupování věcí. Věnování naší energie konzumu a věcem, které nás vysávají, způsobuje, že zapomínáme, jak duchovně silní a svobodní ve skutečnosti jsme – že to, co můžeme mít a vytvořit, je mnohem víc než jen momentální štěstí, které našim životům poskytují taková rozptýlení. Žádná z těchto věcí není sama o sobě špatná, ale když nás pohltí, ubere nám na velikosti – a nevědomky odevzdáme svou sílu a životní energii.

Podívejte se každé ráno a každý večer na nebe, hluboce je prociťte a vyslovte afirmaci: „Vše je dobré a krásné. Jsem Tvůrce; jsem Bůh a Bohyně, mohu změnit svět.“ Pozvedne to vibrace vaší energie do nebeských výšin. Když čtete něco v novinách a necháte se vtáhnout do negativity, vaše energie velmi prudce klesne. Existuje rozdíl mezi zodpovědností za stav vašeho bytí a vašeho vědomí a tím, co se děje venku a má tendenci zotročovat. Vždy máte na výběr.

Minulý rok jsem měla velkou příležitost provést změny programu ve vlastním životě. Stát se známým má také své nevýhody. S Boží pomocí se moje online nahrávky dostaly k miliónům lidí, kteří byli v drtivě většině velmi milující a nápomocní. Ale se spoustou Světla a Dobra vždy přichází také Tma. Ke svému zděšení jsem zjistila, že když jsem dosáhla určitého uznání, začali na mě někteří útočit a prostřednictvím internetu o mně bezostyšně šířit falešná, někdy až směšná prohlášení. Zpočátku jsem se snažila s těmito lidmi jednat v duchu dobré vůle a pravdy, ale brzy jsem poznala, že někteří se vám budou vysmívat bez ohledu na to, co říkáte nebo děláte. Je politováníhodnou skutečností, že na každého člověka, který se snaží ve světě mluvit nebo jednat, který se zviditelní, existuje člověk, který chce házet kameny a kritizovat. Nejprve jsem se tím po nocích zabývala. Pak jsem si ale uvědomila, že tak plýtvám velkým množstvím energie a síly. Jediný způsob, jak zvítězit nad takovou negativitou, je udržet si vibrace lásky a soucitu bez ohledu na to, co přichází. Pokud byste reagovali hněvem nebo ustoupili do obrany, pouze byste tím poskytli negativitě více energie. I když to nebylo vždy snadné, musela jsem se naučit změnit program, abych byla schopná provádět svou práci pro Matku Zemi, pokračovat v ní a nenechat se zastrašit ani odradit od své cesty. Musela jsem se odevzdat Pravdě svého bytí a zůstat věrná tomu, co je podle mého přesvědčení úkolem mé duše. Musela jsem se přestat soustředit na negativní věci a setrvat v pozitivním naladění – jinými slovy, musela jsem změnit svůj program.

Někdy si my, lidé, myslíme, že pokud jsme dobří a milující a děláme všechno správně, nebudeme muset čelit kritice a nepřátelství druhých. Ale tak tomu vždy není. Žijeme v dimenzi duality, kde vedle sebe existuje Tma a Světlo. Občas se bez zjevné příčiny setkáváme s negativitou. Ale ani takovou, kterou na nás směřují ostatní, přijmout nemusíme. Někdy se mohou dokonce naši nejbližší pokusit nás oslabit nebo shodit, aby se sami cítili lépe. Většinou se však jedná o nevědomé chování a vždy souvisí s tím člověkem, který soudí, a ne tím, který je souzen. Vždy můžeme změnit program a neumožnit negativním projekcím a soudům druhých, aby nás oslabily.

Vzpomeňme si, že jsme jiskrami božské Lásky a že jsme dokonalí takoví, jací jsme. Nikdo nemá tu moc ani právo nám upírat naši velikost, brát nám naši energii – pouze my ji můžeme darovat. Je proto mnohem lepší věnovat svou energii tomu, čím je inspirováno naše srdce a zvětšuje náš pocit toho, kdo jsme a co dokážeme. Nemusí to být vždy lehké, ale je to jeden z nástrojů, který nám, lidem, pomáhá, abychom se probudili, i když musíme čelit destrukci a strachu. Místo abychom je vstřebávali, můžeme se obrátit do sebe a rozhodnout se, že zůstaneme ve spojení s Láskou.

## Vaše řeč je mocná

Lidským bytostem byl dán významný dar, který nedostalo žádné jiné stvoření na Zemi: dar řeči. Zvířata komunikují mezi sebou i s námi po celou dobu, ale dorozumívání se slovy je výhradní právo lidí. Jsme jimi schopni tvořit velice zvláštním způsobem. Bible říká: „Na začátku bylo slovo... a to slovo bylo Bůh.“ Bylo tedy jasné, že slovem se dá tvořit. Naše schopnost dát hlas našim myšlenkám a pocitům opravdu dává vzniknout celé lidské zkušenosti. Většina z nás ale považuje tento dar za samozřejmý a nechápe, že síla našich slov dokáže tvořit nebo ničit.

Jsme na planetě Zemi v době, kdy čelíme narůstajícímu chaosu, změnám a destrukci. Bohužel jsme se stali příliš závislí na tom, co nám předkládají média jako realitu a pasivně vstřebáváme cynismus a strach, jímž jsme prostřednictvím jazyka krmení, abychom byli v závislosti udrženi. I když je jednoduché na to naletět a pokračovat v papouškování cynismů, negativitu a strachu, ukrytém ve způsobu naší komunikace, musíme si znovu začít aktivně uvědomovat sílu naší řeči. Musíme odmítnout mluvit a dokonce i přemýšlet o našem světě tak, jak jsme byli naučeni. Můžeme umožnit novým vizím, aby se objevily, a svou řečí tyto obrazy do bytí přivolat. Můžeme se dívat, jak dochází k ničení, a srdcem na to reagovat, ale stůjme si za tím, že neuvidíme jen destrukci, ale také potenciální tvorbu. Je to trik – bylo mi ukázáno, jak velice důležité je, aby právě toto lidé v současnosti dělali. Neupínejte oči na bouřku, ale dívejte se za ni, na duhu na horizontu, která může přijít teprve tehdy, až staré věci odumřou. Ať se vyrovnáváme s čímkoliv, vždy můžeme vidět buď šanci a naději nebo destrukci, chaos a nesmyslnost. To určuje realitu, v níž budeme žít.

Naše hlasy jsou našimi vibracemi, a proto si musíme být vědomi toho, zda je energie za našimi slovy destruktivní nebo konstruktivní. Ať



už vyslovujete jakákoliv slova, dáváte jim svou energii. Jestliže mluvíte o smrti, ničení, strachu, chaosu nebo nouzi, myslíte na tyto věci a také si je, pravděpodobně v mysli, velmi podrobně vykreslujete. Na určité úrovni však máme volbu. Můžeme si všimnout toho, co si představujeme, a toho, čemu dáváme svou energii ještě předtím, než začneme mluvit. Skutečně můžete zastavit rozjetý vlak myšlenek a odmítnout do něj vstoupit. Můžete změnit program a dívat se na realitu jinak. Je to klíč, jak si představit a jak přinést lidstvu novou budoucnost. Když jsme postaveni před zjevnou realitu, musíme si být schopni vyvolat vnitřní obrazy, realizovat je naším odevzdáním, našimi slovy a řečí a našimi duchovními záměry.

Platí to také v osobní rovině. Slova, která používáme, mají pozitivní nebo negativní dopad na naše individuální životy. Nejenže pomlouváním plýtváme životní energií, ale negativita, kterou tak vyvoláváme, se nalepuje na nás stejně jako na lidi, o kterých mluvíme. Protože energie vždy proudí oběma směry, vše, co vypouštíme do světa, se k nám odrazem vrátí – můžeme si být jisti, že pokud jsme k druhým kritičtí a zlí, budeme stejně přistupovat i k sobě, pokud už to dokonce neděláme. Nedostatkem velkorysosti k druhým obvykle maskujeme nedostatek velkorysosti k sobě samému. Pokud někdo pomlouvá v kruhu přátel, energie všech lidí ve skupině klesá. Snižuje to vibrace všech. I v této situaci se však můžeme rozhodnout, že ji aktivně změníme. Můžeme změnit program, změnit energii využitím síly našich slov. O osobě, která byla napadena, můžeme říct něco pozitivního, stačí opravdu málo. Vyžaduje to však ponořit se hlouběji a nalézt vlastní ušlechtilost srdce, díky níž uvidíme osobu jinak; nesmíme to však udělat jen proto, abychom věci příkrášlili. Pokud řekneme jednoduše něco pozitivního a budeme to tak skutečně i cítit, navodíme v místnosti velkorysý a milosrdný náladění a zastavíme tak negativní spirálu.

Přestože nemůžeme určovat, co říkají ostatní kolem nás nebo přímo nám, můžeme změnit, jak na nás slova druhých působí. To je důležité, protože vše, co říkají ostatní nám nebo o nás, může ovlivnit, jak se cítíme, a pokud to dovolíme, může nás to oslabit. Řekněme, že jdete ulicí, a někdo, kdo je velice nervózní a našťvaný, na vás vyletí

a zařve: „Dávej pozor, ty tlustá krávo!“ Dovolíte těm slovům, aby do vás pronikla? Přijmete je jako pravdivá? Příliš často dopouštíme, aby nás slova druhých pronásledovala a stala se pro nás pravdivými; celý život je nosíme v hlavě, i když byla vyřčena někým cizím a navíc v hněvu.

Musíme pochopit, že máme moc přijmout nebo odmítnout slova, která od ostatních slyšíme. Máme volbu, jak budeme reagovat na slovní negativitu. V devadesáti devíti procentech reagují lidské bytosti stejnou energií, jaká k nim přichází. Pokud vám někdo vysekne poklonu a svá slova vysloví laskavě a s láskou ve svých slovech, s největší pravděpodobností mu odpovíte také něco velice milého. Ale když na vás někdo zařve něco škaredého, z devadesáti devíti procent zareagujete zlostně nebo se začnete bránit a negativní energie stále poroste. Všichni jsme viděli, jak se to může vymknout kontrole. Avšak jako vědomé bytosti, které rozumí síle řeči a vlastních slov, uděláme to nejlepší, abychom změnil situaci, odmítneme použít svá slova k destrukci a nenecháme se strhnout k negativní reakci.

Láska je nejsilnější energií, a proto nakonec vždy zvítězí. Jestliže se rozhodnete, že nepřijmete slova člověka, který na vás křičí nebo vás shazuje, a na oplátku mu řeknete něco milého, změníte energii z negativní na pozitivní. A i když v té chvíli nebude osoba, která předtím zlostně křičela, vědět, jak má reagovat na vaši laskavost, a znovu řekne něco hrubého, odejde s vašimi slovy ve své mysli a tak přece jen budou působit!

Naše slova jsou obzvláště silná, pokud je používáme před dětmi. Jak často se my, rodiče, rozčílíme, nebo když jsme unavení, jednoduše okřikneme naše dítě, aby bylo zticha. Nebo řekneme: „Přestaň kolem mě tančit, nebo se z tebe zblázním!“ Dítě se může pokoušet vyjádřit se a od rodičů uslyší silný zákaz, který mu může v budoucnu zabránit svobodně se projevovat. Tak to ale určitě myšleno nebylo!

Když mluvíme negativně, doslova vštepujeme realitě nějakou představu; jestliže svá slova dostatečně často (navíc i v duchu) opakujeme, skutečnost se jim začne přibližovat. Když se zmíním příteli: „Nikdy se mi nic nepodaří,“ v podstatě jsem nařídila realitě, jak má reagovat na mé snahy, obzvláště pokud jsou podporovány běžnými, podvědomými emocemi. Hrubě jsem odsoudila své úsilí k neúspěchu.

Stejně tak, když mluvím se svým kamarádem a říkám mu: „Vím, že to bude skvěle fungovat,“ dovoluji, aby se to stalo, a připravuji cestu k úspěchu. V tomto smyslu mají naše slova téměř magickou sílu vytvářet naši realitu.

Když mluvíte pozitivně, upřímně, velkoryse, krásně a věrně své slovo ctíte, ostatní budou na vás reagovat s důvěrou, otevřeností a respektem. Pročistíte cestu, aby k vám mohla přijít krása a pozitivní věci, protože je budete aktivně přitahovat každým svým slovem. Co vypustíte, vrátí se k vám energeticky zpátky. Když budete vědět, že se to, co říkáte a jak to druhým říkáte, od nich odrazí a vrátí zpět k vám, můžete svou laskavou a láskyplnou řečí začít kolem sebe vytvářet laskavý a láskyplný svět.

Když mívám přednášky na různých místech, mnoho lidí se zjevně obává, co se stane v roce 2012. Oprávněně si dělají starosti, zda se posune magnetické pole Země a co to může znamenat pro jejich rodiny, komunity, každodenní život. Když odpovídám na tyto dotazy, jsem si velice dobře vědoma, že musím pečlivě volit slova. I když mi možná byly ukázány určité obrazy a změny, ke kterým na Zemi dojde, jsem opatrná v tom, abych to ostatním nepředstavila jako fakt (může to totiž být jen mou realitou, ale každý člověk se musí rozhodnout, co je skutečné pro něj) nebo abych nemluvila o věcech způsobem, který by mohl nahánět hrůzu. Tento moment je klíčový, protože způsob, jakým používáme právě teď své vědomí, je nesmírně důležitý. Právě teď můžeme svým hromadným lidským vědomím ovlivnit budoucnost a úzkost pouze napomáhá vytvářet situace, naplněné strachem. Nemůžeme zcela změnit, co se pravděpodobně na planetě Zemi stane, ale jak k tomu dojde, se vytváří každým dnem, každým okamžikem. Proto nikdo nemůže přesně předvídat, co Zemi čeká ani kdy k tomu dojde. Budoucnost již svým způsobem existuje, ale do jisté míry se dá stále ještě změnit. Tvoříme ji právě teď. Proto si máme všichni aktivně představovat a mluvit o nejvyšším dobru, největší kráse, o všem, co chceme vytvářet.

Pokud budeme to vše dělat – představovat si novou Zemi založenou na Lásce jako nejvyšším principu, který vládne mezi lidskými bytostmi – pomůžeme vesmíru, aby to realizoval. Pokud bude v naší řeči pouze

Láska a bude mít vysoké vibrace, vytvoříme tyto vyšší vibrace i na Zemi. Nahromadíme svou společnou duchovní sílu a spojíme ji, abychom zase začali tvořit a jako lidské bytosti znovu získali božské dary.

## Probuzení posvátného ženství

Již dlouhou dobu existuje na Zemi jasná nerovnováha v tom, jak fungují lidské společnosti a jak se k sobě navzájem chováme. Lidská společnost je řízena prostřednictvím moci, mysli a síly po tisíce let a po celou její historii bylo k ženám přistupováno jen jako k majetku, žádanému, ovládanému a podřízenému vlastnictví. Tak zvané ženské vlastnosti jako je něha, soucit, vnímavost, spolupráce a pokora byly přijímány jako slabošské a méně cenné než mužské kvality jako je soutěživost, agresivita, dominance, individualismus a soběstačnost. Muži a mužské vlastnosti ovládaly hodnoty a organizaci lidské společnosti tak dlouho, že to vypadá jako přirozený pořádek věcí; nedokážeme si vzpomenout, že by to bylo někdy jiné. Problémem však nejsou mužské vlastnosti jako takové, ale nerovnováha mezi mužským a ženským principem. Přichází čas pro významnou změnu.

Problém tkví v disharmonii mužství, ne v mužství jako takovém. V tom případě vládne totiž mysl, ego a moc nad srdcem a pocity – není oceňováno a opatrováno tělo, a živé bytosti jsou považovány za oddělené od duše, božství, svátosti. Jemnost, něha, vnímavost, láska, pokora a soucit nejsou ceněny, zatímco soutěživost, síla, individualita, nenasytlost a ego jsou vysoko hodnoceny a odměňovány. Když se kolem sebe rozhlédnete, uvidíte, že chování k ženám a péče o Matku Zemi jdou ruku v ruce. Obě jsou opovrhovány a zneužívány a jejich skutečné dary, moc a krása jsou potlačovány a ovládány. Nacházíme se ve stavu disharmonie, která ničí Matku Zemi a díky níž onemocnělo i lidstvo. Ženská moudrost a síla, jimiž se projevuje moc bezpodmínečné *lásky*, dlouho omezované a utlumované, musí znovu povstat, aby nás přivedla zpět do rovnováhy.

### Role mužů a mužství

Pod pojmem ženství se nemyslí pouze ženy; tento princip žije také v mužích, kteří mají svou zvláštní úlohu. Posvátné ženské vlastnosti rozkvetou v mužských srdcích úplně stejně jako v ženských a mnoho mužů již uvádí ženské vlastnosti do rovnováhy s mužskými. Úloha mužství ve vztahu k posvátnému ženství je velice důležitá. Mnoho mužů se tak stane ochránci a opatrovateli ženství – Matky Země, žen, dětí, všeho, co je jemné, nevinné a zranitelné. Muži začnou užívat svou sílu, vůli a svůj intelekt k tomu, aby sloužily Lásce a posvátné rovnováze života, začnou jednat ze svých srdcí a objeví úžasnou krásu, o kterou se budou starat, budou ji pomáhat ochraňovat a obnovovat.

Mužství se vrátí do svého původního, posvátného stavu, bude znovu propojeno se srdcem a přijme svou dávnou touhu sloužit posvátnému ženství a ochraňovat je. Tito muži budou naplno vnímat své emoce a stanou se silnými, schopnými a odvážnými bojovníky Lásky. Nebudou hnáni egem ani nebudou mít potřebu ovládat druhé. S radostí budou vytvářet zázemí a dovolí ženství, aby znovu získalo zpět svůj hlas a mohlo se podělit o svou moudrost. Budou otevřeně přijímat a naslouchat, nejen mluvit a aktivně konat. Tohle není pouhá fantazie, to se skutečně stane a musí stát, aby na planetě Zemi nastala rovnováha a harmonie.

Pokud máme dosáhnout na Zemi stavu harmonie, potřebují ve skutečnosti oba principy – ženský i mužský – hluboké uzdravení. Během obřadu Návratu předků v roce 2009, který jsme pořádali v Santa Fe, byl celý druhý den zasvěcen léčení mužských a ženských zranění. Předem jsem se hodně vedení této části obřadu bála, protože bylo zřejmé, že předtím musím vyléčit sebe na mnoha úrovních, než abych mohla něco takového dělat. Zážitky, kterými jsme prošli, mi ukázaly, jak hluboko se do mužů a žen tato zranění sexuality vryla a že se tento fakt může stát nejdůležitější stránkou léčení, kterým musí každý z nás projít. Zkušenost z tohoto obřadu mi také odhalila, že nemůže být řeč o uzdravení ženství a jeho posvátném vzestupu ve světě, aniž bychom mluvili také o Matce Zemi.

### Matka Země jako božské ženství

Pokud chceme probudit a vyléčit ženství, musíme si nejprve vytvořit vztah s Matkou Zemí. Země je skutečně naší matkou. Když si většina lidí vybaví slovo „matka“, myslí na péči a něhu. Neexistuje nic, co by dobrá matka dětem nedala. Dříve, než si sama vezme jídlo, nakrmí své dítě; vrhla by se do hořícího domu, jen aby své dítě zachránila. Udělala by pro ně cokoli. Je ztělesněním něhy a lásky. Dává život a pečuje o něj, bez ohledu na vděk a odměnu. Stejný význam má pro lidské bytosti také Matka Země. Čerpáme z ní každý nádech; získáváme z ní veškeré své jídlo; také lidské tělo, tato zázračná hmota, v níž existujeme, je jejím darem. Jak často jí ale děkujeme nebo projevujeme úctu za dar tohoto života? Většina lidí v západním světě je naučena modlit se k Otci – a mnoho náboženství to tak také učí. Ale kolik lidí je vedeno k tomu, aby se modlilo k Matce Zemi, děkovalo jí a milovalo ji jako vlastní matku, šlo jí na pomoc? V náboženství, ve kterém jsem vyrůstala, se o Matce nemluvalo nikdy. Ženství z něj bylo zcela vymazáno. Toto zanedbávání je velkou ztrátou a obrovskou chybou pro lidské bytosti, které jsou již svou podstatou přimknuty k Matce každým okamžikem svého života.

Nechci tím říct, že Matka Země (nebo v tomto případě celé ženství) je vždy sentimentálně a idealizovaně sladká a něžná. Dokáže být i rozzlobená a destruktivní. Umí být nestranná. Smrt je, stejně jako bolest a utrpení, součástí její reality. Ona je však vším, z čeho získává naše životy a náš dech. Stejně jako bychom nemohli být zde na planetě Zemi, pokud by nás ženy neporodily, nemohli bychom ani vteřinu žít, pokud by nás Matka Země nezaopatřila – půdou, vzduchem, ohněm, vodou – a neudržovala nás svým dechem při životě. Pokud by se Matka Země necítila dobře, ani my bychom se dobře necítili. Pokud by jedna její část zemřela nebo onemocněla, onemocněli a zemřeli bychom také. Toto je realita našeho těžkého údělu zde na Zemi – my se však kupodivu chováme, jako by se nic nedělo!

Láska k Matce Zemi jde ruku v ruce s uváděním ženství a mužství zpět do rovnováhy, s milováním a oceňováním ženských vlastností v mužích a ženách. Tyto dva principy nejsou nikdy odděleny. Přesto cítím, že nejlepší je začít milovat a spojit se s Matkou Zemí, která je podle

mě dokonalým ženstvím, bohyní, hodnou naší lásky, něhy a uznání. Myslím si, že propojit se v lásce s Matkou Zemí je jednodušší způsob, protože přirozeně obměkčuje naše srdce a pomáhá naší energii, aby zdravě proudila. Čím větší vyrovnanosti každý sám v sobě dosáhneme, tím jednodušší bude otevřít naše srdce a pracovat na našich hlubokých sexuálních, pohlavních zraněních. Podle mě představuje Matka Země posvátné ženství – a pokud posvátné ženství nebude znovu usazeno na svůj trůn, nebude probuzeno a znovu ve světě obnoveno, nemůžeme pokračovat jako živočišný druh. Bylo mi sděleno, že Matka Země je posvátná pro všechny bytosti ve Vesmíru – je jedinečným rájem, bytostí úchvatné krásy. Vesmír nedovolí lidem, aby ji zničili. Přesto jí stále ubližujeme a ubíjíme – a pokud nějak zásadně neposuneme lidské vědomí, dojdeme touto cestou pouze k vlastnímu zničení.

### Pocta Lásce, kráse a ženským vlastnostem duše

Mnoho z nás se probouzí a zjišťuje, že musíme v našem světě začít znovu respektovat a ctít něhu, krásu, láskyplnost a pokoru. Tyto kvality Lásky se musí stát vládnoucími hodnotami, o něž budeme usilovat a podle nichž budeme poměřovat věci kolem. Musíme litovat všeho, co jsme způsobili naší Matce, a opravdově se k ní z hloubi našich srdcí modlit, posílat lásku a projevovat vděčnost za dary našich životů. Je důležité, abychom se s ní energeticky propojovali každý den a svou lásku projevovali upřímně. Zachránila mi v minulosti život a může zachránit také vás, pokud budete trpět nebo budete v nouzi. Je podstatou touhy a lásky. Moudrost ženství znovu po celém světě povstane a s ní získají ženy vůdčí roli, aby nás dovedly zpět do rovnováhy. Neznamená to jednoduše nahradit muže, ale nahradit vedení, založené na oddělenosti, individualismu, nenasytosti, ovládání a egu takovým způsobem, který vychází ze spolupráce, harmonie, pokory, péče a velkorysosti.

Posvátné ženství v sobě zahrnuje také podstatu krásy. Když ji neoceníte, nemůžete dostatečně ocenit ani ženství. Nemám na mysli to, co se nám zdá krásné na první pohled, důležité je uvědomit si hlubší krásu věcí, jež těší srdce a dává životu smysl. Pokud bychom skutečně spatřili a oceňovali krásu naší Matky Země, byli bychom naplněni uznáním a slzami vděčnosti. Byli bychom nadšení jen z toho, že žijeme.

A právě to je stav, v němž musíme žít: naplnění vděčností, obdivem, úžasem a snahou udělat cokoli, abychom ji ochránili, spatřili ji, jak se znovu ujímá vlády. Pokud posvátné ženství znovu usedne na svůj trůn, tato Země se stane opět rájem. Přála bych si, abychom se tohoto dne všichni dožili.

*Matka* je nejsilnější slovo, které vůbec můžete vyslovit. *Láska* a *matka* mají v bytí nejvyšší vibraci. Když bylo vysloveno slovo „matka“, viděla jsem, jak energie prudce stoupla. Slova *láska* a *matka* totiž obsahují stejnou energetickou frekvenci, bez ohledu na to, jakou matku jsme měli. Dalo by se dokonce říct, že to jsou slova, která jsou nejbližší našim srdcím od našeho prvního do posledního dechu.

Bez Matky by nic neexistovalo. Vždy platilo, že za každým významným mužem stojí žena. Ale za každou významnou ženou stojí opět další žena. Všichni jsme narozeni z ženy, z matky. Matka je vším. Každý váš nádech, každá kapka vody, kterou pijete, každé jídlo, které denně jíte, všechny krásné věci, které jste kdy viděli, každý přítel a každá osoba, kterou jste kdy milovali, vám byla dána Matkou. Už příliš dlouho jsme zavrhovali ženství, Matku. Matka Země nemůže dosáhnout božství, svého Vyššího Já, pokud její vlastní děti neuznají její dokonalé ženství, její úžasnou něhu, moudrost a bezmeznou Lásku.

Ženství je tam, kde se učíme takovým vlastnostem, jako je něha, soucit, krása a láska. Bez návratu ženství budeme i nadále chodit do válek, budeme se navzájem zabíjet, upírat druhým naplnění jejich potřeb, a přehlížet jejich utrpení a budeme se soustředit jen na ochranu nás samých, na své vlastní potřeby. Ženství je naší jedinou záchranou, protože odráží proměny v srdci. Místo, abychom v budoucnu prohlašovali: „Já se starám o sebe, tak se taky starej o sebe“, řekneme: „Pojďme, budeme pečovat o sebe navzájem a společně si pomůžeme.“ Nezabíjejme se mezi sebou jen proto, že věříme v něco jiného; sedněme si a promluvíme si. Když je voda špinavá, co můžeme podniknout, abychom ji společně vyčistili? Jak můžeme všechny nakrmit? Matka říká, nasyťte každého, aby se dostalo na všechny a nikdo nezůstal o hladu. Ženství se postará o staré, děti, zvířata, obnoví rovnováhu v posvátném životním cyklu.

Máme dva rodiče: Velkého Ducha a Matku Zemi, posvátnou Matku a posvátného Otce. Posvátný otec nám vdechuje naši duši, posvátná Matka nám dává těla. Pokud bychom byli pouze dušemi, nebyli bychom tady; nemohli bychom vzájemně spolupracovat a zažít tuto požehnanou zkušenost existence na Zemi. Musíme děkovat Matce, že nám dává možnost mít naše vzácná těla, abychom mohli zažít toto úžasné tajemství lidského života, prožívat emoce, vidět všechnu tu krásu, milovat každou spřízněnou bytost. Bez Matky by nic neexistovalo. Dokonce i Velký Duch se narodil z matky – ona totiž dává život všemu!

### **Zvláštní obřad, věnovaný posvátnému ženství**

V říjnu roku 2010 jsem kvůli další přednášce cestovala do Eureka Springs v Arkansasu. Přestože jsem do poslední chvíle neznala důvod, byla jsem zde ve skutečnosti poslána, abych tu provedla zvláštní obřad probuzení posvátného ženství a léčení posvátných vod. Jennifer, která mi většinou na cestách asistovala, se účastnila i tentokrát. Duch mi však sdělil, že tentokrát mi má pomáhat s vedením slavnosti a zvláštním způsobem představovat posvátné ženství. Požádala jsem ji, aby popsala nejen události, které cestě předcházely, ale i celý obřad. Ukázalo se, že její poznámky jsou velmi krásné, takže jsem ji poprosila, zda by se mohla o záznam svých zkušeností podělit a předat vám své pocity z průběhu tohoto mocného obřadu i z jeho energie. Jennifer také zachytila způsob, jak se mnou Duch komunikuje a sděluje mi, co, kdy a jak se stane.

### **Poznámky Jennifer: 10/10/10 v Eureka Springs, Arkansas**

Jedno z prvních pozvání, které Kiesha obdržela v prvních letech svého šamanského působení, přišlo od Marie z Arkansasu, která svolala do Eureka Springs v Arkansasu na víkend 10. října 2010 setkání s názvem Léčivá cesta. Vždycky když Kiesha dostala takové pozvání, a zvláště ze začátku svého působení, pokusila se na celou záležitost naladit a procítit ji, meditovala a pak viděla, jestli vše bude probíhat lehce. Vše, co souviselo s akcí Léčivá cesta, fungovalo dobře, logistika šla hladce a jednoduše. Kiesha tedy pozvání přijala. Věděla jsem, že

10/10/10 je důležitý den, a proto jsem se divila, proč byla vyslána ze všech míst zrovna do Arkansasu. Ani jedna z nás tam ještě nebyla, ale tušily jsme, že zažijeme dobrodružství.

Víkend předtím vedla Kiesha v Santa Fe dvoudenní workshop pro šedesát lidí. Druhý den ráno vstala s divným pocitem – jako by byla „mezi světy“. Během naší cesty na workshop jí začala téct z nosu krev. Stává se to často před tím, než má přijmout nějaké informace nebo zprávu od Ducha. Když začala přicházet zpráva, stály jsme už na parkovišti a seděly v autě. Přestože jsem hlas neslyšela, viděla jsem Kieshu, jak jasně vyslovuje otázky, odpovídá kladně nebo záporně, nebo žádá o vysvětlení. Popadla jsem tužku a papír, abych zapsala vše, co přicházelo.

Když komunikace skončila, Kiesha mi sdělila, že tentokrát k ní promlouval mužský hlas. Zeptal se jí, zda chápe význam „10/10/10“. Poněkud nejistě odpověděla, že mu rozumí, a pak jí hlas vysvětlil, že se o něm musí dozvědět více, protože je velice důležitý. Sdělil Kieshe, že máme přinést do Arkansasu zvláštní křišťál. Detailně jí popsal, že má mít ve středu horizontální zářez. Řekl také, že máme vzít i malý růženín, o který se budu starat já a který bude představovat posvátné ženství. Navíc jsme měly přinést ještě další kámen, jeden „z mozaiky“, o který jsem opět měla pečovat já. První dva budou umístěny v zemi a ponechány v Arkansasu, třetí, ten z „mozaiky“, se vrátí domů se mnou.

Chvíli jsme si lámaly hlavu, ale pak jsme zjistily, že tento poslední křišťál, o kterém mluvil, je zvláštní kámen, který jsem před několika lety dostala od Kieshi a který teď zdobí můj oltář. Šlo o oboustranný, vínový tibetský křišťál, obtočený měděným drátkem, skutečně mocný vodič. Tento kámen měl vstřebat energie naší činnosti a vrátit je s námi domů. Večer po workshopu jsme našly v množství našich křišťálů přesně ty, které nám Duch detailně popsal – měly sehrát významnou úlohu v tom, co se mělo v Arkansasu stát.

Následující víkend získala Kiesha další informace o tom, co má v Arkansasu dělat. Já jsem měla hrát aktivní roli v obřadu a být zodpovědná za umístění růženínu do země. Ten měl zastupovat posvátné ženství. Oba dva kameny, které jsme měly uložit do země,

se měly navzájem dotýkat. Byly propojeny po světě i s ostatními, jež měly být probuzeny 10/10/10. Dozvěděly jsme se, že mocná aktivace atlantského křišťálu měla být provedena na hoře Mount Magazine v Arkansasu.

V severozápadním centru Arkansasu, kde jsme byly, se nachází oblast s jednou z nejvyšších koncentrací křišťálů na světě. Některé z nejmocnějších atlantských křišťálů byly zahrabány pod horou Mount Magazine, aby byly aktivovány v magickém trojčíslí data 10/10/10. V tu dobu byly probuzeny v hloubi Země silné energie, aby přiblížily celé lidstvo k duchovnímu vzestupu. Konečně jsem pochopila, proč jsme byly přivedeny do Arkansasu.

Kiesha měla začít obřad v 10 hodin 10 minut dopoledne 10/10/10 v Eureka Springs, kudy vždy protékaly posvátné léčivé vody. Umístění křišťálů mělo pomoci nejen návratu posvátného ženství na planetu, ale také vyléčit vody v této oblasti. Kiesha spatřila ve vizi, jak všechny účastníky vedeme v kruhu k tomu, abychom se naladili a poslali tóny našich duší do drahých kamenů.

Když jsme přijely do kempu v překrásné vysočině Ozark, kde se akce konala, všimly jsme si, že místu vládne jemná, nepatrná, životem oplývající energie. Zvířata byla všude. Kolem chaty, kde jsme byly ubytovány, poletovala spousta včel, sarančat a motýlů. Vypadalo to, jako by nás stromy i rostliny zahalovaly do svěží krásy. Každý večer jsme za měsíčního svitu rozložily pod hvězdným nebem na zem naše drahé kameny a vyslovily nad nimi modlitbu, v níž jsme děkovaly Velkému Duchu a Matce Zemi a požádali Matku, ať požehná křišťály, aby vyléčily a probudily celou planetu. Celý víkend vládlo pocit míru a požehnání. Ve všech narůstalo očekávání neděle. Lidé byli vybídnuti, aby na obřad přinesli své polodrahokamy a vládlo citelné vzrušení z toho, co se stane v toto silné duchovní datum.

Den před slavností se Kiesha na boso procházela po pozemku a pokoušela se najít místo, kde se měl obřad konat. Nakonec ho objevila tam, kde se protínaly dvě geopatogenní zóny. Cítila přes chodidla, jak ze Země vyzařuje energie, a byla schopna najít velké energetické pásy, které probíhaly ve směru sever-jih a východ-západ. Vyznačily jsme

obvod kruhu i jeho střed, který ležel na průniku geopatogenních zón. Tady měly být do Země uloženy kameny.

V neděli ráno se ve velkém vyznačeném kruhu sešlo asi sto lidí. Všichni se záhy ztišili a projevíli úctu, aby vytvořili vhodné prostředí pro posvátný obřad, kvůli kterému byli povoláni. Kiesha se naplno ujala své role šamanky, Malé Babičky, a dala se do přípravy posvátné půdy uvnitř kruhu. Začala v jeho severní části – pohybovala se po kruhu a přitom vykourila hořící šalvějí každou osobu a každý křišťál, který dotyčný držel. Potom vyslovila ze středu kruhu modlitby ke čtyřem světovým stranám, k Velkému Duchu a k Matce Zemi. Když poklekla a modlila se k Matce Zemi, cítili jsme, jak se otevírají srdce všech lidí, kteří také poklekli a dotkli se při této zvláštní, láskyplné modlitbě Země. Mnoho z nich bylo dojato k slzám.

Malá Babička symbolicky postavila do každé světové strany jednu osobu, aby tak ukotvila energii: žena, jež se narodila v Arkansasu, stála na severu; muž, narozený v Arkansasu, na jihu; babička na západě a dědeček na východě. Polila zem trochou vody z blízkého posvátného pramene, aby vyznačila místo, kde měly být umístěny křišťály. Pak pod vedením Ducha vyfoukla každé osobě tabákový kouř do třetího oka, do místa propojení s Velkým Duchem, a do pupíku, místa propojení s Matkou Zemí.

Na obloze zářilo slunce, Kiesha začala od severu, postupně obcházela všechny lidi, kteří drželi v pravé ruce křišťál, a vyfukovala kouř na čelo a břicho. Levou ruku si měli všichni položit na břicho. V době, kdy Malá Babička dokončovala jednu čtvrtinu velkého kruhu, začala cítit změnu. Musela být ve stavu „mezi dvěma světy“, aby mohla přijímat vedení od Ducha a zároveň zůstala přítomná, uzemněná, vedla celý obřad a na nic nezapomněla.

Stála ve středu kruhu a vysvětlovala význam celé ceremonie – jak pomohou křišťály aktivovat a probudit posvátné ženství a léčit zdejší posvátné vody. Řekla, že jsme dostali úkol vrátit se z mysli a ega zpět do srdcí, vzpomenout si na Matku Zemi a božské ženství a milovat je. Mluvila také o tom, že ani „Velký Duch nemohl být zrozen bez ženství“ a jak je pro ženství důležité, aby bylo znovu posazeno na trůn a získalo ve světě opět své právoplatné místo. Několikrát byli lidé přemoženi



emocemi a hlasitě potvrzovali pravdivost jejích výroků. Mohli jste cítit, jak emoce narůstají a jak byli lidé při těchto vizích návratu posvátného ženství silně dojatí. Malá Babička také pohnutě poukázala na to, že nebyly vybrány velké, okázalé křišťály, aby reprezentovaly posvátné ženství, ale pouze malé, nenápadné, růžové.

Během jejího povídání jsem držela v ruce malý zaoblený růženín. Když svou řeč ukončila slovy „a nyní Ji uctíme“, sedla si do kruhu. Věděla jsem, že je teď řada na mně, abych promluvila. Stála jsem a držela svůj malý kámen. Mé dojetí se umocnilo, když jsem mluvila se zavřenými očima a modlila se, aby všechny bytosti poznaly, že jsou milovány, že jsou Láskou, aby se v úplnosti připomnělo vše, co bylo vyloučeno a zapomenuto – aby se Země mohla znovu stát Rájem a ve všech srdcích byla znovu probuzena krása.

Poté jsme s Malou Babičkou všechny požádaly, aby si představili vibraci nepodmíněné lásky, která otevírá srdce, a aby se ponořili do tónu, jímž vibruje v každém člověku. Vyzvali jsme je, aby namířili tento jedinečný zvuk duše do křišťálu. Hlasy se začaly pomalu sladovat do harmonického souzvuku. Zdálo se, že některé ženské hlasy stoupaly vzhůru až k andělským tónům. Takto jsme proznívali křišťály asi patnáct minut. Nakonec se začala Malá Babička znovu modlit a požádala mě, abych vložila svůj zaoblený růženín do drážky v jejím větším křišťálu. Svázaly jsme je dohromady červeným pruhem látky. Poté je Malá Babička polila zbytkem posvátné pramenité vody a pomazala je. Nakonec požehnala čtyřem elementům – zemi, vzduchu, ohni a vodě – které na radu Ducha využívala.

Malá Babička vzala lopatu a udělala první důlek, kde měla být vyhloubena díra. Když jsme tiše vyslovili několik modliteb, umístila jsem tam svázané křišťály. Během modlitby na ně Malá Babička nasypala trochu zeminy a poté byl každý z kruhu přizván, aby přistoupil a hodil na křišťály svou hroudu hlíny.

Všechny přítomné pak požádala, aby vrátili své drahé kameny, které nyní obsahovaly modlitby a vibrace obřadu, zpět Zemi a umístili je do volně tekoucí vody. Protože voda je nejrychlejší vodič energie, mělo naše konání pomoci široko daleko roznést vibrace Lásky, kterými jsme kameny prozněli. Ony pak pomohou nejen léčit vodu, ale když

se voda vypaří, modlitby a vibrace, které jsme do nich vložili, se rozšíří vzduchem, s deštěm vše pokropí, požehnají Matku Zemi a mocně se propojí s ostatními aktivovanými křišťály v dané oblasti.

Když jsme pomalu opouštěli kruh, cítili jsme, že se odehrálo něco, co svým významem dosahovalo skutečně vesmírných rozměrů. Naše srdce přetéкала vděčností a radostí, že jsme se mohli společně zúčastnit tohoto důležitého obřadu. Když jsme pomalu rozpouštěli kruh, mnoho lidí klečelo jeden vedle druhého na Zemi, vyslovovalo nad křišťály modlitby a projevovalo Zemi hlubokou úctu. Byla to nádherná scéna, na kterou nikdy nezapomenu. Myslím si, že všichni přítomní cítili, že tvoří jedno srdce, jednu rodinu. Vzpomínám si, že každá tvář z tohoto odpoledne vyzařovala překrásné Světlo!

## Velký význam křišťálů

Křišťály jsou skutečně úžasnými dary Matky Země. Jsou mnohem mocnější, než vůbec dokážeme pochopit. V dávné minulosti lidské bytosti znaly skutečnou moc a využití křišťálů. Bylo mi ukázáno, že v době Atlantidy, tedy někdy mezi 40 000 až 10 000 lety před Kristem, využívali lidé energii křišťálů, aby posílily jejich města a domovy, léčily nemoci a psychickou nerovnováhu, napomáhaly duchovnímu pokroku, komunikaci a tvorbě. I ty nejmenší kameny mohly uchovávat a předávat obrovské množství znalostí a energie. Křišťály jsou totiž skutečně živé bytosti a mají vědomí. V současnosti teprve začínáme prostřednictvím našich technologií, obzvláště pak počítačů, pronikat do jejich všemožných schopností. Víme, že křišťál má paměť. Může být naprogramován, aby udržel určitou frekvenci a vysílal duchovní energii a záměr. Může zvyšovat nebo uchovávat poznání a učení. Pokud by lidstvo poznalo plný potenciál křišťálů, byli bychom ohromeni. Právě teď hrají obrovskou roli v pokroku nás jako druhu a v budoucnosti celé naší Země. Během několika posledních let bylo pár mocných křišťálů, které byly používány a naprogramovány v době Atlantidy, znovu aktivováno, aby pomohlo Matce Zemi a lidstvu posunout se do vyšší dimenze.

Poté, co jsem se stala Malou Babičkou, bylo mi svěřeno sedm velice zvláštních křišťálů. Zároveň jsem zjistila, že se používaly v době Atlantidy. Nyní byly předány různým Strážcům Moudrosti na planetě, aby mohly být znovu aktivovány a umístěny zpět do Matky Země. Musely být uloženy na určitých místech, kde se křížily silné geopatogenní zóny, aby posílily energetickou síť na Matce Zemi před jejím Velkým posunem. Bylo mi řečeno, že křišťály dostali atlantští kněží od hvězdných bytostí s instrukcemi, jak je používat. Každý z nich má jinou vesmírnou energii a jiný účel. V době pádu Atlantidy byla jejich aktivita pozastavena, aby

nemohly být zneužity. Byly uchovávány v bezpečí kněžími s čistým srdcem, kteří Atlantidu opustili před jejím zánikem. Křišťály byly ochraňovány do dnešní doby, kdy má Matka Země vstoupit do vyšší dimenze a lidské bytosti mají příležitost se posunout s ní.

Neuchovávají jen energii Matky Země, ale také vesmírnou energii s vysokou frekvencí. Když jsou tyto křišťály aktivovány a uloženy do jedné z tepen Matky Země, jejich vyšší frekvence prostoupí celou Zemí a přitom propojí sílu jejích posvátných míst. V současnosti proudí z nebe energie z vyšších dimenzí, které se aktivují v křišťálech a intenzivně naplňují energetickou síť Matky Země. Strážci Moudrosti uložili během posledních tří let tyto kameny na určitá místa na Zemi. Je zajímavé, že podle vědců za poslední tři roky vibruje lidské i zemské energetické pole rychleji, než kdy předtím.

Když jsem přijala tyto křišťály do svého vlastnictví, bylo mi řečeno, že další instrukce přijdou prostřednictvím Duše Matky, mé hlavní rádkyne, a podle nich je pak umístím. Musela jsem složit přísahu, že nikdy sama nerozhodnu, kam přijdou, ale že vždy počkám na zvláštní pokyny. K dnešnímu dni jsem uložila čtyři z nich zpět do Matky Země – v severním Novém Mexiku, mezi sekvoje v Kalifornii, na ostrově Maui a ve Švédsku. Některé z těchto křišťálových obřadů byly veřejné, některé soukromé, v závislosti na průvodních okolnostech mé návštěvy určitých míst. Návrat těchto křišťálů do Matky Země byl jedním z mých nejposvátnějších úkolů od té doby, kdy jsem se stala Malou Babičkou. Během psaní této knihy stále očekávám pokyny k uložení posledních tří.

### Křišťálový obřad pro Matku Zemi

#### *Otevření starodávných území Anasaziů v Santa Fe*

První křišťál, který mi byl svěřen, byl uložen zpět do země severně od Santa Fe v Novém Mexiku jako součást obřadu, který byl veden při shromáždění Návratu předků. Země v okolí Santa Fe byla kdysi územím starodávných Anasaziů. Anasaziové byli vyučováni hvězdnými bytostmi, a než zmizeli do Země, dosáhli vyššího vědomí. První křišťál měl být uložen v této oblasti, aby probudil vědění těchto předků. Před tímto důležitým křišťálovým obřadem jsem získala mnoho

informací od Duše Matky. Bylo mi řečeno, že tato oblast na severu Nového Mexika znovu ožije a že moudrost božského ženství bude proudit nejprve sem a pak do ostatních míst. Zejména Santa Fe se stalo ústředním bodem pro přicházející nové vědomí a návrat moudrosti ženství.

Nikdy nezapomenu, jak se všichni během tohoto obřadu v kruhu (tvořilo ho asi sedmdesát pět lidí) hluboce ztišili a zkoncentrovali a soustředili všechnu lásku svých srdcí do těchto třiceticentimetrových válců křišťálu, které jsem uprostřed vložila do Země. Všichni jsme se zaměřili na projevení lásky naší požehnané Matce Zemi, na její léčení a během poslední hodiny jsme spočívali mezi Nebem a Zemí, Velkým Duchem a Matkou Zemí a posílali naše nejvyšší vibrace Lásky do tohoto mocného starobylého křišťálu. Viděla jsem barvy – zlatou a růžovou nebo modrou – které proudily z natažených dlaní a rukou lidí a pronikaly jím; vnímala jsem, jak jsme hluboce procítovali lásku ke své Matce a plakali pro ni, jak moc jsme se k ní chtěli vrátit a pomoci jí, aby se znovu vyléčila.

Třetí a poslední den obřadu jsme zakopali křišťál naplněný našimi modlitbami a záměry daleko od kruhu na skrytém místě, kde bude chráněn stromy a nikdy rušen. Když jsme jeden po druhém hodili do hluboké jámy několik hrstí hlíny, a vytvořili tak na něm jakýsi přírodní oltář, každý člověk dal nějaký dar ze srdce, který tu zůstal, jako projev vděčnosti a úcty k velkému Duchu a Matce Zemi.

#### *Křišťál pro sekvoje, naše majestátní starší*

Několik měsíců po obřadu v Santa Fe jsem byla kontaktována jedním z moudrých domorodých stařešinů na této planetě. Bylo mi sděleno, že další křišťál, který uchovávám, přijde do sekvojových lesů v Kalifornii, k majestátním starším planetě Země. Tyto obrovské pradávne stromy jsou nejstarší a nejmoudřejší z jednonohých na naší planetě a teď znovu přichází čas, aby je lidské bytosti začaly respektovat, uctívat a chránit. Tento křišťál měl pomoci probudit moudrost, kterou uchovávají, a energeticky je propojit se silnými místy na Matce Zemi, které byly v tuto dobu také aktivovány. Posloužilo by to i navrácení posvátného ženství na planetu, protože ženská moudrost srdce je nyní potřebná k tomu, aby se posunulo lidské vědomí a vyléčil náš

způsob existence na Matce Zemi. Sekvoje pro nás uchovávají zvláštní frekvenci. Duše některých našich nejmoudřejších předků se rozhodly pro návrat ve formě těchto tichých obrů, aby nás hlídaly, dohlížely na nás a zvyšovaly vibrace Matky Země. Když se lidstvo vrátí k životu ze srdce, budeme schopni slyšet a rozumět této moudrosti a dokážeme s těmito úžasnými dušemi i mluvit.

Z lidí celého světa bylo vybráno šest, aby provedli tento zvláštní obřad. Jeden z mužů byl můj kolega – Strážce Moudrosti, se kterým jsem se setkala již dříve. Byla jsem jedinou ženou, a navíc jsem byla i nejmladší. Protože jsem tam byla jediná představující ženskou energii, byla jsem zodpovědná za nalezení přesného místa v lese a umístění křišťálu v zemi. Byla jsem nervózní, protože šlo o můj teprve druhý křišťálový obřad a navíc jsem do Kalifornie přijela na týden sama. Ve skutečnosti jsem ještě nezačala pořádně cestovat, takže to byla pro mě nová zkušenost. Měla jsem z toho obavu, ale musela jsem odložit svůj strach a věřit v duchovní vedení.

Všichni jsme přiletěli do Kalifornie, kde jsme se měli setkat. Nejprve jsme se věnovali několikadenním modlitbám a přípravám, abychom pak dokázali provést samotný obřad. Od našich ctěných stařešinů jsme měli přesné instrukce o tom, co se stane. Po několika dnech meditací, modliteb, zpěvů a vyprávění příběhů se naše srdce propojily a sjednotily a my mohli pokračovat s obřadem. V den slavnosti bylo velice chladno, větrno a deštivo – tak trochu typické počasí pro tuto část severní Kalifornie. Den jsme začali krátkým pobytem u oceánu, kde jsme se modlili za duchovní vedení, abychom přesně zjistili umístění krystalu. Poté jsme se vydali k lesní pěšině. I když jsme byli na státním pozemku, byli jsme v dosti odlehlé oblasti, kam přišlo jen málo turistů. Toho rána se přihodilo něco zajímavého, co nikdo z nás nečekal. Kráčeli jsme úzkou pěšinkou, oceán byl od nás jižně, sekvojový les severně. Trochu jsem se od skupiny oddělila, protože jsem se držela blíž břehu. Nesla jsem svůj posvátný zemský buben a brašnu naplněnou posvátnými předměty na slavnost a doufala, že až najdeme určené místo, nebudou promočené.

Jak jsem se tak procházela po pláži, náhle jsem zaslechla šelest. Z lesa vyšlo celé stádo jelenů, obklopilo mě a zatarasilo mi cestu

do lesa. Na metr a půl ode mě se přiblížil samec a díval se na mě. Jeho postoj mi napověděl, že váhá mezi tím, zda zaútočí nebo mě nechá jít. Pochopila jsem, že to je jeho les a že by mi měl dát svolení, abych do něj vstoupila. Zastavila jsem se a začala si ho prohlížet, obzvláště jeho nohy a nozdry, abych zjistila, v jakém je rozpoložení. Promlouvala jsem k němu prostřednictvím emocí a dala mu najevo, že chápu, že toto je jeho panství. Požádala jsem ho o svolení vstoupit a vysvětlila mu, proč jsme přišli. Chvilí se na mě ještě díval, ale pak otočil hlavu a začal okusovat trávu. Dovolil nám, abychom vešli do lesa. Pomalu se odvrátil a vracel se zpátky přesně tou cestou, kterou přišel. Ostatní jeleni zůstali stát, kde byli, a pozorovali naši odcházející skupinu. Vstoupili jsme tiše, naplnění ještě větším úžasem a posvátnou úctou k našemu tamnímu poslání.

Když jsme byli v lese, pomalu a s úctou jsme se procházeli mezi obry – byli tak krásní a majestátní, nic velkolepějšího jsem ještě neviděla. Byli jsme uchvázeni jejich ohromující přítomností. Šli jsme nejméně hodinu, já se snažila mít srdce co nejvíce otevřené a vnímavé a čekala, až dostanu znamení, že jsme našli to pravé místo pro křišťál. Člověk by tu mohl prochodit míle a míle. Celou dobu jsem se modlila: „Prosím, dovol, abych našla to správné místo.“ Právě když jsem se začala obávat, že se mi to třeba nepodaří, vyšla jsem na malý kopeček a jasně uslyšela hlas: „Tady to je.“ Byla jsem nasměrována, abych se podívala na masivní kmen stromu před sebou, který byl zasažen bleskem, a proto měřil jen tři metry.

Trochu jsem znejistěla, protože tento strom byl mrtvý, a začala popocházet kolem. Když jsem k němu přišla zezadu, objevila jsem v něm obrovskou trhlinu, která byla dostatečně velká, abych se přes ni dostala dovnitř. Když jsem jí protáhla své tělo, byla jsem překvapená, že strom byl uvnitř dutý jako katedrála. Vnitřní obvod tohoto mohutného kmene sekvoje měl nejméně tři metry. I když přišli dovnitř všichni ostatní z naší skupiny, stále zbývalo dost místa. Byla jsem přesvědčena o tom, že toto je správné místo, kde jsme měli provést obřad a uložit křišťál. Zapálili jsme svíčky, umístili je do čtyř světových stran a já začala hrát na svůj posvátný zemský buben. Nikdy nezapomenu na ten zvuk,

který vydával. Zněl hluboce jako sama Země a vibrace proznívaly naše těla i celý strom. Začali jsme obřad a vyslovovali své modlitby.

Oči se mi zalily slzami, když jsem si uvědomila, že tento křišťál bude uložen hluboko v těle stromu. Když jsme rukama vyhloubili asi metrovou jámu, zvedla jsem křišťál. V tu chvíli slunce překvapivě protřhlo mraky a puklinou ve stromu osvítilo kámen. Světlo se odrazilo nahoru. Všichni jsme cítili mravenčení v páteři. Když jsem upustila křišťál do díry a on dopadl na dno, zaznělo to celým stromem. Duch mi přikázal, že poloha tohoto kamene nesmí být nikdy označena ani prozrazena. Místo nemá být ani fotografováno, aby už ho nikdo nikdy nenašel – dokonce ani žádný člen naší skupiny. Skutečně zde bylo až hmatatelně vnímat jeho duchovní sílu.

Je zajímavé, že vždycky očekáváme, že posvátné nebo zvláštní věci musí být také ty největší a nejkrásnější. Domníváme se, že nejsilnější nebo nejlepší věci budou také nejkrásnější na pohled. S naší sekvojí to však tak nebylo. V celém lese, plném nádherných, zdravých stromů vypadal ten, ve kterém jsme měli za úkol uložit křišťál, tak nenápadně, že by ho člověk procházející kolem úplně přehlédl se slovy: „Chudák, je mrtvý.“ Přesto tento kmen v sobě skrývá něco nesmírně mocného a energie, která jím vibruje, ovlivňuje všechny stromy v celé oblasti. Ve skutečnosti ale ovlivní i celou planetu a všechny lidské bytosti.

### *Probuzení území starověkých Lemuřanů na Havaji*

V kapitole „Návrat hvězdných bytostí/bytostí světla“ jsem vyprávěla o tom, jak se mi jednou v mém pokoji zjevilo několik kahunů, aby mě vyléčili, zatímco jsem procházela energetickou transformací. Tito starodávni šamani mi sdělili, že brzy navštívím jejich území, abych tam aktivovala posvátné místo. Tehdy jsem si ani neuvědomila, že pocházejí z Havaje, na toto propojení jsem si ale vzpomněla hned, když se mi asi měsíc nebo dva po návratu od sekvojovníků v Kalifornii otevřela má obrazovka. Letěla jsem nad Zemí a pak jsem byla zavedena na jeden menší havajský ostrov. Bylo mi řečeno, že tam musí být umístěn posvátný křišťál, aby probudil pradávna území Lemuřanů a jejich moudrost. Lemuřané byli představiteli vysoce vyspělé civilizace, jež předcházela Atlantidě a která žila ze svého srdce. Byl u nich mohutně rozvinutý ženský aspekt a měli silné vazby na hvězdné bytosti. Mnohé

z jejich civilizace bylo skutečně nádherné. Tato energie je stále přítomná v havajském lidu a také na jiných polynéských ostrovech. Nastal čas, aby se ženská energie srdce znovu probudila a pomáhala Matce Zemi při transformaci.

V té době mi bylo přesně ukázáno, který křišťál musím přivést na Havaj, ale nevěděla jsem, kam přesně má přijít nebo jak má celá akce proběhnout. Proto jsem tyto otázky měla v srdci a čekala. V té samé době jsem začala provádět individuální terapie v Santa Fe. Jeden z lidí, kteří si mě přišli prohlédnout, byla žena, se kterou jsem se už setkala na jednom ze svých proslavů. Částečně žila v Santa Fe a chtěla se mnou pracovat. Když jsem přibližně uprostřed našeho setkání požádala o vedení pro ni, náhle se mi opět otevřela má obrazovka. Má být opatrovník křišťálu, který bude přivezen na Havaj – měl být umístěn na pozemku, který v současnosti spravuje. Byla jsem vybídnuta, abych hledala tři kameny, dědečka, babičku a dítě, které mi ukáží přesné umístění křišťálu.

Když jsem ženě sdělila tuto informaci, zjistila jsem, že ona sama žije také na Havaji, na Maui. Před několika lety koupila kousek země, o němž v srdci věděla, že je velice zvláštní, i když si nebyla jistá proč. Můj popis přesně odpovídal jejímu pozemku. Vše ukazovalo na toto místo. S konkrétními informacemi jsem nyní získala jistotu, takže jsem se rozhodla, že za několik týdnů odletím na Maui, abych vrátila posvátný křišťál domů, a probudila tak zvláštní energie tohoto pradávného území Lemuřanů.

Nikdy předtím jsem na Havaji nebyla, a proto jsem byla ohromena květinami, ovocnými stromy a jemným, lahodně vonícím vzduchem. Zapůsobilo to na mě jako jedno z nejženštějších míst na Zemi a rozhodně jedno z nejkrásnějších, jaké jsem kdy viděla. Pozemek, na němž měl proběhnout obřad, se nacházel u severního břehu Maui, nedaleko Paia. Místo bylo původně divokou džunglí a spadalo přímo do moře. Na pozemku pramenila sladká voda a také stékala do moře. Den předem jsem se na boso procházela po pozemku a hledala přesné místo, kde by se měl obřad konat a kde by měl být křišťál zpátky vrácen do Země. Duchem mi bylo sděleno, že mám hledat tři velké, pradávné, posvátné kameny, které by měly být uspořádány tak jako pás Orionu.

Starodávni havajští lidé tady pořádali posvátné obřady a kameny byly Dědečkem, Babičkou a Dítětem této země.

Byla jsem vedena, abych vyšla po svahu do džungle, spleti stromů a popínavé vinné révy. Odsud se člověk mohl kochat pohledem na celý Tichý oceán. Tam jsem také nakonec našla všechny tři kameny – byly schované pod větvemi a vinnou révou. Když jsme je očistili, byly nádherné. Dědeček byl minimálně dva metry vysoký, vzpřímený a na jeho vrcholu vyrůstala překrásná plumérie. Babička vypadala jako veliké srdce a třetí kámen, Dítě, sedělo uprostřed těchto dvou obrů. Energie, která z nich vystupovala, byla laskavá, plná něhy. Poznala jsem, že jsem našla udané místo. Energie mezi kameny byla tak intenzivní, že se dala skoro nahmatat. Začali jsme odklízet roští a připravovali místo pro následující slavnostní den.

Toho dne se stalo ještě něco velice nezvyklého, až magického, co mi potvrdilo, že celý obřad proběhne tak, jak byl zamýšlen. Někteří z nás hráli hry v trávě na zahradě, když tu k nám přispěchal jeden ze správců pozemku se slovy: „Za vraty je nějaký kahuna. Řekl mi někdo z vás, aby přišel?“ Všichni jsme se na sebe podívali. Nikdo z nás nebyl v kontaktu s žádným kahunou. „Ptal se mě, jestli je tady mladá žena s blond vlasy.“ Po zádech mi projíždělo mravenčení a já cítila, že se děje něco velice důležitého. Jen velmi málo lidí vědělo o zamýšleném obřadu. V srdci jsem cítila, že je potřeba nějak zapojit původní havajské duchovní starší, ale ještě den před obřadem jsem si nebyla jistá, jak k tomu dojde. Nemohla jsem prostě kahunům zavolat a pozvat je. Obávala jsem se, že původním obyvatelů by mohlo vadit, že slavnost vede bílý cizinec, a že se proto nebudou chtít zúčastnit. Jak jsem ale později zjistila, vůbec tomu tak nebylo.

Pospíšila jsem si přivítat tohoto havajského duchovního staršího. Když mě uviděl, vzal mě za ruce a usmál se tím nejlaskavějším způsobem, jaký jsem kdy viděla. Byl jedním z nejpříjemnějších, nejsrdečnějších, nejkrásnějších bytostí, jaké jsem kdy potkala. Brzy mu začaly téct po tvářích slzy. Řekl mi něco, co znělo skoro jako pohádka, i když se to tak ve skutečnosti stalo. Vysvětlil mi, že po stovky let se mezi jeho lidmi traduje proroctví, že v této době bude uspořádán obřad, který znovu aktivuje některá posvátná rituální místa. Jeden z těch, kdo

ho pomůže vést a navrátí posvátné energie do země, přijde s mírným deštěm a bude nalezen na konci zvláštní duhy. Když dnes během oběda vzhlédl, spatřil zvláštní duhu. Odhodil pití na zem a vydal se k autu s pocitem, že se proroctví naplňuje. Sledoval duhu až k jejímu konci, který našel u vrat objektu. Tam čekal. Pak uviděl správce a požádal ho, zda tu je někde mladá blondýna. Přivítal mě s otevřeným srdcem a nemohl se dočkat, až přijmu jeho omluvu – původně slyšel o této slavnosti, ale pochyboval o její platnosti. Teď se přesvědčil, že to je obřad, jenž byl jeho lidmi prorokován. Mé srdce zaplesalo radostí – původní Havajané se na něm budou podílet a pomohou jej navíc i vést!

Slavnostní ráno jsme začali modlitbami, hráli jsme na buben a sledovali východ slunce nad oceánem. Přítomno bylo jen asi dvanáct lidí, kteří byli nějakým způsobem s touto zemí propojeni. S kahunou tam byl také hráč na tradiční nosovou flétnu a jeho synovec, nadaný zpěvák, který nám zpíval posvátné písně, vyprávěl příběhy a povídal nám také o havajské mytologii, která se váže k tomuto místu. Začátek obřadu byl velice intenzivní, protože kahuna oslovil posvátnou písni předky a Matku Zemi. Dal slavnosti své požehnání, aby mohla začít, a předal mi dar od bratrů Lakotů, kteří kdysi navštívili ostrov. Jménem „Malá sestra“ mě pak jmenoval havajským kahunou a požehnal mi na „modré stezce“, havajské duchovní cestě, která má stejný význam jako indiánská „červená stezka“. Předal dary také mnoha přítomným.

Když konečně nastal čas na umístění křišťálu, střídali jsme se v hrabání hlíny a vytvořili mu hnízdo, jeho nový domov. Tekly nám slzy a otevírala se nám srdce, když jsme projevovali svou lásku, aby byla uzdravena posvátná Matka, zvýšeno vědomí planety a vyléčen každý z nás. První člověk, který vhodil hroudu na křišťál, byl desetiletý chlapec, který symbolizoval čistotu, nedotčené mužství, které žehná a uctívá nádherné ženství. Byl tichý a trochu plachý, ale byla to nesmírně čistá duše.

Pak jsem se skloněnou hlavou a pokrčenými koleny podala hrst půdy kahunovi. Hodil hroudu na křišťál a přitom mu stékaly po tvářích slzy, potom jsem udělala to samé i já a vyslovovala při tom ze srdce modlitby za milovanou Matku; po mně následovala žena, která

měla být správkyní křišťálu. Nakonec přidali svou hrst hlíny všichni přítomní. Písněmi a modlitbami, naplnění hudbou a se srdci dokořán jsme uzavřeli slavnost a položili na posvátné místo šňůru květů. Byl to jeden z nejmagičtějších křišťálových obřadů, na kterém jsem se podílela. Když jsem se po jeho skončení ještě trochu procházela, opakovaně mi vyvstávala v mysli slova *wahi kapu*. Později jsem zjistila, že v rodné havajštině znamenají „svaté místo“.

K mému překvapení mi asi týden po návratu z Maui volal jeden domorodý duchovní stařešina, jenž o křišťálovém obřadu na Havaji věděl a celý jeho průběh sledoval. Sdělil mi, že se budu muset na ostrov ještě vrátit, protože nebylo provedeno něco důležitého. Musím nalézt duchovního strážce místa a projevit mu úctu. Na základě jeho pokynů jsem se vrátila na Maui, abych udělala potřebné a dokončila obřad.

Zpáteční cesta byla trochu šokující. Musela jsem nalézt kosti dávného předka, který byl ochráncem svatého místa, a v novém obřadu mu modlitbami projevit úctu. Abych ho našla, poslouchala jsem své duchovní vedení. Byl pohřben ve stoje v útesu a díval se na moře. Abych se k němu dostala, musela jsem se spustit hlavou dolů přes okraj útesu vysoko nad mořem, nahoře mě drželi jen za kotníky, a tak jsem se octla tváří v tvář kostře. Až byl duchovní strážce hluboce uctěn a jeho souhlas byl nakonec získán, mohla jsem se konečně vrátit domů s vědomím, že obřad byl dokončen a proroctví naplněno.

### *Křišťál na probuzení „Lidí severu“*

V kapitole „Návrat hvězdných bytostí/bytostí světla“ jsem vylíčila své setkání s nadpozemskou bytostí jménem „Světelná žena“. Předala mi zvláštní informace o „Lidech ze severu“ a o tom, jak povedou svět při snaze rozvzpomenout se, kdo jsme. Sdělila mi, že brzy odcestuji na sever a že jejich srdce a duše budou připraveny procitnout. Tyto severské země by se měly stát obilnicí světa. V té době jsem si nebyla jistá, které země má na mysli. Několik měsíců po tomto bizarním setkání jsem přijala pozvání do Švédska, abych se zde zúčastnila festivalu alternativní kultury a duchovnosti s dlouhou tradicí, který se jmenoval „Festival bez mysli“. Pocítila jsem silné intuitivní puzení, takže jsem pozvání přijala. Měla jsem tam zůstat týden a festival se

měl konat na venkově v místě zvaném Angsbacka, které bylo vzdáleno několik hodin severně od Stockholmu.

Asi měsíc před odjezdem do Švédska se mi aktivovala má obrazovka a bylo mi ukázáno, jak s sebou беру určitý křišťál. Měl pomoci probudit pradávnou moudrost této země a posloužit k probuzení lidí ze severu, aby mohli naplnit svůj smysl, a až přijde jejich čas, vést lidstvo. Bylo mi jasné, že mám během svého pobytu provést ve Švédsku křišťálový obřad – to měl být můj skutečný cíl. Rychle jsem přehodila výhybku a začala spolupracovat s organizátory, protože jsme museli připravit hlavní slavnost festivalu. Logistika mohla být náročná. Na festival se vždy sjíždí více než tisíc lidí a dalo se očekávat, že mnoho z nich se bude chtít zúčastnit i našeho obřadu, který se měl konat ke konci celé akce.

Obřad v místě Angsbacka byl do toho dne největší veřejná slavnost, jakou jsem kdy vedla. Účastnilo se ho nejméně osm set lidí a všichni stáli v soustředných kruzích na velkém poli. Díky své umocněné energii a velkému množství lidí, kteří směřovali své modlitby a záměry do křišťálu, to také byla jedna z nejsilnějších ceremonií. V poslední chvíli se objevila laponská žena z rodu zdejších původních obyvatel a požehnala obřadu zpěvem krásné tradiční písně. Jako zástupkyně místních domorodých obyvatel uložila křišťál do země, aby znovu oživila moudrost svých pradávných předků.

Nikdy nezapomenu, jak se lidé seřadili, aby do díry na křišťál vhodili svou hroudu hlíny – každý poklekl, plakal a ze srdce se modlil, někteří dokonce políbili i zem. Muži, ženy i děti – všichni čekali, až na ně přijde řada. Když byl křišťál pohřben, začalo se dít něco překrásného. Na místě, kde byl zakopán, se lidé dali do tance, zpívali, bubnovali a posvětili ho svými projevy radosti. Vládl mezi nimi pocit jednoty, hrdosti a vzrušení z budoucnosti. Teprve teď jsem začala chápat, proč mají tito lidé jednoho dne vést svět při probouzení. Jejich srdce byla již otevřena a překypovali tvořivostí a duchovností. Obřad trval až do večera a sama země hučela a šuměla novou energií.



**Proč je důležité nosit křišťál**

Protože je nyní v Matce Zemi aktivováno mnoho silných křišťálů a s nimi i pradávné vědění a moudrost, která do nich byla vložena, je důležité, abychom my, lidské bytosti, také nosili v této době malé kousky. Křišťál je jedním z nejsilnějších vodičů. Už jen tím, že budete nosit kolem krku malý kousek drahého kamene, se můžete propojit s obrovským množstvím vesmírné energie, jež se probouzí v hlavních křišťálech na Zemi. Ovlivní to vaše energetické pole; pomůže vám to vstřebat tuto vesmírnou energii a využít ji při probouzení. Byla jsem požádána, abych vám předala zprávu, podle níž by všichni dospělí a děti měli nosit pokud možno malé, čisté kousky drahých kamenů. Rodiče, pokud vaše děti vzdorují nebo si je sundávají, nemějte strach. Děti, stejně jako zvířata, jsou mnohem více propojeny s energií Země a jejich energetická pole se přirozeněji naladí sama. Až začne Matka Země zvyšovat svou frekvenci a pradávné vědění se začne na planetě probouzet, bude pro všechny lidi prospěšné, když budeme mít na sobě nebo u sebe malý kousek čistého polodrahokamu.

**Úcta k našim lidským pokladům**

Když mluvíme o návratu starodávné moudrosti a životu ze srdce, je nutné se podívat také na několik otázek týkajících se naší společnosti a zabývat se jimi, abychom se pohnuli kupředu. Nejpalčivější problém, jemuž čelíme, je způsob, jak pohlížíme na Matku Zemi a jak se k ní chováme; jak se všude zachází s ženami a s ženstvím je další problém, který musí být vyléčen. Příliš dlouho jsme vše, co bylo vnímáno jako zranitelné, jemné, ženské, bezmocné, křehké nebo závislé posuzovali jako bezcenné. Protože „dělání“ bylo hodnoceno více než „bytí“, naše vnímání hodnotného a cenného se pokřivilo. Nejvíce patrné je to v tom, jak se v západním světě chováme ke starým lidem, k našim dětem a k postiženým. Pokud všichni společně posuneme své vědomí do srdce, zjistíme, že tito lidé jsou našimi poklady, našimi nejvzácnějšími dary – že si zaslouží naši úctu, lásku a ochranu.

**Úcta ke starším**

V mnoha kulturách, předcházejících naší moderní době, se ke starším lidem chovali ve svých komunitách jako k moudrým babičkám a dědečkům. Byli uctíváni, váženi a celé jejich rodiny se o ně staraly doma. Dostávali najíst jako první a jejich slovo a rady měly svou váhu. Bylo obecně známo, že jsou studnicí moudrosti a zkušeností a mohou svým dětem, vnukům, a tím i celé společnosti předat hodnoty nesmírné ceny. Člověk, který se vyrovnával se stářím, se tak nemusel bát, že zchátrá, stane se neproduktivním nebo bude svým dětem na obtíž. Věděl, že bude mít v rodině a v komunitě své místo, hodnotu, postavení. Starý člověk měl jistotu, že se o něj postarají, že nezestárne a nezemře sám. Věděl, že se nestane neviditelným nebo bezvýznamným jen proto, že stárne. Bohužel senioři v moderním západním světě jsou na tom jinak.

Bolí mě, když se dívám na to, jak se zachází se starými lidmi dnes. Když se stanou přítěží, často jsou odvrženi a dáni někam, kde je nemáme na očích, nebo se sami rozhodnou žít osaměle, dokud to zvládnou, protože nechtějí ztratit svou nezávislost a identitu (která v moderní západní společnosti znamená vše), případně být na obtíž svým dětem. Mnoho dospělých se již necítí být zodpovědnými za péči o své staré rodiče a společnost jako celek nevidí smysl ve vděčnosti a úctě k seniorům. Představuje to obrovskou duchovní ztrátu – nejenže mladá generace již netěží z moudrosti starých, ale také ti, kteří stárnou (stejně jako musíme stárnout my všichni), si již sami sebe neváží. Jsou okradeni o přirozenou důstojnost, moudrost a hlubší vnímání přítomnosti, která jinak stárí doprovází. Pouze cítí, jak se jim vytrácí kvality, jako jsou ekonomická produktivita nebo krása, které jim dávaly ve společnosti hodnotu. Tato ztráta je skutečně tragická pro každého z nás.

Přesto z ní nemůžeme vinit pouze ty, kteří se už nestarají o staré lidi – problém je mnohem hlubší. Příliš mnoho dospělých se dnes v našem moderním světě necítí být zodpovědnými za své rodiče, protože často vnímají, že se k nim jejich rodiče nechovali zcela zodpovědně a láskyplně, když sami byli dětmi. Zdá se, že pouta rodinné zodpovědnosti a vzájemného propojení byla přerušena a to způsobilo všechny ty rány a nerovnováhy v našich životech a v našich společnostech – tady musíme začít s nápravou.

### **Péče o naši budoucnost, naše děti**

V rámci společnosti je potřeba vážit si také našich dětí. Děti jsou skutečně naším nejvzácnějším zdrojem a darem. Měli bychom vnímat, kolik dětí nás učí čistotou svých srdcí, která jsou schopna nesmírné lásky, a naopak jim musíme vytvořit vzor a ukázat, co to znamená žít v srdci, být skutečnou milující, pevnou, zodpovědnou a v přítomnosti žijící lidskou bytostí. Musíme si být vědomi toho, co je učíme, a v jejich zájmu a v zájmu naší planety se snažit být těmi nejlepšími lidmi, jakými jsme schopni být. Děti, které se rodí dnes a které jsou v současnosti ještě malé, přišly na Zem ve skutečnosti proto, aby se s námi podělily o obrovský dar. Stejně jako jiným také mně bylo řečeno, že až přijde

čas, tyto děti nás povedou. Budou první, kdo začne žít z Lásky, a ukáží nám, jak se to dělá. Přestože my dospělí, kteří tu teď žijeme, jsme možná nejsilnější ze silných duší, jež uvidí smrt a znovuzrození celého principu existence, současné děti jsou ty nejčistší z čistých a ony budou následovat svá srdce a vést nás všechny, abychom žili zcela nově. Pokud bychom znali poklady, které nám byly svěřeny, zajistili bychom, aby každé dítě dostalo to, co potřebuje, aby vyrostlo ve zdravého a celistvého jedince. Nemělo by záležet na tom, že „tohle je mé dítě“ a „tohle je tvé dítě“ – jako společnosti a komunity musíme přijmout zodpovědnost za ochranu a péči o každé dítě, dokud nedosáhne plnoletosti. Měli bychom dorůst do toho, čeho jsme schopni, musíme se stát takovými bytostmi, jakými se máme stát. Musíme si vzpomenout, kdo jsme – nejsme zranění, omezení, hříšní, bezbranní ani nemáme žádné chyby. Jsme spolutvůrci a máme božskou Lásku, která nás stvořila v nás samotných. Musíme změnit způsob, jak se chováme k dětem, a tím dojít k vlastnímu znovuzrození.

### **Krása odlišnosti**

Mezi námi je ještě jedna skupina bytostí, která byla po staletí hrubě zanedbávána a přehlížena. Pokud bychom je dokázali správně vnímat, zjistili bychom, že lidé se zdravotním postižením hrají velice zvláštní úlohu v tomto pozemském životě – a přesto bývají často odvrhováni, zneužíváni, nevšímáme si jich nebo k nim v našich rodinách a komunitách přistupujeme se strachem a opovržením. Naši mentálně a fyzicky postižení se často rozhodli přijít sem, aby udržovali vysokou frekvenci na této planetě. Jak mnoho z nás ví, ti, kteří se narodili mentálně postižení, jsou často nejčistší, nejandělštější bytosti. Jejich energie má desetkrát vyšší vibraci než energie ostatních lidí. Nejsou schopni egoismu, zlomyslnosti nebo nenávisti. Jejich nevinnost je tak čistá, že pokud bychom se jí otevřeli a uviděli její krásu, vzpomněli bychom si, jak milovat a projevovat vděčnost za život.

Duch mi ukázal, že mnoho z našich zdravotně postižených občanů jsou ve skutečnosti světelnými bytostmi, které sem přišly, aby udržovaly vysokou frekvenci, jež pomůže lidstvu ve vývoji. Vybraly si místo, kde se nebudou muset nikdy obávat, že by byly objeveny, místo, kde bychom

je nikdy nehledali. Přesto tyto bytosti, přestrojené za postižené, slouží planetě způsobem, který si ani nedovedeme představit. Příště, až se setkáte s postiženým člověkem, nejděte kolem něj a neodvráťte oči; věnujte mu naopak úsměv a pozdravte ho, neboť je skutečně nádhernou duší, jež se skrývá v podobě, kterou my, lidé, přehlízíme a pohrdáme. Postižení sem nepřišli, aby nás něčemu učili – jsou zde prostě proto, aby udržovali vibrace lásky, abychom nezničili sebe ani naši planetu a pokračovali na cestě vpřed. Stejně jako velryby a delfíni i oni sem přišli odjinud z vesmíru, aby udrželi vysoké vibrace planety.

Měla jsem tu čest vyrůstat mezi sourozenci, kteří byli mentálně postižení. Do dnešního dne považuji za jeden ze svých největších darů, že jsem byla sestrou tak čistých, andělských bytostí, jako jsou mí bratři. Nenacházím slova, kterými bych dokázala popsat, jak moc je miluji, a vyjádřit vše, co mě naučili o lásce, kráse, čistotě srdce – a co mě stále učí. Přeji jim nový svět, v němž již nikdy nebudou znovu odsuzováni a opovrhováni, v němž budou srdce lidí přetékat láskou a soucitem se všemi našimi nejvzácnějšími lidskými poklady – starými lidmi, našimi dětmi a našimi postiženými.

## Zanechme posuzování

Jestliže je tento život na Zemi skutečně cestou růstu a učení se a my všichni jsme tady, abychom prošli různé životní lekce a získali od našeho Vyššího Já různé zkušenosti, jak se tedy může stát, že soudíme sebe nebo druhé? Jestliže jste dokonalí takoví, jací jste a já ve vás vidím boha nebo bohyni, pak nemám žádné právo hodnotit vás nebo cestu, po které jdete. Kdybychom chtěli být dokonalými bytostmi, nepřišli bychom sem a nezdědili bychom lidské tělo, které je křehké a zranitelné, a srdce, které je složité a citlivé. Nepřišli bychom na místo, kde bychom mohli dělat takové obrovské chyby. Právě naše chyby jsou ve skutečnosti způsob, jakým se zde učíme, takže ve své podstatě vůbec nedokonalostí nejsou. Pro duši není nic chybou, je to jen příležitost k poučení.

Dopouštíme se chyb a věcí, pro které se pak na sebe zlobíme. Říkáme si: „Kéž bych to neudělal,“ cítíme se mizerně a myslíme si, že jsme selhali nebo že jsme slabí, bezcenní a špatní. A přitom jsme na sebe tak přísní. Většina z nás chápe morální zásadu, že není správné odsuzovat druhé, a proto se pokoušíme nebýt příliš kritičtí. Když se to však dotýká nás, jsme ve svém živlu. Většinou si ani nevšimneme, jak tvrdě posuzujeme sami sebe.

Když se takto hodnotíme, zeslabujeme své Světlo; házíme na ně závoj prachu. Zapomínáme, že jsme jiskrami božské Lásky a že naše Vyšší Já přichází na tuto Zemi, aby získalo určité poznání. Jsme dokonalí takoví, jací jsme, a zažíváme pouze to, co musíme – včetně omylů, komplikací a nezdarů. Když zabředneme do posuzování, zapomeneme, kdo ve skutečnosti jsme a čeho jsme schopni. Pokud se na sebe budeme dívat z perspektivy Univerza, pak jsme bohy a bohyněmi. Všude vládne božský řád. Když však sebe nebo ostatní hodnotíme, cítíme se malí, bezmocní, oddělení od božství.

Někdy ti z nás, kdo jsou duchovně vědomější, posuzují ostatní, jež nejsou tak duchovně pokročilí nebo nehledají hlubší smysl života. To je úplně stejné, jako když věřící člověk odsuzuje jiného člověka, který „nespatřil Světlo pravdy“, a je proto padlým a hříšným. Je velice jednoduché se toho nevědomky dopouštět – myslet si, že máme pravdu a že jsme našli cestu, kterou by měli všichni ostatní následovat. Ale pokud skutečně rozumíme tomu, že každý člověk je tady na své vlastní poznávací cestě a má své velké JÁ JSEM, že každý člověk je dokonalý takový, jaký je, můžeme se konečně osvobodit od posuzování. Mohu nechat svou sousedku takovou, jaká je, aniž bych se ji pokoušela změnit. Mohu ji začít milovat, protože je dokonalá tak, jak je, je božskou jiskrou stejně jako já a učí se to, co jí seslalo její Vyšší Já. Všichni jsme zde, abychom získali různé zkušenosti, potřebné pro náš růst a rozvoj – v tomto smyslu není žádná lekce významnější nebo nepodstatnější, duchovnější nebo méně duchovní než jiná.

Vaše Vyšší Já vás miluje nade vše. Místo, abyste obviňovali sebe, Boha nebo vesmír za to, co se vám děje (za konkrétní lekce, kterými jste potřebovali projít, a utrpení, které jste museli prožít), vzpomeňte si, že vaše vlastní Vyšší Já vás s láskou vede a předkládá přesně ty zkušenosti a příležitosti, které se potřebujete naučit, abyste zde rostli. Místo, abyste se cítili jako oběť, trápili se sebelítostí nebo věčným sebezposuzováním, buďte si jisti, že vaše Vyšší Já se o vás stará, vede vás životem s nekonečným soucitem a moudrostí.

Jestliže necháme ostatní být takovými, jací jsou, aniž bychom je hodnotili, znamená to také, že se mohu přestat obávat toho, co si o mně myslí ostatní. Jednou mi jeden moudrý stařešina dal radu, kterou si připomínám každý den. Řekl mi: „To, co si o tobě myslí ostatní, není tvoje věc.“ Ať o mně smýšlí lépe nebo hůře, nesmím dovolit, aby mě jejich názory uvěznily nebo jejich pohled nějak ovlivnil mou energii. Pokud budou naše myšlenky obráceny k nejvyšší podstatě, nikdy nás nenapadne zjišťovat, jak si nás ostatní projektují. Když na nás budou pohlížet negativně a nebudou nás mít rádi, můžeme pozorovat, jak moc jsme závislí na tom, co si o nás ostatní myslí, a jak lehce se necháme odradit od vlastní cesty. Pokud začneme věřit tomu, co si o nás ostatní říkají nebo myslí, ztratíme tím obrovské množství síly.

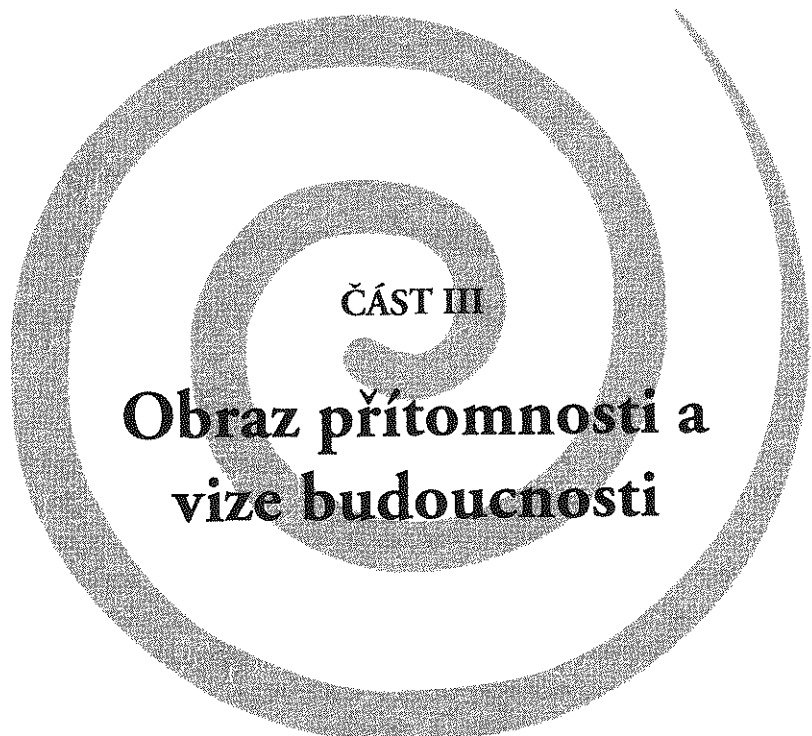
Když jsem začala veřejně pracovat a vystupovat, musela jsem se potýkat s pozitivními i negativními představami druhých. S velkými dary přicházejí vždy velké výzvy. Bylo to něco, s čím jsem se musela poprat uvnitř – když se to stalo poprvé a já zjistila, že už se nemůžu skrýt nebo ustoupit do anonymity, ponořila jsem se hluboko do své duše a učinila rozhodnutí. Zůstanu věrná své cestě a volání své duše? Nenechám se zdrtit a zlomit odporem, výsměchem a kritikou? Budu si dostatečně věřit a nedovolím, aby na mě souhlas nebo nesouhlas druhých měl vliv? Je snadné si myslet, že ti, kteří veřejně působí, nejsou tak zranitelní a citliví na kritiku nebo negativní reakci, ale často tomu bývá právě naopak. I přes tento mimořádně náročný proces jsem byla nakonec schopna říct ano, budu dělat to, k čemu jsem byla na tuto planetu povolána, bez ohledu na negativní reakce, které ke mně přecházejí. Ať mě lidé mají rádi a podporují mě a mé poselství, nebo mě kritizují a posmívají se mi. Někdy potřebujeme najít svého vnitřního bojovníka, abychom se hluboce zakořenili ve své opravdovosti, a pokud chceme naplnit cíle naší duše, plně se odevzdali duchu, ať přijde, co má. Stejně jako ti z vás, kteří přijali nějakou veřejnou roli. Víím, že je nutné mít ohromnou odvahu vystoupit a zviditelnit se, vkročit do své pravé síly – naplnit volání svého srdce bez ohledu na to, co si myslí ostatní.

Otázka hodnocení druhých i sebe sama je proto tak zajímavá, protože má vliv na naši energii i na to, jak moc jsme schopni milovat. Ovlivňuje to, jak se cítíme i jak se díváme na okolí. Jsme vedeni k tomu, že přišel čas, abychom na hodnocení věcí přestali používat pouze své oči a mysl a začali využívat také svá srdce. Naše oči a mysl nejsou nikdy spravedlivé a hodnotí věci povrchně – buď jsou dobré nebo špatné, hezké nebo škaredé. Sama jsem se o tom poučila – Duch mi ukázal určité okamžiky, kdy jsem si vytvořila jen povrchní obraz reality a neporozuměla důležité lekci, která se pokoušela ke mně proniknout.

Přestat posuzovat není jen úkol jednotlivce, ale společná výzva pro celé lidstvo. Vždy mi připadalo absurdní, jak v historii lidé hodnotili (a diskriminovali) ostatní podle barvy kůže, náboženství, etnické příslušnosti, nebo podle toho, koho milují. I když některé

soudy jsou v současnosti považovány naší společností za diskriminaci a hodnoceny jako špatné a nespravedlivé, některé jsou stále široce akceptovány a praktikovány. V době, kdy píšu tuto knihu, se to (alespoň v americké společnosti) týká například gayů a lesbiček. Posuzování člověka podle toho, koho miluje, zda muže nebo ženu, je podle mě směšné. V budoucnosti budeme spatřovat diskriminaci v této oblasti a nedostatek lidských práv homosexuálů a lesbiček za stejně nehumánní a zaostalé, jako je široce odsuzovaná rasová nenávisť. Právě láska může zachránit tuto planetu, neboť je nejhlubší podstatou existence. Když se máme jako lidstvo probudit, musíme významně rozvinout své smýšlení o lásce a lidském srdci a zastavit utiskování a odsuzování těch, kteří jsou jiní než my.

Abychom se posunuli do srdce a změnili naši společnou budoucnost, musíme se vzdát sklonu odsuzovat sebe i ostatní a otevřít se dokonalosti a svobodě, která existuje v nás jako naše Vyšší Já.



### ČÁST III

## Obraz přítomnosti a vize budoucnosti

## **Duchovní průvodci, učitelé a komunikace prostřednictvím obrazovky**

V knize jsem se mnohokrát zmínila o tom, že přijímám informace od určitých duchovních průvodců, kteří se mi zjevují, učí mě nebo mi předávají zprávy. Moje hlavní duchovní rádčyně je označována jako „Duše Matky“. Řekla mi, že je „matkou všech dětí“, včetně rostlin a zvířat, a že její duše koluje v našich žilách. Měří méně než metr padesát, vypadá asi na šedesát let a je dědičkou domorodé Jižní Ameriky. Má odhalená prsa, hrudník a břicho pomalované červenou hlínkou a boky jí zakrývají přírodní vlákna. Černé hedvábné vlasy jsou na čele rovně zastřiženy podle misky a vzadu trčí žlutá, oranžová a červená péra, která jsou buď z rajky nebo z jiného tropického ptáka. Přes čelo má modrý a červený pruh a na ruku nosí žluté tkané pásky. Kromě Duše Matky mě vyučovali také duchovní průvodci a bytosti z různých domorodých kultur, stejně jako bytosti, které nedokážu zařadit, které ale považuji za Nanebevzaté Mistry. Někdy se mnou komunikují prostřednictvím slov a já mohu zachytit informace, které mi předávají, jindy se mi dostává přímého duchovního přenosu beze slov. Instrukce nebo poselství, která dostávám, bývají často specifická.

### **Moje přehlídka obrazů**

Jiný způsob, jakým jsem vyučována a jak přijímám informace, představuje jakási obrazovka, která se mi otevírá před mým vnitřním zrakem. Říkám tomu „přehlídka obrazů“. Vidím vše na displeji, který se mi otevírá zcela nečekaně. Často mě vezme na jakousi interdimenzionální cestu, ukáže mi různá místa na Zemi, obrazy, symboly a předá

duchovní informace. Jsem dopravována do všemožných zemí a jsou mi předváděny různé věci do nejmenších detailů. V těchto kapitolách se podělím o mnoho informací, které mi byly prostřednictvím vnitřní obrazovky předány. Netvrdím, že rozumím všemu, co mi bylo ukázáno, nebo že chápnu, proč to mám vidět zrovna já, pouze to s vámi sdílím, protože předpokládám, že je to důležité a že pravý význam všeho bude odhalen mně i nám všem někdy v blízké budoucnosti.

Často, když se objeví obrazovka, vidím zpočátku spoustu podivných, nesourodých obrazů, které se co pár vteřin mění, jako byste rychle projížděli televizní programy. Někdy vidím výjevy, které zjevně nepocházejí z této planety, místa, jejichž existenci si ani nedokážeme představit. Pak se obrazy zastaví na jednom konkrétním kanále a začne se odehrávat vše, co mi má být ukázáno nebo co se mám naučit. Nejenže na obrazovce věci vidím, ale můžu je také přímo svými smysly zažít. Jsem schopna s někým mluvit a spolupracovat s ním. Jednou jsem se například setkala s velice starým moudrým mužem, který žil pravděpodobně někde v Mongolsku. Byla jsem přijata do jeho obydlí, nabídli mi jídlo a podrobně ukázali celé prostředí. Dodnes si pamatuji jeho vráscitý a milý obličej, vůni jídla, které uvařila jeho žena, a vzhled jeho oblečení. Byli jsme propojeni prostřednictvím srdce a on mě svou prostotou bytí učil, že je velice důležité ho mít čisté.

Také jsem se setkala se skupinou bíle oblečených mužů, kteří se nazývali „Mamos“ – teprve později jsem zjistila, že jsou to stařešinové kmene Kogi, jedny z duchovně nejpokročilejších bytostí na této planetě, žijící vysoko v horách Kolumbie. Připadali mi jako jedni z nejláskyplnějších bytostí, oplývající úžasnou hravostí a smyslem pro humor, který se mnou nadšeně sdíleli. Překvapilo mě, když jsem v knížce, kterou jsem poté četla, zahlédla obrázek těchto Mamos z kmene Kogi a mezi nimi někoho, kdo vypadal přesně tak, jako muž, se kterým jsem se setkala prostřednictvím své obrazovky.

## Obrazovka se otevírá

Bylo mi sděleno, že tato obrazovka, jejímž prostřednictvím přijímám lekce a informace, je „univerzální jednota mysli – jednota lásky – jednota světla – jednota energie“. I když si nejsem přesně jistá, co ji spouští,

používám k jejímu otevření tuto meditaci. Nejprve přes chodidla naberu spolu s nádechem energii Matky Země, nechám ji prostoupit tělem a přes vrchol hlavy ji pošlu do Nebe. Potom přes vrchol hlavy naberu energii Velkého Ducha, vedu ji tělem dolů a pošlu hluboko do Země. Tímto způsobem se můžete připoutat k Matce Zemi i k Velkému Duchu. Když mě zaplaví euforie a po těle se mi rozlije blažený pocit, začnu provádět techniku s každým nádechem a výdechem. Při nádechu vedu přes sebe energii Matky Země do vesmíru a při každém výdechu nasávám vesmírnou energii Velkého Ducha a posílám ji hluboko do Země. Tato metoda vytváří pocit neohraničenosti a blaženosti. Když se v tomto stavu zakotvím, přehlídka obrazů se mi často spustí.

## Strážci Moudrosti

Byla jsem také vyučována bytostmi z masa a kostí, žijícími učiteli, a přijala jsem mnoho rad a informací od duchovních starších a ostatních Strážců Moudrosti. Když jsem se stala šamankou, sdělila mi Duše Matky spolu se stařešiny, kteří řídili mou iniciaci, že jsem jednou z dvanácti Strážců Moudrosti, kteří se v tomto čase vyskytují na planetě a kteří s určitým konkrétním cílem přijímají stejné zprávy o tom, jakými změnami prochází Matka Země. Když se mě lidé ptají na bližší informace o tom, kdo jsou ostatní Strážci Moudrosti, mohu pouze odpovědět, že to jsou skuteční lidé, kteří z větší části vědí, kdo jsou. Někteří z nich jsou domorodci, někteří ne. Osobně jsem se setkala s několika z nich, s ostatními jsem mluvila pouze telefonicky, ale i tak nemusím znát nutně všechny, jejich běžná jména nebo země, odkud pocházejí. Navzájem jsme si každopádně představovali našimi duchovními jmény. Může se to zdát přitažené za vlasy, ale nemáme nikoho, kdo by schůzky sjednával, vedl nebo plánoval – většinou přijmeme prostřednictvím vnitřního vedení informaci, kde a jak se máme sejít, a díky tomu pak dojde ke schůzce – osobní, telefonické nebo prostřednictvím obrazovky.

Nemohu říct, jakou roli hrají tito lidé na veřejnosti, protože to je pouze na nich, zda se chtějí nechat poznat. Někteří z nich si nepřejí, aby se vědělo o jejich opravdových duchovních schopnostech, nebo potřebují pro svou práci anonymitu. Už jen mluvit o této skutečnosti



je těžké. Lidská racionální mysl totiž chce logické důkazy, písemné záznamy a seznamy členů a to, co popisují já, je místem, časem a prostorem neohrazeno – a přesto je to naprosto skutečné.

Chci, aby bylo jasné, že na této planetě existuje mnoho velmi vyvinutých duchovních bytostí, které udržují vysoké vibrace a plní důležité duchovní úkoly. Tato skupina jednotlivců je propojena společným duchovním posláním a určitými informacemi, které máme za úkol přijímat a předávat dál. V obecném slova smyslu existuje právě teď na planetě mnoho moudrých bytostí, které by mohly být označeny jako „Strážci Moudrosti“, ale já mám pod tímto termínem na mysli konkrétní skupinu, k níž patřím, která přijímá od Ducha podobné informace a sleduje v této době společný vesmírný účel. Každý její člen hraje různé role a plní rozdílné úkoly. Tento termín používám proto, že jsem jej společně s ostatními obdržela přímo od Ducha.

V prosinci roku 2009 jsem byla vyzvána, abych se zúčastnila improvizované (telefonické) schůzky několika Strážců Moudrosti s významným duchovním starším. Mluvili jsme spolu již dříve telefonicky i prostřednictvím obrazovky a probírali informace a vize, které jsme přijali. Setkání bylo svoláno z toho důvodu, abychom prodiskutovali nedávný výskyt „modré hvězdy“ nad různými částmi světa. Během schůzek, jichž jsem se zúčastnila, se přítomní podělili o své vize, zprávy a o konkrétní pokyny, které získali někteří z našich duchovních starších. Ve většině případů se sobě informace, které jsme přijali, podobaly, i když někdy obdržela určitá osoba detailnější popis, který ostatní neznali.

Během schůzky jsme se bavili o tom, že v Coloradu, Utahu, Řecku a Norsku byla spatřena modrá hvězda. Náš duchovní starší nám sdělil, že ve skutečnosti nešlo o hvězdu, ale o energii vyšší frekvence, obrovský energetický portál pro hvězdné bytosti. Mnoho domorodých národů včetně Hopiů prorokovalo, že před tím, než projde Země svou nebeskou změnou, se objeví tak zvaná modrá hvězda. Energie, která s ní přijde, pomůže lidstvu v jeho případném vzestupu do páté dimenze Lásky. Byli jsme vyzváni, abychom naslouchali v našich srdcích, poněvadž tyto energie jsou nyní v našich polích.

Prostřednictvím tohoto energetického portálu, který byl nyní otevřen, přicházejí hvězdné bytosti na různá místa na Zemi, kde dříve žily. Mezi ně patří posvátné Pumapunku v Bolívii, starobylé kamenné kruhy v Evropě, indiánská území a pouště Severní Ameriky, Šalamounův chrám ve Svaté Zemi, Giza v Egyptě, určité starověké oblasti v Řecku a pyramidy Jižní Ameriky. Hvězdné bytosti pomáhaly tato místa vybudovat a kdysi zde i přebývaly; nyní se vrací, aby přispěly k oživení posvátných pravd a vytvoření těch, které již byly pohřbeny.

Bylo nám řečeno, že hvězdné bytosti začnou s lidmi znovu bok po boku pracovat a svou pouhou přítomností budou zvyšovat naše vibrace. Nemusíme nic dělat, pouze být. My lidé můžeme změnit směr své historie. Tím, že si mnoho z nás vzpomene na sílu Lásky, změníme budoucnost. Došli jsme dál, než si naši předci kdysi mysleli. Naše rozhodnutí mohou změnit budoucnost. Díky nim nemusíme být během velké změny otřeseni do základů. Čím více naše srdce rostou, tím menší destruktivní zkušenosti potřebujeme zažít. Naše každodenní laskavé činy pomáhají Zemi dosáhnout nebeského stavu. Bylo nám řečeno, že máme být Láskou a nechat Lásku, aby se stala naším náboženstvím. Přesně to učili všichni skuteční velcí mistři: Lásku. Není potřeba dělat cokoliv jiného, pouze být Láskou.

Když byla schůzka u konce, přistihla jsem se, že přemýšlím nad vším, co bylo řečeno: skutečně to může být tak jednoduché? Mohli bychom opravdu změnit budoucnost světa pouze tím, že budeme láskyplnější a laskavější? Byla to zpráva, kterou jsem opakovaně přijímala ze všech stran od té doby, co jsem se stala Malou Babičkou. Věděla jsem, že právě o tomto poselství musím mluvit a musím se o ně podělit s dětmi Země. A že je to naléhavé, protože ještě stále máme čas ovlivnit výsledek událostí, a změnit tak náš svět.

## Učitelé z hvězd

Zmíním ještě další velice zvláštní schůzku Strážců Moudrosti, na kterou jsem byla naléhavě povolána. Šlo o osobní setkání. Ve skutečnosti mi bylo řečeno, že mám okamžitě všeho nechat a jít! Zrovna jsem byla v Coloradu a zařizovala si nějaké věci. Děti byly ve škole. Řídila jsem auto, když tu se náhle začala otevírat moje obrazovka. Zastavila jsem,

abych se mohla soustředit na to, co se děje. Zpráva ohlašovala: „Strážci Moudrosti – vyražte teď hned!“ Byli jsme nasměrováni na konkrétní místo, které mi bylo ukázáno na mapě. Cíl – Nové Mexiko blízko Taosu. Byla mi naznačena i trasa a dostala jsem instrukce, jak se tam dostanu a najdu požadovanou budovu. Nikdy jsem prostřednictvím obrazovky nepřijala tak naléhavou zprávu. Začala jsem lítat a telefonovat, abych se pokusila zařídít někoho, kdo vyzvedne děti ze školy. Z hlavy se mi kouřilo, jak jsem se snažila dát dohromady, co všechno si mám s sebou vzít a přijít na to, proč vůbec bylo to setkání svoláno.

O půl hodiny později jsem už byla na silnici a směřovala jižně k Taosu, vzdáleném hodinu a půl cesty. Během jízdy jsem se musela plně odevzdat vedení obrazovky, která mi ukazovala, kde mám zahnout. Není to moc jednoduchý úkol být během řízení otevřený vlastní vnitřní vizi. Tolik myšlenek se mi honilo hlavou. Najdu správné místo? A jestli ho najdu, budou tam i ostatní? Neměla jsem vzít s sebou ještě něco víc než jen malý kufřík s mými nejvzácnějšími křišťály, léčivým váčkem s medicínou a šalvějí?

V té době jsem komunikovala s většinou Strážců Moudrosti pouze prostřednictvím obrazovky nebo telefonicky, nikdy jsme se neviděli tváří v tvář. Setkám se teď s nimi osobně? Věděla jsem jen to, že jsem byla požádána přijet *právě teď* na toto neznámé místo uprostřed pustiny a že je to nesmírně důležité.

Na stopce, kterou jsem předem viděla ve své obrazovce, jsem odbočila a vydala se na jih směrem k Novému Mexiku. Než jsem dojela k městu, znovu jsem měla zahnout. Když jsem jela po odlehle silnici, vypadalo to, jako by tu nebylo ani živáčka, ale brzy se objevilo malé stavení, před kterým parkovalo několik aut. Pomalu jsem přijela a zhluboka se nadechla. Když jsem přicházela ke dveřím a otevřela je, uviděla jsem malou skupinku lidí, kteří seděli v kruhu na židlích. Jedno místo bylo stále prázdné. Protože už věděli, kdo jsem, všichni se na mě usmáli a přivítali mě. Zнала jsem pouze dva lidi, Strážce Moudrosti, které jsem viděla již na své obrazovce; ostatní byli pro mě úplně noví, včetně velkého muže, který stál na kraji kruhu. Mohl měřit určitě přes dva metry, měl velmi světlou pleť a blondaté, až skoro bílé vlasy.

Vypadal velice srdečně a jeho úsměv vyzařoval takovou láskyplnost, že jsem se okamžitě cítila jako doma.

Měla bych vám hned říct, že to nebyl jen tak obyčejný muž. Měl úžasné oči a já se od nich nemohla odtrhnout. Neměl ani bělmo, zbarvenou duhovku, ani zorničku, jako míváme my, jeho oči byly zcela černé. Byl nejkrásnějším mužem, jakého jsem kdy viděla; z celé jeho bytosti vyzařovala čistá krása a láska, i když zjevně nebyl člověkem z naší planety.

Když už jsme byli všichni, mohli jsme začít. Onen muž mluvil jako první. O časech, přicházejících na planetu Zemi, a o tom, kolik živých bytostí, včetně jeho národa, jenž pochází z hvězdy Sirius, nás po celou dobu pozoruje. Vysvětlil, že lidské bytosti, stejně jako většina ostatních forem života, procházejí klíčovým posunem a v našem případě jde navíc o něco zcela jedinečného. My se vyvíjíme a měníme nadzvukovou rychlostí, která nemá ve vesmíru obdoby. Procházíme vývojem vědomí a děláme evoluční skoky mnohem rychleji než dosud jakákoliv jiná životní forma. Z tohoto důvodu jsme upoutali pozornost ostatních bytostí našich i dalších galaxií. Vysvětloval, že planeta Země svým duchovním vývojem vypadá ve srovnání s ostatními místy jako dítě, a my přesto rosteme a proděláváme obrovské změny ve vědomí, protože zaujímáme ve sluneční soustavě zvláštní místo. Ohromné přívaly sluneční energie nám pomáhají zrychlit a vyzvednout naše vědomí takovým tempem, které ještě nikdo nikdy neviděl.

Mluvil k nám jako k nejdražším dětem a vyprávěl o tom, jak nás ostatní bytosti nesmírně milují a přejí nám, abychom uspěli ve svém pokroku. Planeta Země projde tímto posunem s námi i bez nás. Vlídne a něžně nám vysvětlil, že všichni lidé žijící v současnosti na Zemi jsou velice výjimečné, silné duše, které byly přilákány hlubokým přáním prolnout s univerzální Pravdou a Láskou. Řekl, že my lidé se jako druh přibližujeme dramatickému skoku vědomí, ale jediné, co nás brzdí, je náš egotistický způsob života. Mluvil o tom, že Láska je univerzální energií, která všechno vytváří, a že je na čase, aby si lidé vzpomněli na to, že mají milovat sami sebe jako úžasné bytosti. Díky tomu můžeme dosáhnout způsobu existence, který je mnohem nádhernější, než si dokážeme představit.

Poté nám na obrazovce, která se podobala té mé, ukázal obraz Země. Na různých místech byly po celé planetě rozesety zářící tečky; zbytek byl černý. Tato světýlka představovala současné žijící duše, jejichž srdce jsou naladěna, všechny, které zvýšily frekvenci a žijí v srdci. Přestože je jejich počet stále malý, je jich dost, aby dávaly naději planetě Zemi a jejím dětem. Řekl, že je velice naléhavé, abychom učili ostatní lidské bytosti žít ze srdce, vzpomenout si na lásku, ze které pocházíme, i jak jsme nádherní, a abychom znásobili počet světél. Pokud poroste množství lidí žijících v Lásce, můžeme změnit naše univerzální vědomí z mysli a ega v Lásku – a pokud se to podaří, svět se změní, protože jsme skutečnými tvůrci vlastní zkušenosti a můžeme změnit směřování své planety. Tohle je v současnosti nejdůležitější úkol.

Když skončil, měl každý z nás mluvit o informacích, které jsme přijali, o tom, jakým způsobem učíme lidi a jak se snažíme něco změnit. Jeden muž vyprávěl, že zprostředkovává komunikaci mezi různými skupinami domorodců, propojuje je a pomáhá jim předávat jejich prorocství a učení. Žena, která se zabývala zvukovými terapiemi, mluvila o tom, že její role je osvětlit sílu zvuku, frekvence a světla pro naši planetu. Další muž byl ve stálém spojení s bytostmi ze Siria a komunikoval s lidmi o tom, jaká je jejich role při pomáhání lidství. Jeden ze Strážců Moudrosti, kterého jsem poznala, pracoval s obyvateli z „vnitřní Země“. Když byla řada na mně, mluvila jsem o svém poslání shromáždit „kmen mnoha barev“. Toto spojení bylo nezbytné pro zvětšení počtu lidí, kteří žijí ve svém srdci, a zvýšení vibrace na planetě.

Všem bylo dáno slovo a každý promlouval ke skupině. Pak se s námi onen muž bavil jednotlivě, odpovídal nám na naše dotazy a probíral s námi naše pochybnosti a obavy. Když přišel ke mně, prozradila jsem, jaký strach jsem měla z neúspěchu, z kritiky a z toho, co si budou o mně myslet ostatní. Zeptal se mě: „Až budeš na konci svých dnů a budeš hodnotit svůj život, smířila by ses s tím, že jsi nenaplnila své poslání proto, že ses starala o názory druhých?“ Zdůraznil, že pro mě i pro všechny z nás bylo nezbytně nutné spatřit ten velký obraz se světly, abychom pochopili naléhavost toho, proč tu jsme a co jsme sem přišli dělat.

Po osobních rozhovorech nám dal malé požehnání a odešel z místnosti. Všichni jsme začali mezi sebou mluvit o tom, co jsme slyšeli a zažili. Už nám bylo jasné, proč jsme byli svoláni k této schůzce s takovou naléhavostí. Lidstvo se nyní nachází v krátkém mezidobí před dokončením změn na Zemi, které již započaly. Nové energie se právě rozproudily z nebe na naši planetu, aby pomohly pokud možno co největšímu počtu lidí posunout vědomí a začít žít z vyšší vibrace. Bylo teď rozhodující, co jsme jako lidský druh dělali. Postoupíme s Matkou Zemí na vyšší frekvenci nebo z ní budou lidé odstraněni? Budou ti z nás, kteří se dokáží naladit na vyšší frekvence a komunikovat se světelnými bytostmi, následovat svá srdce a splnit slib, který jsme dali, než jsme přišli na Zemi?

Opustili jsme setkání s novým nadšením a příslibem, že budeme plnit svá individuální poslání ze všech sil a nebudeme se držet zpátky. Tato nová energie, která na Zemi přichází, nám pomůže v naší práci a všem bytostem, které se jí dokáží otevřít, přispěje k úžasnému skoku vědomí, který je nyní možný. Vesmír dělá vše, co může, aby nám pomohl, a mnoho láskyplných a vysoce vyvinutých bytostí je teď s námi, dívají se na nás a napjatě čekají, jak budeme dál jednat.

## Návrat hvězdných bytostí/ bytostí světla

Přestože se naše kultura stále staví k diskusím o existenci dalších životních forem ve vesmíru výsměšně a skepticky, čím dál více z nás touží po otevřenějších a soudnějších debatách o této otázce. Vzhledem k tomu, jak k tomuto tématu přistupují média, byla jsem v životě většinou opatrná, když jsem měla mluvit o E.T., mimozemšťanech nebo UFO. Navzdory těmto okolnostem jsem zažila a měla důkazy z první ruky, že existují i jiné bytosti. Patřila jsem ke skupině lidí, kteří viděli nevysvětlitelná světla nad domem, který se nacházel v oblasti, kde jsem vyrůstala. Toto místo bylo známé častým výskytem fenoménu UFO. Zažila jsem také několik setkání s bytostmi, které mohu popsat jen tak, že nepocházely z tohoto světa. Přesto jsem o tom stejně jako mnoho jiných lidí nemluvila, a to kvůli obavám, že by to znělo bláznivě. Nerada bych byla označena jako šamanka, která vypráví o mimozemšťanech, a tím pádem mi přistane nálepka, na které bude hnutí New Age. Nyní však nastal čas, abych promluvila o tom, co jsem viděla a co mi bylo odhaleno o našich hvězdných bratrech a sestrách.

Od té doby, co jsem se stala Malou Babičkou, mi bylo Duchem jasně naznačeno, že už je konec takovému popírání existence ostatních forem života ve vesmíru. Lidstvo je již velice blízko okamžiku, kdy si jasně vzpomene, že máme také „bratry a sestry z hvězd“. I vlády na Zemi začaly uvolňovat pevnou smyčku tajemství, kterými jsou opředeny naše informace o mimozemském životě. Dokonce již umožnily částečná odhalení a zpřístupnily utajené soubory o existenci UFO. Brzy dojde k úplnému zveřejnění způsobu spolupráce jiných životních forem s lidstvem, a v té chvíli se radikálně změní naše představy o náboženství i o tom, odkud všichni pocházíme. Pro ty

z vás, kteří již věříte v existenci hvězdných bytostí nebo s nimi máte zkušenosti, to nebude žádným překvapením. Tradičněji smýšlejícím nebo skeptickým čtenářům předkládám vše, co jsem osobně zažila a naučila se o nich, aby to mohli ve svých srdcích a myslích zvážit a sami za sebe se rozhodnout.

Na konci září 2010 byla v Národním tiskovém klubu ve Washingtonu D. C. pořádána významná tisková konference zaštitřená CNN a národními sdělovacími prostředky, v níž bývalí vojenští důstojníci a vysoce postavení úředníci diskutovali o svých zkušenostech s UFO, které získali během své služby. Celé video o této nevšední tiskové konferenci můžete shlédnout na You Tube. Jeden z řečníků, bývalý důstojník letectva, popsal, jak on a jeho tým byli svědky UFO, které se vznášelo nad raketovými střelami, a dokonce je zneškodnilo. Taková hlášení podávaly i další skupiny, pověřené hlídáním těchto tajných prostor národní bezpečnosti. Když jsem slyšela o zveřejnění takových informací, byla jsem ohromena, že vláda okamžitě nerozjela vyšetřování a že se tato informace za celou dobu nijak nedostala na veřejnost. Člověk by si myslel, že když UFO vyřadí naše jaderné rakety z provozu, stane se to žhavou novinkou, která si vyžádá vážnou národní pozornost! Potvrdilo se však něco mnohem důležitějšího – pravdivé informace o hvězdných bytostech, kterým jsem vždy věřila, že opravdu přicházejí za mírovým účelem, aby nám pomohly ochránit nás před námi samotnými.

Co přesně mám na mysli, když mluvím o „*hvězdných bytostech*“? Jde o termín, který používá Duch, když mi předává informace o našich „bratrech a sestrách z hvězd“. Snažím se neuvádět tradičnější termín *mimozemšťané*, protože si myslím, že vyvolává zkreslené asociace. Toto označení nás nutí myslet na bytosti, které jsme viděli v hollywoodských filmech jako *E.T. Mimozemšťan* a *Blízká setkání třetího druhu* – a díky nimž vypadají tyto bytosti jako hmotné, trojrozměrné a podobají se lidem. Podle zkušeností, které s nimi mám, nebo alespoň s jedním nebo dvěma druhy, jsou spíše než z pevné materie vytvořeny ze světla. Proto při jejich popisu používám někdy termín *bytosti světla*, protože je výstižnější. Tento výraz vyvolává velmi odlišnou představu a evokuje v člověku spíš myšlenku na anděly než na mimozemšťany; zohledňuje

však, že tyto bytosti fungují ve vyšších dimenzích vědomí, a nejen to, že jsou z jiných planet nebo hvězd. Osobně jsem nikdy nezažila formy života, které někteří označují jako šedivce, padouchy nebo jinak stereotypně vypadající mimozemšťany; ty, se kterými jsem se setkala já, třpytivě světélkovaly a skutečně byly podobné lidem, i když byly o trochu větší. Spíše pluly než chodily, a když promluvíly, znělo to spíš jako hudba nebo zvuková vibrace než běžná lidská slova. Z tohoto pohledu jsou světelnými bytostmi, i když vím, že samozřejmě pocházejí odjinud z vesmíru.

Zjistila jsem, že nejen všechny bytosti, ale všechny životní formy jsou vytvořeny stejným univerzálním vědomím a Láskou jako my lidé. Je zajímavé, že hvězdné bytosti se nám podobají – také mohou růst, vyvíjet se a dělat pokroky ve svém uvědomění. Viděla jsem, že u většiny z nich stále fungují pravidla svobodné vůle a duchovní zodpovědnosti. Hvězdné bytosti, se kterými jsem byla v kontaktu, mi nikdy přesně nesdělily místo, odkud pocházejí, s konkrétní lokací na galaktické mapě, ale přesto jasně vyzařovaly vyšší vibraci lásky a laskavosti. Děly si velké starosti o lidské bytosti, stejně jako by starší bratr, sestra nebo rodiče měli starost o své dítě. Ale zjevně ne všechny bytosti jsou stejné. Bylo mi ukázáno, že v minulosti existovaly takové, které byly motivovány vlastním zájmem, chamtivostí a touhou po moci (hodně se podobaly lidským bytostem!) a jež navštívily tuto planetu hlavně proto, aby z ní získaly zdroje, studovaly, jak dýcháme, žijeme a rozmnožujeme se, a sledovaly při tom své vlastní cíle.

Duch mi sdělil, že existuje rasa bytostí z planety zvané „Planeta X“ nebo „Nibiru“, které sem přišly, aby si присvojily fyzické zdroje Země. Jejich planeta léta trpěla velkým nedostatkem slunečního světla, přelidněním a ubývajícími zdroji. Přišli sem a škodili zde, ale hvězdné bytosti nejvyšší vibrace se spojily, aby jejich násilné vniknutí ukončily. Přestože díky těmto děsivým informacím můžeme být v pokušení prohlásit určité hvězdné bytosti za špatné, musíme si uvědomit, že ve skutečnosti jednají stejným způsobem jako lidé ohrožení na životě. Také se snažily zachránit sebe a své děti před zánikem. Tyto bytosti však měly nižší vibraci, než mnohé jiné ve Vesmíru, a pro lidstvo na Zemi představovaly hrozbu.

Od hvězdných bytostí, které nás milují jako rodiče a které do nás vkládají velké naděje, vím, že rušivé návštěvy určitých druhů skončily v roce 2000. Naši ochránci totiž zasáhli v náš prospěch poté, co se ukázalo, že těmi škodlivými interakcemi byly porušeny některé vesmírné zákony. Ve skutečnosti existují velké meziplanetární rady a svazy, které duchovně řídí galaxie a jsou vytvářeny bytostmi z různých hvězdných národů. (*Star Trek* tedy nebyl úplně přitažený za vlasy!)

### **Naši starodávní předci a učitelé**

Důležitou součástí obřadu, který se konal v roce 2009 u příležitosti shromáždění Návratu předků, bylo přizvání našich starých předků a jejich moudrosti zpět do našich životů, jejich uctění a přivítání jejich návratu. Ačkoliv jeden rozměr této akce měl co do činění s generacemi lidí, kteří přišli před námi, měla i jiný, esoteričtější význam: obřad totiž souvisel také s hvězdnými bytostmi, předchůdci, kteří pomohli lidské civilizaci a předali jí velké znalosti a moudrost ještě dlouho před zaznamenaným počátkem lidské historie. Duch mi ukázal, že bytosti z jiných míst ve vesmíru ve skutečnosti vytvářely nebo pomáhaly tvořit s použitím duchovních technologií, které lidstvo dávno zapomnělo nebo nikdy neznalo, většinu pradávných a posvátných chrámů a pyramid.

Bylo mi odhaleno, že například pyramidy v Egyptě a zejména Sfinga lidem časově předcházejí a že ve skutečnosti je pod její pravou tlapou velká knihovna informací, které jasně ukazují naše propojení s hvězdnými bytostmi, jejich duchovními vědomostmi a technologiemi. Nejsem si jistá, zda existuje v trojrozměrné formě nebo je přístupná pouze na vyšší frekvenci vědomí. Bylo mi také odkryto, že na Měsíci existují pyramidy, které jsou přesným zrcadlem těch v Gize, Egyptě a v Tikalu, který se nachází ve Guatemale. Ani tyto pozemské stavby však nebyly vytvořeny lidskýma rukama. Jejich účel je vzdálen vědeckému chápání, které je označuje za hrobky – ve skutečnosti sloužily jako vodiče zvuku nebo frekvence a byly využívány jako portály do vesmíru a vyšších dimenzí reality. Přestože nemohu nabídnout žádný důkaz toho, co mi bylo ukázáno, vím, že vše, co jsem viděla, odpovídá informacím, které duchovně přijalo a zažilo mnoho jiných jasnovidců a Strážců Moudrosti.

Navíc jsem se nedávno prostřednictvím obrazovky dozvěděla, že uvnitř Země jsou pradávna města s portály v Jižní Americe, v Arktidě a ve Španělsku. V těchto městech dodnes žijí staré domorodé národy, velice vyvinuté lidské bytosti, které vědí, jak mají využívat křišťály, aby získaly světlo, a vlastní i jiné starodávné galaktické prostředky, které jim umožňují žít v Matce Zemi. Pěstují plodiny, mají tekoucí vodu, dostatek světla a energetických zdrojů a do dnešních dnů stále pracují a žijí bok po boku s hvězdnými bytostmi. Zároveň mi bylo sděleno, že tyto poznatky budou v roce 2011 odhaleny veřejnosti společně s dalšími pravdami, které významně změní naše životy a které si nyní můžeme pouze představovat. (Více informací najdete v kapitole „Odhalení pradávných skutečností a moudrostí“)

Když jsem prováděla na Maui na Havaji křišťálový obřad, musela jsem v oblasti, která byla v dávné minulosti místními obyvateli považována za posvátnou, určit konkrétní místo, kde měl být uložen křišťál. Když jsem kráčela po zemi a snažila se zjistit, kde by mohlo být, pokynul mi Duch, abych našla tři velké kameny, které zrcadlí pás Orionu: Babičku, Dědečka a Dítě. Křišťál měl být uložen mezi ně. Sdělil mi, že tyto kameny zde nebyly umístěny lidskými bytostmi. Představte si mou radost a překvapení, když jsem skutečně našla tyto tři obrovské balvany zarostlé mechem, které byly ve stejném uspořádání jako hvězdy Orionu. Vyzařovala z nich prastará silná energie, která měla u každého úplně jinou kvalitu. Tyto kameny představovaly spojení s místem ve vesmíru, odkud pocházely bytosti, které je sem umístily. Bylo mi sděleno, že pradávni Havajané byli potomci Lemuřanů, staré a krásné civilizace, která byla propojena s hvězdnými bytostmi a získala od nich mnoho vědomostí. Po takových informacích jsem pochopila, že bytosti z ostatních míst ve vesmíru a z jiných dimenzí spolupracovaly s lidmi již dlouhou dobu, zasely mezi ně duchovní vědomosti a zanechaly zde technologie, kterými formovaly lidskou civilizaci – a že naše kolektivní ztráta paměti této skutečnosti brzy zmizí!

### **Planeta Země ve středu pozornosti**

Celý vesmír se nesmírně zajímá o lidské bytosti a o naši planetu. Země je v naší galaxii skvěle situována, takže může získávat dostatek slunečního

světla, žít velké množství úžasných životních forem a vědomí lidí je schopno mimořádných změn. Náš pokrok v duchovní zralosti je sledován mnoha bytostmi. Jsme velmi blízko největšímu skoku v evolučním měřítku, jímž se budeme moci připojit k našim bratrům a sestrám z vesmíru, kteří fungují na vyšších světelných frekvencích. Opět zjistíme, že jsme součástí celého kosmu – konečně zanikne naše izolace a ztráta paměti, náš pocit oddělenosti od našeho božského nebo nebeského domova, od Boha. Budeme vědět, že jsme bohy a bohyněmi a znovu objevíme náš skrytý potenciál a naše schopnosti. Budeme naplno využívat své mozky, nejen jejich malé procento, se kterým jsme dosud pracovali. To nám otevře realitu způsobem, jaký si ani nedokážeme představit. Uděláme vývojový skok. Dá se bez nadsázky říct, že v budoucnosti budeme komunikovat s lidmi po celém světě a nebudeme k tomu potřebovat internet ani telefon.

Jsme jednou z nejmladších planet a druhů ve vesmíru. Ve srovnání s ostatními bytostmi připomínáme svými schopnostmi a duchovní úrovní malé děti. Nepřeháním, když řeknu, že jsme nesmírně milováni a sama Matka Země je mnoha hvězdnými bytostmi považována za nejvzácnější, nejnádhernější bytost, která svou krásou nemá obdoby. Bylo mi sděleno, že mezi všemi miliony míst, které si můžeme vybrat pro své narození, patří planeta Země k těm nejtěžším, i když zároveň představuje největší dar. Ne každému je umožněno sem přijít. Pro duše je jakýmsi druhem postgraduálního studia. Prožít fyzičnost a mít lidské tělo je mnohem vzácnější, než jsme se kdy domnívali. Naším cílem není být perfektní, celé dny sedět v jeskyni v meditaci a přesáhnout své lidské tělo – přišli jsme sem, abychom zažili dualitu a celou směr emocí a zkušeností, které k lidství patří. Je to přesně to, co nás dělá tak zajímavými pro všechny ostatní bytosti ve vesmíru, z nichž mnohé nemají možnost zakusit takovou škálu emocí nebo tělesnost spolu s naší obrovskou duchovní kapacitou, ze které čerpáme zlomek možností.

Neobyčejně vyvinuté hvězdné bytosti, které byly přítomny na Zemi od samého počátku lidské existence, na nás i v současnosti dohlíží a mají stejně velký zájem na našem postupu, jako když rodiče vedou své děti. To, co se chystám napsat, může vypadat divně nebo to může pohoršit čtenáře s náboženským pohledem na stvoření, ale bylo mi

řečeno, že tyto bytosti pomohly vytvořit lidskou rasu. První semínka, která dala vznik lidské civilizaci, byla na planetu Zemi přinesena právě jimi. Jestli se vám to zdá příliš fantaskní, vzpomeňte si, jak jsme se učili v náboženství, že jsme byli stvořeni ze zrnka písku, nebo dokonce ze žebra! Myšlenka, že jsme se vyvinuli z opic nebo že pocházíme z jediné buňky v oceánu, vyžaduje obrovskou imaginaci, a dokonce i víru. Je tak těžké uvěřit, že bytosti Lásky a mnohem vyšší inteligence mohou stvořit lidi? Dokonce i my lidé (kteří jsme mezi bytostmi na spodním konci symbolického žebříčku pokroku) jsme vymysleli, jak naklonovat zvířata, geneticky ovlivňovat ovoce a zeleninu i mnoho dalších věcí, které budou brzy odhaleny. Není to vlastně tak přitažené za vlasy. Pokud hvězdné bytosti pomohly vytvořit lidskou rasu, neznámá to, že neexistuje Tvůrce nebo prvotní duchovní síla, která by vše ovládala. Radikálně by to však změnilo naše vnímání toho, kdo jsme, odkud pocházíme a čeho jsme schopni dosáhnout.

### Setkání s hvězdnými bytostmi

Svou první zkušenost s bytostí světla jsem popsala v kapitole „Vše naplňuje životní energie“. Když jsem jednou v noci tábořila v divočině, navštívila mě bytost světla – mihotavá postava ženy, která nebyla z masa a kostí, ale byla tvořena spíš shluky modrých světýlek. Mluvila ke mně jakoby prostřednictvím hudby, a když jsem se probudila, byla jsem schopna vidět barevné tečky a energii všeho živého. Toto setkání se lišilo od ostatních, která jsem s duchy nebo s duchovními průvodci zažila. Světelná žena nebyla duší lidské bytosti nebo zemřelého předka, ale jakýmsi druhem nebeské bytosti z jiného prostoru nebo z jiné dimenze. V určitém okamžiku začne být velice nesnadné definovat pomocí našeho omezeného lidského vědomí odlišnosti mezi duchem a bytostí z jiné dimenze nebo z jiného místa v galaxii. Je zřejmé, že naše vědomí a pochopení multidimenzionality jsou ještě v plenkách.

Od této noci jsem občas komunikovala s bytostmi světla, pokud se mnou potřebovaly mluvit. Když jsem je však požádala já, aby přišly, nebo jsem s nimi chtěla mluvit, nikdy k navázání kontaktu nedošlo. Jejich příchod je vždy doprovázen pocitem, jako by mi z hlavy do prstů



u nohou proudila teplá voda. Někdy mi přinášejí zprávu. Připadne mi, že tyto bytosti jsou tvořeny ze světla a jsou velice jemné a milující.

Jiný druh hvězdných bytostí, se kterým jsem se setkala, byl odlišný v tom, že vypadal hmotněji a svým vzezřením byl blízký lidem. Byli to vždy muži a připadalo mi, že se sobě hodně podobají. Jsou asi dva a půl metru vysocí, mají světlou kůži a blondaté, skoro až bílé vlasy. Nejúčvatnější na nich je způsob, jakým se pohybují. Dělají vše jemně a elegantně, bez zvláštní nemotornosti, která je typická pro nás lidi, protože díky gravitaci cítíme při pohybu váhu svých těl. Způsob, jak se přesunují, mi připomíná chůzi na pohyblivém chodníku, protože zdánlivě kloužou rychlými dlouhými kroky, jako by pluli vzduchem. Popisují setkání, které je zachyceno v kapitole Duchovní průvodci, učitelé a komunikace prostřednictvím obrazovky. Pokaždé, když jsem byla v kontaktu s těmito bytostmi, mluvili výhradně o své lásce k lidské rase.

Jednou večer jsem zažila další setkání. Byla jsem ve své zahradě v Coloradu, seděla u rybníka a meditovala. Pozorovala jsem růžový keř před sebou a náhle se přede mnou zjevily tři bytosti. Byly mužského pohlaví a vypadaly tak, jak už jsem popsala. Jeden z nich se mnou začal mluvit. Sdílel mi, že velice milují lidi, děti Matky Země. Mluvil také o tom, jak jsme v očích všech požehnaní a jak přitahujeme jejich pozornost, protože přecházíme do vyšších úrovní vědomí rychleji, než jakákoliv bytost předtím. Dlouho hovořil také o tom, že lidské bytosti byly před lety stvořeny jako projev lásky jiných hvězdných bytostí, které byly vysoce vyspělé v zákonech vesmíru a tvoření.

Jedna věc, kterou řekl, mě silně zasáhla. Prohlásil, že jsme těmito úžasnými bytostmi milovány „desettisíckrát více, než může lidská matka milovat své dítě“. V tuto chvíli se mu oči zalily slzami. Byla jsem zcela ohromená, když mi svěřoval, jak jim to rve srdce, že se jich lidé bojí. Promlouval mírně a pomalu a vyzval mě, abych si vzpomněla na své děti a představila si, jak by mi bylo, kdybych já, jejich matka, přišla do jejich pokoje a ony by měly ze mě strach. A když bych k nim přistoupila a pokusila se je utěšit, vyděsila bych je ještě více, protože by mi nerozuměly a nedokázaly by se ztišit natolik, aby poslouchaly. V srdci jsem chápala, proč to ode mě žádá, a také jsem začala plakat.

Vysvětlil mi, že teprve až otevřeme svá srdce a budeme ve stavu, kdy nebudeme ze strachu útočit, mohou k nám přijít. Dříve to není možné, i kdyby chtěli. Dokud z nich máme hrůzu, nemohou přijít, aby nás učili. Viděla jsem v jeho očích lásku, když mluvil o tom, že jim nerozumíme, že nám o nich nikdo nic neřekl a jak se nám vytratila jejich existence z paměti. Uvěřili jsme v myšlenky, které nás dovedly k životu ve strachu, kdy nejsme schopni vnímat určité věci. Dokud je sami nepožádáme, nebudou se moct vrátit.

Jsou ochotni nás naučit vše, co znají, aby nám pomohli lépe pečovat o Zemi a o sebe navzájem, ale my je o to musíme požádat. Nebudou se mezi nás vměšovat a zachraňovat nás. Musíme se učit, růst a sami udělat pořádek s tím, co jsme si nadrobili. Pokud by za nás řešili naše problémy, nerostli bychom a nevyvíjeli se tak, jak bychom měli. Vráť se, ale pouze tehdy, až se dostatečně posuneme, nebudeme útočit ze strachu a nebudeme už dále nic ničit, až jim otevřeme svá srdce a budeme mít širší pohled na realitu. Čekají, až nám budou smět pomoci, ale my musíme dosáhnout vyšších vibrací, v nichž je budeme schopni vnímat a komunikovat s nimi. Právě to mám na mysli, když říkám, že jsou zde stále. Po většinu času nezažívají lidé realitu na tak vysoké úrovni vědomí, aby se byli schopni naladit na frekvenci, ve které tyto bytosti existují. Když otevřeme svá srdce a začneme žít z láskyplného vědomí, otevřeme také přístup ke komunikaci s bytostmi, které jsou v dimenzích za naší trojrozměrnou hmotnou realitou.

Můj další silný zážitek s hvězdnou bytostí mě dodnes udivuje. Den před tímto setkáním jsem viděla na obloze bílé světlo, které se zvětšovalo a pak úplně zmizelo. Brzy nato jsem pocítila v hrudi silné brnění a mé tělo začalo vnímat intenzivní energie a stahy, které se zrychlovaly. Mohla bych je přirovnat ke stahům při orgasmu, které se pohybovaly tělem nahoru a dolů, až dosáhly vrcholu mé hlavy. Zpočátku to vypadalo jako překvapivá a zábavná zvláštnost, ale brzy to začalo být nepříjemné a velmi bolestivé. Když to nepřestávalo a já nemohla normálně fungovat, začala jsem si dělat starosti. Když jsem později jela ze Santa Fe domů do Colorada, musela jsem zajet do večerky a koupit si zmrzlinu, abych se pokusila otupit pocity a mohla pokračovat v jízdě,

aniž bych musela stále zastavovat u krajnice. Netušila jsem, že mě čeká jeden z nejpodivnějších zážitků mého života.

### Prazvláštní setkání na kraji silnice

Právě jsem jela severně od starého horkého pramene s názvem Ojo Caliente, když jsem si všimla u krajnice stařeny. Vzhledem k svému stavu jsem jela dost pomalu, takže jsem si byla jistá, že se dívá přímo na mě. Po této cestě jsem jela už tisíckrát, a nikdy jsem tuto ženu neviděla. Vypadala na osmdesát, byla velice malá, měla svrastělou kůži, šedé vlasy a trochu roztrhané šaty. Na první pohled se jevila jako bezdomovec odněkud z neznáma. Protože mám zvláštní slabost pro babičky a starší ženy a protože jsem si myslela, že potřebuje svézt, přibrzdila jsem u ní a otevřela dveře. Chvilí tam ještě stála, s úsměvem si mě prohlížela, pak nasedla do auta a řekla: „Máš trochu zpoždění, ale i tak jsem ráda, že tě vidím.“ V tu chvíli mi připadala trochu výstřední nebo možná i bláznivá. Naklonila se ke mně, uchopila můj váček s medicínou, který nosím kolem krku, a veselým hlasem řekla: „Vypadá to, že jsem našla správnou osobu. Tobě říkají „dítě“ – Malá Babička, že?“ Okamžitě jsem se napřímila a začala dávat pozor – to zjevně nebyla obyčejná stará dáma. Sáhla jsem na zadní sedadlo po nějakém jídle, které jsem jí chtěla nabídnout, protože jsem si myslela, že má třeba hlad. Ona však řekla: „Ale drahoušku, já přece nemůžu mít hlad... dej to pryč.“

Vyjela jsem na silnici a zeptala se jí, kam chce svézt. Vysvětlila jsem jí, že mířím do Colorada. Řekla, že mě včas upozorní, až bude muset vystoupit. Myšlenky se mi rozvířily – co se to děje? Moje problémy s kontrakcemi přestaly zhruba před deseti minutami. Měla jsem strach, že se každou chvíli vrátí. Když začala mluvit, sevřela jsem ještě silněji zmrzlinu, kterou jsem měla mezi nohama, a odříkávala v duchu modlitbu. Jak na to tak vzpomínám, napadá mě, že po celou dobu, kdy se mnou byla v autě, jsem kupodivu žádné kontrakce neměla.

Přestože vypadala velice staře, pohybovala se jako patnáctiletá; měla ohromné množství energie a i přes zdánlivě vysoký věk jí to nedalo žádnou námahu. Měla jasný a silný hlas. A i když její tělo vypadalo unaveně a sešle, oči jí svítily. Neříkám, že měla trochu jiskru, říkám, že

zářila! Jestliže teď přemýšlíte, zda to byl přízrak nebo duch, musím vás ujistit, že byla velice hmotná a tělesná stejně jako já nebo vy.

Náhle se zeptala: „Proč jsi mě vzala, dítě?“ Odpověděla jsem upřímně. Vyprávěla jsem jí, že jsem nikdy nemilovala nikoho tak jako svou prababičku a že ona také musí být něčí babičkou – prostě jsem ji nemohla jen tak nechat na kraji silnice. „A kromě toho,“ dodala jsem, „mi srdce říkalo, že nejste nebezpečná a že mám zastavit.“ Usmála se, mrkla na mě a řekla: „Jsem ráda, že používáš smysly, které ti byly dány, že jsi mě nehodnotila podle toho, jak vypadám.“ Sdělila mi, že jsem prošla prvním testem.

Když to říkala, otočila jsem k ní hlavu, abych si ji prohlédla. Měla umazané šaty, špinavé ruce, boty sotva držely pohromadě, jak byly staré, a i přesto tato žena voněla po dešti. To je jediný způsob, jak ji dokážu popsat: voněla skutečně nádherně, jako les po jarním dešti. Začala mi vyprávět o údolí San Luis Valley, kde jsem vyrůstala a kde byly tři významné posvátné hory (Ute, San Antonio a Blanca), které vytvářely energetický trojúhelník. Nejen že se „světelný had“ (mocné energetické pole, které tvoří čakrový systém Matky Země) dotýká vrcholku každé z těchto hor, ale nalézají se v nich také křišťálové pyramidy, stejně jako místa, kudy přicházejí a odcházejí hvězdné bytosti. Řekla, že není náhodou, že jsem se narodila v tomto údolí obklopeném zmíněnými horami; tato země mě od dětství učila a vyživovala mou energii svou superenergií, takže se mohu správně dívat a učit se, jak mám naslouchat, když jsem oslovena z druhé strany. Proto si se mnou přišla promluvit.

Prozradila mi, že se jmenuje „Světelná žena“ a že pochází z „Černého moře“ (v té době jsem vůbec nevěděla, kde to je). Zeptala jsem se jí, jak dlouho tu zůstane. Odpověděla mi, že nemůžu srovnávat své a její roky, že je bezčasá. Řekla mi, že Země v současné době prochází Velkým posunem a že lidé ze severu, kteří byli uchráněni hladomorů, válek a katastrof, si musí vzpomenout na svá srdce, vzpomenout si na své velké JÁ JSEM. Budou napomáhat při zvyšování vibrace lásky na Matce Zemi. Řekla mi, že nastal čas, kdy mám přijít k těmto lidem a probudit jejich srdce. Pokud se to podaří, stane se Skandinávie majákem a obilnicí světa. Ujistila mě, že tito lidé už jsou na to připraveni. Mluvila o nových energiích, které budou stékat na planetu

Zemi. Budou sem přicházet, aby pomohly lidským bytostem vstřebat v malých dávkách, kousek po kousku, vyšší frekvence světla, abychom byli připraveni, až přijde velký posun vědomí. Vysvětlila mi, že kdyby bez přípravy přišlo celé množství energie najednou, lidské tělo by ji nedokázalo přijmout. Lidé, kteří jsou v současné době na planetě, jsou pro tento posun vybráni; jsou nejsilnější ze silných duší, které mohou skutečně změnit svět.

Pak mě požádala, abych zastavila u krajnice. Nebyla tam žádná cesta ani křižovatka – na míle daleko bylo pusto a prázdno. Zabrzdila jsem a polekala se, když jednoduše položila ruku na zapalování a motor zhasl. Tak jsme tam seděly – a já neměla ani tušení, co bude dál. To, co řekla, bych v životě nečekala!

### Fascinující nabídka

Podle ní je v současné době na naší planetě několik bytostí, kterým byla nabídnuta možnost odsud odejít. A pokud se pro to rozhodnou, mohou vstoupit do vyšší dimenze, pomoci odsud spolupracovat s naší planetou a asistovat bytostem s vyšší vibrací při pochopení lidstva a toho, jak nám mohou být nápomocní během nadcházejícího posunu polů. Byla jsem jednou z těch, kteří dostali tuto nabídku – to byl pravý důvod její návštěvy.

Sdělila mi, že uvnitř hory Ute Mountain je po staletí ukryta velká loď, která měří po obvodu pět kilometrů. Dostala bych se přes ni na jiné místo (nevím, zda to mělo být místo, odkud byla ona), kde bych vstoupila do vyšší frekvence, pracovala s hvězdnými bytostmi a pomáhala z této úrovně lidem. Vysvětlila mi, že se poblíž vojenských základů nacházejí v rozmezí několika málo kilometrů také základny hvězdných bytostí. Jedna z těchto základů je v oblasti Velkých písečných dun, přímo za horou, která se nachází ve vojenském komplexu NORAD v údolí San Luis Valley v Coloradu. Na okraji Los Alamos v Novém Mexiku se nalézá velké kruhové údolí, kde existuje další základna hvězdných bytostí. Na těchto místech nemusí tyto bytosti jen spolupracovat s vládou, ale spíš hrají aktivní roli v monitorování událostí, snaží se přecházet katastrofám a udržovat určité vibrace, aby omezily negativní vliv činností, které se v těchto místech provádějí.

Přišla, aby mi dala tuto nabídku a zeptala se mě, jak jsem se rozhodla. Chci opustit planetu Zemi a tento lidský život a přejít do vyšší dimenze existence? Ohromeně jsem seděla a nevěděla, co říct. Tolik věcí se mi honilo hlavou a já se stále snažila pochopit, co mi tu vůbec vypráví. Byla jsem ponořena do sebe a přemýšlela o svém životě na této planetě, o své rodině a celé situaci: o planetě a o tom, co se má stát během několika následujících let. Budu moci pomoci, když se rozhodnu tady zůstat? Čím může přispět jediný člověk? Můžu opravdu něco změnit? Pokud odejdu a budu pomáhat z vyšší dimenze, budu skutečně tak moc přínosná? Stát tvář v tvář takové volbě pro mě představovalo skutečně ironické dilema.

Pochopte, léta po smrti mé milované prababičky, která zemřela v mých šestnácti, jsem se modlila, abych opustila tento svět a odešla někam jinam. Když jsem se ve dvaceti dozvěděla, že strýc kdysi sexuálně zneužíval nejen mě, ale i mého postiženého bratra, znovu jsem chtěla zemřít. Nedokážu pochopit smysl takových věcí. V minulosti jsem se mnohokrát modlila, abych odešla ze Země, a nyní jsem tuto šanci dostala.

Točila se mi hlava. To už bylo příliš. Ze samého strachu, úzkosti a zmatku jsem začala brečet, až mě objala. Nikdy jsem nic podobného nezažila. Připadalo mi, že objímám čistou radost, čistou lásku nebo světlo, jako bych objímala úsměv. Opřela se do sedadla a začala mi vyprávět, že ví, čím jsem v životě prošla. Chápala mě a můj pocit, který jsem měla už od dětství, že tento život není vše, že se snažím rozluštit význam událostí, které se dějí, že chci mít jistotu, že to všechno má svůj účel. Vždy jsem měla hlubokou, nepopsatelnou potřebu vědět, že můj život má smysl a cíl a že za vším je skryt vyšší význam, jen jsem nikdy nevěděla, jak to mám zjistit, a vždycky se cítila ztracená.

Vysvětlila mi, že mé dosavadní zážitky byly jen lekce, jakýsi rychlokurz, který mě měl na vše následující připravit. Začala vyjmenovávat vše, co jsem se naučila: věděla jsem, jaké to je být velice chudá, bez domova, žít s krutými lidmi, být fyzicky a sexuálně týrána, mít vážné zdravotní problémy, být členem rodiny, kde žijí postižení sourozenci, a naučit se od nich, co to znamená být čistě milující bytostí, zažít moc a urážky od náboženství vytvořeného lidmi a poznat

jeho vymývání mozku. Objasnila mi, že všechny tyto zkušenosti byly pouze testy, díky nimž jsem získala soucit s týranými, hladovějícími, s bezdomovci, se zdravotně postiženými, slabými, duchovně utlačovanými a všemi, kteří ještě silně vězí ve starých náboženských systémech.

Můj život byl řadou lekcí a já jsem jimi měla projít, abych se stala silnější, soucitnější a chápavější. Dokázala jsem to a zvládla všechny testy. Když žena přestala mluvit, jen jsem tam tak seděla s obličejem v dlaních, vzlykala a říkala si pro sebe, jestli vůbec dostanu čas na rozmyšlenou. Potřebuje odpověď hned? Náhle jsem zjistila, že prostě nedokážu opustit své děti. Jsem *matka* – nemůžu jen tak odejít! Odkryla jsem obličej a vzhledla k ní s jasnou odpovědí v srdci.

Odpověď už znala, ale i přesto byla vyslána, aby mi předala tuto nabídku – tak zněla úmluva. Ujistila mě, že pokud s ní budu někdy potřebovat mluvit nebo změním názor a rozhodnu se odejít, existuje místo, kde ji mohu najít. Je to nedaleko krajnice, u které jsme zastavily. Detailně mi ho popsala (uvedla i zvláštní poznávací znamení), řekla jasně, kdy mám přijít, a dokonce koho tam potkám a na co se mám ptát. Vysvětlila mi, že najdu starého muže, který vypadá jako člověk bez domova, a že ho mám oslovit jako „pasáka koz“. On už mi řekne, kde ji najdu.

Znovu mě objala se slovy, že mě má moc ráda. Pak se dotkla mého váčku s medicínou a mého soviho drápu, který nosím stále kolem krku, a usmála se. Vystoupila z auta s dětskou roztomilostí a zamávala mi na rozloučenou. Když jsem znovu vyjela na silnici, pozorovala jsem ji ve zpětném zrcátku a čekala, že zmizí nebo se rozplyne. Ona tam však jen tak stála a nakonec jsem ji ztratila z dohledu.

V tom okamžiku se kontrakce okamžitě vrátily. Pnutí v hlavě, krku, ústech, žaludku a pak i mezi nohama bylo tak intenzivní, že se to nedalo skoro snést. Člověk by si myslel, že mít orgasmus co patnáct minut by mohla být legrace, ale mohu vás ujistit, že tomu tak rozhodně není. Jako by bylo moje tělo na klíček a já s tím nemohla nic dělat. Když jedna kontrakce odezněla, pocit narůstající energie trval tak dlouho, než přišla další. Ani nevím, jak se mi po tom bizarním setkání s bytostí z jiného světa podařilo dostat se do Colorada.

Ani doma tyto orgasmické kontrakce neustávaly. Po třech dnech a třech nocích jsem byla schopna jen ležet v slzách v posteli. Zavolala jsem i své přítelkyni léčitelce, které hluboce důvěřuji, a jednomu stařešinovi z kmene Hopiů, abych se jich zeptala, jak to můžu zastavit. Začala jsem se modlit a meditovat a snažila se na to co nejlépe soustředit, protože se stahy pořád vracely. V tuto chvíli přicházely skoro co tři minuty. A pak už jsem toho měla dost. Rozhodla jsem se, že se objednáám k doktorovi s tím, že mi musí dát utišující injekci nebo nějak jinak kontrakce zastavit. Právě když jsem v slzách zvedla zoufale sluchátko a začala volit číslo, ozvalo se zaklepání na dveře. Byla to má milovaná přítelkyně, šamanka a duchovní starší, která mi přišla na pomoc.

Řekla mi, že mi má ulehčit s energií, která proudí mým tělem. Přijala pro mě zprávu, že tato energie přichází za důležitým účelem. Nejenže v těle léčí mé staré rány, ale také aktivuje vyšší smyslové vnímání. Nakonec mě měla napojit na kundaliní energii posvátné Matky Země. V té době jsem nevěděla, co slovo kundaliní znamená, tak jsem se jí zeptala, o čem to mluví. Když mi odpověděla, rozplakala jsem se: „Ty víš, co se se mnou děje?“ S úsměvem přikývla a vzala mě do zadní místnosti, kde jsem si mohla lehnout. Klekla si ke mně a začala zpívat a modlit se. Zavřela jsem oči a ponořila se do hluboké meditace.

### Návštěva Kahunů

Tak jako již mnohokrát předtím, když jsem měla být vyučována Duchem, stalo se v tu chvíli něco úžasného. Pokoj začalo vyplňovat Světlo a jeho částice nakonec vytvořily několik bytostí. Objeví se tři muži, kteří vypadali jako Polynésané. Neměli na sobě nic kromě přírodní roušky kolem beder. Nejstaršímu mohlo být kolem šedesáti, vepředu byl plešatý, ale vzadu měl dlouhé černé vlasy, svázané do uzlu. Na každé ruce měl pásek. Ostatní dva byli mladší, vypadali tak na čtyřicet, měli také dlouhé vlasy a náramky z přírodního materiálu jim zdobily ruce i nohy. Ani jeden z nich nebyl pomalovaný ani potetovaný, i když kolem krku měli nakreslený symbol, který vypadal jako kříženec rybářského háčku a spirály.

Řekli mi, že jsou kahunové. Přišli, aby uzemnili mou energii, protože jsem to sama nedokázala. Nejstarší kahuna mi položil na žaludek a pánev něco, co vypadalo jako obrovské banánové listy a ostatní k tomu krásně zpívali cizím jazykem. Starší kahuna mě pak za současného odříkávání modliteb potřel v těch místech jakousi mastí, kterou vybral z pórovité misky. Moje přítelkyně a starší šamanská sestra (která přesně viděla, co se děje) klečela a také se modlila. Cítila jsem, jak se energie v mém těle mění z intenzivního orgasmu na teplý, uvolněný pocit. Přestala se blokovat v sexuální čakře a začala proudit oběma směry. Kahunové mi vysvětlili, že tyto intenzivní léčivé energie trvaly tak dlouho, protože jsem měla v této oblasti velká zranění.

Nejstarší z nich mi pak sdělil, že brzy navštívím jejich zemi a budu vyzvána, abych aktivovala posvátnou energii prastarého místa, které bylo na mnoho let uzavřeno. Ujistil mě, že mám věřit ve své vedení a poslechnout Matku, když mě posílá tam, kam potřebuji dojít. Až prý přijedu, on mě na dané místo povede. Vůbec jsem netušila, že jen o pár měsíců později budu vyzvána, abych s posvátným starobylým křišťálem v ruce letěla na Maui.

### Naděje na náš duchovní rozvoj

Takové zkušenosti mi jasně ukázaly, že náš život je mnohem záhadnější, než bychom kdy mohli pochopit, a že ve vesmíru nejsme sami; skutečně, jsme jedním z milionů dalších životních forem. I když se náš druh ve srovnání s ostatními bytostmi ve vesmíru v současnosti nalézá v období duchovního dětství, jsme nesmírně milováni těmi, kdo přispěli k našemu stvoření. Náš vývoj pozoruje mnoho ras z celého kosmu a několik druhů nám také částečně pomáhá. Hvězdné bytosti byly zde na Zemi od samého počátku, předávaly nám pokročilé znalosti, technologie a duchovní nástroje, aby nám pomohly růst a vyvíjet se. A stále za námi přicházejí. Nikdy v historii nebylo na Zemi tolik cizích bytostí, které by nás sledovaly a přímo nebo zprostředkovaně nám pomáhaly.

Vše, co jsem viděla a naučila se, mi ukázalo, že hvězdné bytosti jsou většinou laskavé a chovají se k nám jako velcí bratři nebo sestry – s hlubokým soucitem se o nás starají a jsou připraveny nám pomoci

jakýmkoliv způsobem, my však musíme nejprve kolektivně zvýšit naši vibraci. Bylo mi řečeno, že bytosti z jiných hvězd nás nezachrání před změnami a transformacemi, které nastanou. Zároveň nám pomohou zajistit, a to nezměrným množstvím způsobů, které se budou dít „za oponou“, abychom nebyli zničeni.““ Jsme předurčení k tomu, abychom učinili evoluční skok.

Jak se budeme rozvíjet a zvyšovat své frekvence, budeme schopni ony bytosti vidět a komunikovat s nimi. Právě teď je vědomí většiny lidí příliš nízké na to, aby byli schopni přijmout jejich přítomnost. Přesto ale věřím, že přijde čas, kdy nebude jejich existence popírána. Vědomosti o jejich působení na Zemi a jejich propojení s lidskými bytostmi byly našimi pokročilejšími předky pečlivě opatrovány a zabezpečeny, ale brzy se o tom veřejnost dozví. Tím se vše změní. Vyjde najevo, kdo jsou, jaký k nám mají vztah, a bude obnovena posvátná moudrost a znalosti, které jsme měli, ale které teď byly po tisíce let ztraceny. A to, mnohem víc než cokoliv jiného, změní život na planetě Zemi.

## Odhalování pradávných skutečností a moudrostí

V posledních letech jsem pravidelně přijímala informace o konkrétních místech na Zemi, kde jsou ukryty vědomosti, které budou lidstvem brzy odhaleny a které využijeme při svém duchovním vývoji. Dozvídám se o nich prostřednictvím své obrazovky nebo přímo, od svého duchovního vedení či od světelných bytostí. Má obrazovka mi někdy do nejmenších detailů ukazuje místa na Zemi, jména, symboly i tajné informace. Když k něčemu takovému dojde, snažím se vytáhnout svůj notes, zakreslit vize a symboly a přesně zachytit vše, co jsem viděla. Když něčemu z toho nerozumím, ukáže se mi to znovu. Bytosti, které mě učí, vědí, že jsem prostý člověk, a proto mi informace zprostředkovávají v podobě, které rozumím.

Nemohu říct, že vždy plně pochopím vše, co mi je předáváno, nebo že znám důvod, proč ty informace dostávám. Předávám je však dál, protože cítím svou spoluodpovědnost. Některé z nich obsahují sílu a moc výrazně změnit náš pohled na naši lidskou historii, naše místo ve vesmíru a naše duchovní schopnosti. Mnoho z nich souvisí s našimi hvězdnými bratry a pokročilými duchovními technologiemi, které kdysi lidé znali, ale dávno zapomněli. Protože nejsem vědec, nabízím oddaným průzkumníkům, kteří studují tato konkrétní místa a jevy, vše, co jsem přijala jako potvrzení toho, co bylo zjeveno jiným prorokům, aby je to plodně nasměrovalo v jejich dalším pátrání. Rozjímala jsem nad tím, co jsem zde schopna předat, a nabízím tyto informace v naději, že pomohu lidem vzpomenout si, kdo jsme, a znovu objevit naši velkou duchovní schopnost, která nám umožní posunout se s Matkou Zemí ve správný čas na vyšší úroveň vědomí.

S těmito informacemi jsem obdržela také vzkaz od Duše Matky: „Přišel čas objevit prastaré lidské pravdy, aby se všichni dozvěděli, že nám světelné bytosti vdechly život a že nás nikdy neopustily. Podívejte se na tajné znalosti, které jsou odhalovány – vaše oči jsou připraveny, aby prozřely!“ Po tisíce let se lidská společnost nevyvíjela směrem k rozkvětu, ale naopak, přešlapovala na místě, nebo dokonce dělala kroky zpět. Kdysi jsme byli mnohem vyspělejší a znali jsme spoustu věcí, které jsme již dávno zapomněli. Ti, kteří jsou v současnosti na této planetě, jsou připraveni vzpomenout si na prastaré pravdy, na to, odkud ve skutečnosti pocházíme a kým jsme. Ovoce je zralé, jen spadnout ze stromu. Stačí jen otevřít své srdce a dívat se.

### Odhalení pyramid

Přijala jsem také informace o pyramidách, které byly objeveny na Zemi a které jasně dokládají spolupráci lidí s hvězdnými bytostmi. Byly mi ukázány tři pyramidy v Gize v Egyptě, tři mayské v Mexiku a tři, které jsou pohřbeny pod vodou v oblasti, kde žila prastará atlantská civilizace (osmdesát devět kilometrů od pobřeží Floridy). Tyto komplexy pyramid jsou hvězdnými mapami a jejich zvláštní uskupení dokonale napodobuje hvězdný pás Orionu. Byly postaveny asi 10 500 let před Kristem pradávnými pokročilými lidskými bytostmi, které žily po boku hvězdných bytostí a používaly jejich technologie. Existuje také hieroglyfický jazyk, předchůdce sanskrtu, který je vytesaný do kamene a který bude odhalen na všech těchto místech.

Byla jsem poučena, že pyramidy byly postaveny pomocí zvukové energetické vibrace a antigravitační techniky. Vzhledem k tomu, že se zvukové energetické vlny pohybují ve vesmíru ve tvaru čísla osm, otočením tohoto obrazce vzniká antigravitace. Na antigravitačním principu fungují také lodě hvězdných bytostí.

Pyramidy navíc nejsou jen prostými oslavnými hrobkami, symboly moci nebo astronomickými hvězdárnami, jak se vědci a archeologové domnívají; jejich úkolem je udržovat vysokou frekvenci na planetě Zemi a pomáhat nám ve vývoji. Prostřednictvím zvukové vibrace zajišťují propojení s těmi hvězdnými systémy, jejichž obyvatelé se na jejich stavbě podíleli. Jednalo se hlavně o bytosti z Plejád a Siria.

Pyramidy vydávají frekvenci, kterou potřebují bytosti, jež kdysi na Zemi pobývaly a které se sem nyní stále vrací. Informace o stavitelích velkého množství pyramid, které jsou ještě stále odhalovány (a jejichž existence bude brzy potvrzena i na Měsíci a Marsu), jsou pohřbeny v obrovské knihovně. Ta se ukrývá v Egyptě pod pravou tlapou Sfingy. Není však jasné, zda tato knihovna existuje v trojrozměrné realitě nebo je možno se k ní dostat až ve vyšší dimenzi.

Byl mi ukázán seznam míst, kde stále stojí pyramidy původních pozemských civilizací a kde bude odhalen stejný pradávný nápis. Některá tato místa již byla objevena, ale buď je vědecká obec považuje za klamnou zprávu, nebo zcela nepochopila a podcenila jejich stáří a význam. Jde o pyramidy v Japonsku (pod vodou), Utahu, Súdánu (kde jsou tři pyramidy podobné těm v Gíze), Illinois, Řecku, Itálii (obzvláště na Sicílii a Montevecchii), Španělsku, Mexiku, Bosně a Hercegovině, Rusku, Egyptě (v Káhiře), v Číně v regionu Uyghur (kde se nachází přes tři sta pyramid a kde existuje mnoho důkazů existence hvězdných bytostí a UFO). Všechny tyto pyramidy byly postaveny v úhlu odpovídajícím umístění Plejád a pásu Orionu. Nejenže obsahují učení, spisy a vysvětlení od těch, kteří je pomáhali stavět, ale na stěnách mnoha chrámů, které jsou před veřejností uzavřeny, jsou zachyceny velké a detailní obrazy jejich lodí.

### Další místa, kde budou odhaleny prastaré pravdy

Obrovský starověký chrámový komplex s názvem „Pumapunku“, který je součástí Tiwanaku v Bolívii, je jedním z nejzáhadnějších míst, jejichž vesmírný původ bude brzy odhalen. Jeho úžasné stavby jsou charakteristické obrovskými kameny ve tvaru H, které do sebe dokonale zapadají. Nejenže mnoho z nich váží více než dvě stě tun, ale jejich úhly, řezy, vyvrtané díry a identičnost kvádrů jsou tak přesné, že se to archeologům ani vědcům nepodařilo dosud vysvětlit. Tyto stavby jsou tak technologicky a mechanicky zpracované, že bychom nic takového do dnešních dnů nedokázali. Bylo mi odhaleno, že díry byly vytvořeny pomocí laseru a diamantů a že tyto stavby, tvořící celý komplex, byly vybudovány tak, aby dokonale ladily s planetami ve Sluneční soustavě.



Ve skutečnosti jsou starší než sedmnáct tisíc let a kámen, který byl pro jejich vytvoření použit, v žádném případě nepochází z Bolívie.

V Dendéře v Egyptě byly zase nalezeny žárovky, které dokazují, že elektrika byla používána už kdysi, a v Řecku již byly objeveny pradávne počítače technicky tak vyspělé jako nejdůmyslnější švýcarské hodinky. Oba tyto vynálezy fungují na základě pokročilých znalostí křišťálů. Brzy odhalíme, že v pradávném mayském městě Tikal v Guatemale jsou chrámy, které zrcadlí postavení pásu Orionu a Siria. Na Měsíci pak bude objeven chrám, který je dvojčetem jednoho z nich.

Skalní dóm na Chrátové hoře v Jeruzalémě, kde se nacházel Šalamounův chrám, skrývá nepředstavitelnou moudrost. Světelné bytosti uložily pod Chrátovou horou své vědomosti a budou je chránit, dokud nebudou lidé připraveni vědomě přijmout informace o jejich původu. Znalosti byly do nich vloženy dva tisíce let před sepsáním Bible.

Viděla jsem ještě něco ohromujícího. V Etiopii stojí uprostřed ničeho bílý štukový kostelík, obehnaný kovovou mříží. Hlídá ho slepý muž, který prožil celý svůj život uvnitř jeho zdí. Byl zvolen pro plnění úkolu strážit nejtajnější a nejposvátnější poklad. Žije svůj život uvnitř kostelíka a jídlo a další nezbytnosti dostává od obyvatel vesnice, kteří vědí, co je uvnitř kostela ukryto, a jsou vázáni slibem mlčenlivosti. Nikdy by o tom s žádným cizincem nemluvili. Kromě tohoto vyvoleného strážce nesmí nikdo do kostelíka vejít. Několik dnů poté, co zvolený strážce vstoupí, oslepne – jeho duhovky se zatáhnou. Když zemře, je zvolen nový strážce, který roli přebírá.

Co se v kostelíku ukrývá? Je zde uloženo to, co lidé označují jako Archu úmluvy. Bylo mi sděleno, že Archa obsahuje „zákony a vědomosti o veškerém životě na planetě Zemi“. Nebyla vytvořena lidskou bytostí a vznikla dříve, než existoval psaný jazyk. Původně byla darována prastarým Asyřanům, kteří žili v těsném kontaktu s hvězdnými bytostmi, a dokonce s nimi cestovali i v jejich lodích. Staří Asyřané věděli, odkud přišli a jak byli stvořeni. Bylo mi oznámeno, že tato informace bude světu odhalena v době, kdy dojde k Velkému posunu Matky Země. Při přepolování se ocitneme v nejúžasnější době, jaká kdy na planetě Zemi byla.

Afrika je od začátku existence lidstva ve skutečnosti domovem mnoha hvězdných bytostí. Gondwana, která se nalézá pod vodou východně od současné Afriky, existovala v době Atlantidy a patřila vedle Izraele a dalších míst v Africe k hlavním oblastem, kde lidská rasa začala vznikat. Na těchto místech byli lidé poprvé vytvářeni hvězdnými bytostmi, bytostmi s mnohem vyšším a láskyplnějším vědomím.

Osmdesát devět kilometrů od pobřeží Floridy se nalézají pozůstatky vyvinuté civilizace, kterou dnes známe jako Atlantidu. Pod vodou, která zakrývá jejich díla, brzy objevíme pyramidu. Byla jsem vybíduta, abych pátrala po korálových kruzích, díky nimž najdu město – staré kamenné budovy červené, černé a bílé barvy. Nachází se tam podvodní základna světelných bytostí a několik velkých lodí, které jsou dlouhé nejméně tři až pět kilometrů. V této oblasti působí ohromné magnetické pole, obsahující posvátnou energii života. Jedná se pravděpodobně o tajemný prostor, tzv. Bermudský trojúhelník, vyhlášený tím, že se v něm ztrácí letadla a lodě a že jsou zde zaznamenány podivné zvláštnosti.

Pradávny kamenný kruh Stonehenge v Anglii je také posvátným místem, které používají hvězdné bytosti. Celou lokalitu obklopuje silové pole. Pradávne pravdy jsou pohřbeny v Zemi v podobě jakýchsi tajných destiček. Jindy mi bylo ukázáno, že v Zemi pod Stonehenge je obrovská loď a že je tato oblast Anglie důležitou základnou hvězdných bytostí. Proto se tu objevuje i tolik kruhů v obilí.

Uznání a úplné pochopení těchto vynálezů pomůže významně změnit náš pohled na to, kým jsme kdysi byli a co jako lidé víme. Duše Matky mi sdělila, že „když propojíš minulost s přítomností, budeš znát budoucnost.“ Když si vzpomeneme na vše minulé a na to, co jsme jako lidé kdysi věděli, vejdemo do vyššího stavu vědomí. Je to součástí procesu, během něhož se zrychlujeme a vyvíjíme mnohem rychleji, než se kdy vyvíjela jakákoliv bytost ve vesmíru. Chybí nám už jen krůček k tomu, abychom si vzpomněli.

### **Delfini, velryby a vyspělá stvoření**

Vyspělé bytosti žijí mezi námi, a to v podobě zvířat - velryb, delfínů, slonů - a také našich prastarých stromů. Stromy, jako jsou sekvoje v Kalifornii, jsou našimi pradávnými předky a moudrými starci, kteří

působili kdysi na planetě jako živé bytosti, následně však vstoupili do vyšší úrovně vědomí. Na Zemi se jako stromy vrátily proto, aby pro nás udržovaly určitou frekvenci. Zatímco jsou pradávne stromy našimi pozemskými předky, delfini jsou ve skutečnosti ještě pokročilejší bytosti odněkud z vesmíru. Mayové, Dogoni a Aboridžinci tyto bytosti z hvězd, kterým my říkáme „delfini“, dobře znají. Kmen Dogonů na Mali v západní Africe je ve své mytologii uznával jako Nommo, lidské tvory podobné rybám, kteří sestoupili z Nebe. Tyto bytosti přišly z velkého světelného disku a narodily se v moři.

Nommo pocházejí z malinké hvězdy, která se otáčí kolem Siria A – jeden cyklus trvá 49 let. První symbol ryby, který použili dávní lidé na Zemi, byl symbol Nommo. Později byl tento symbol přizpůsoben a používán křesťanstvím, ale jeho první podoba reprezentovala tyto bytosti z hvězd, které se narodily do našich oceánů. Jejich životy jsou věnovány pomoci lidem a udržení vysoké vibrace, která přispívá k našemu vývoji.

Právě teď visí jejich přítomnost na vlásku; jestliže lidstvo pozvedne své vědomí, hvězdné bytosti zůstanou na Zemi, ale pokud budeme pokračovat v ničení Matky Země a sebe navzájem, odejdou stejně jako jiné, které odchází už teď. Nemohou žít v nižší frekvenci. Lidské bytosti začaly konečně chápat, že delfini a velryby jim mají předat zvláštní dar a že jsou rozvinutými bytostmi s vysokou inteligencí. Pobyt v jejich energetickém poli je může léčit tak, jak jsme to viděli u autistických dětí a lidí s dalšími vážnými poruchami. Jejich láskyplná povaha a inteligence je uznávána i většinou tradičních vědců.

Inteligenci a duchovním schopnostem slonů se až dosud věnovalo méně pozornosti. I oni (tak jako delfini) využívají ke komunikaci sonar. Jejich duchovní frekvence je stejně vysoká jako frekvence delfinů a velryb a i oni jsou zde, aby nám pomohli. Je důležité zachovat prostředí, ve kterém žijí, a ctít tyto tvory – pokud je zničíme, zničíme sami sebe. Bez nadsázky lze říct, že tyto zvláštní bytosti jsou tady, protože mají za úkol udržet na planetě Zemi dostatečně vysokou frekvenci, abychom nezničili sebe ani Matku Zemi.

Naše vojenská zařízení a podvodní technologie, využívající sonar, těmto zvláštním tvorům, kteří jej používají ke komunikaci, velice škodí.

Kdybychom věděli, jak jsou tyto bytosti posvátné a jak jsou důležité pro naše přežití na Zemi, nepronásledovali bychom je tak bezstarostně a neničili jejich prostředí našimi technologiemi, nevyužívali bychom krátkozrace oceány a džungle jako skládky a neomezený zdroj surovin.

### **Cvičení: Využití zemské a nebeské energie pro probuzení**

Často dostávám lekce o posvátné geometrii a o tom, v jakých obrazcích se pohybuje energie ve vesmíru. I když některé z nich jsou příliš složité na to, abych se je pokusila vysvětlit (a jsou složité i na pochopení), naučila jsem se prostřednictvím své obrazovky jednu energetickou meditaci, která využívá energii Země a Nebe, aby se aktivovalo naše velké JÁ JSEM, označované také jako světelné tělo člověka, které je založeno na šesticípé hvězdě. Drunvalo Melchizedek je mimořádný duchovní učitel naší doby, který zasvětil řadu let svého života pomoci lidským bytostem při aktivování jejich světelných těl. Předkové nazývali tato světelná těla – Mer-Ka-Ba. I když doporučuji naučit se více o aktivaci Mer-Ka-By od někoho jako Drunvalo, jenž získal mimořádné znalosti o vědě Mer-Ka-Ba a skutečně ví, co dělá, chtěla bych vám nabídnout toto cvičení, které bylo předáno mně. Protože jsem prostý člověk a žádný vědec, bylo zjednodušeno tak, abych ho pochopila a byla ho schopna vykonávat i předávat. Mohlo by to pomoci těm z vás, kteří potřebují velice jednoduchý způsob vizualizace.

V této meditaci je šesticípá hvězda, která představuje sjednocení Nebe a Země, mužského a ženského principu, tvořena dvěma pyramidami – jedna směřuje nahoru k Nebi a reprezentuje energii muže nebo Otce, druhá ukazuje k Zemi a zastupuje ženství. Představte si, jak se tyto dvě světelné pyramidy, překrývající vaše tělo, protínají v oblasti vašeho břicha, vaší druhé čakry. Pyramidu směřující nahoru tvoří zlaté světlo. To sestupuje korunní čakrou na vrcholu vaší hlavy a točí se proti směru hodinových ručiček. Pyramidu, která ukazuje dolů, tvoří světlo zelené. Stoupá z Matky Země přes vaše chodidla a otáčí se po směru hodinových ručiček. Když dýcháte, představte si, že se tyto světelné formy pyramid

točí k sobě v opačném směru a ve vašem středu sjednocují Zemi a Nebe, Matku a Otce. Když budou energie proudit kolem a uvnitř vás a spojí se v oblasti bránice, procítíte vděčnost a lásku k Matce Zemi i k Velkému Duchu. Až se začnete napojovat se svým Vyším Já, ucítíte, jak vámi protéká teplo a jakási extáze. Jestliže nad tím začnete přemýšlet nebo budete z tohoto vjemu rozpačití, můžete ho ztratit. Pokuste se v něm zůstat tak dlouho, dokud nepocítíte, že se rozpínáte a zcela naplňujete světlem. Může vám také pomoci, když začnete jen s jednou pyramidou a roztočíte ji ještě předtím, než ji překryjete tou druhou. Jestliže vám připadá vizualizace otáčející se trojrozměrné pyramidy v prostoru těžká, pokuste se využít obrazu trychtýře, podobného tornádu. Když provádím toto cvičení, vždy nejprve pracuji na postupném rozšiřování rotujících světelných pyramid, aby se co nejvíce rozpínaly do prostoru.

I když se vám cvičení může zdát zpočátku náročné, zvyšuje duchovní frekvenci více, než jaké jsem kdy obdržela. Představuje klíč k propojení s univerzálním vědomím a s vaším velkým JÁ JSEM.

## Celosvětové změny, které probíhají a které mají nastat

Vzpomínáte si na novinové zprávy a pozorování modré spirály na obloze v Utahu, Coloradu, Norsku a Rusku v roce 2009? Byla jí věnována pozornost v hlavních sdělovacích prostředcích, ale jako obvykle ji nějaký vědecký nebo vládní expert odepsal jako záhadný jev. Nejvýznamnější z těchto spirál, kterou viděly v Norsku tisíce lidí a stovky lidí ji nafilmovaly nebo vyfotografovaly, byla vysvětlena jako výsledek ruského testování raket. Tyto spirály se objevovaly na nebi od roku 2006, ale v roce 2009 jsme je viděli po celé planetě. Předtím, než se v roce 2009 začaly spirály objevovat, byla jsem vyzvána, abych se zúčastnila setkání Strážců Moudrosti s jednou moudrou domorodou duchovní starší. Bylo nám řečeno, že vstupujeme do období nových energií, přicházejících na planetu, které tu nebyly od nejstarších dob. Tyto energie by se měly na nebi objevit ve tvaru spirál. Vědci se pokusí přijít s nějakým vysvětlením a sdělit lidem, čemu mají věřit. Přesto je ale uvidí milióny svědků, takže nebudou moct být zatajeni. Později jsem na své obrazovce viděla, že tyto spirály souvisí s návratem předků, s hvězdnými bytostmi. Budou totiž fungovat jako jakýsi vysokofrekvenční portál do našeho světa. Jsou dokladem toho, že na naši planetu Zemi přichází nové, vyšší energie, které nám pomohou zvýšit naši frekvenci. Rozhodně nebyly vyrobeny lidmi, bez ohledu na to, co tvrdí vlády a sdělovací prostředky. Ve skutečnosti nemá věda nejmenší ponětí o tom, co způsobuje tyto zářivé, úžasné spirály světla. Ani za nimi nestojí lidi, ani nejde jen o jakési zvláštní úkazy.

V roce 2009 byly spirály pozorovány na nebi nad Brazílií, Norskem, Čínou, Ruskem, Kanadou, Íránem, Utahem, Nebraskou, Uzbekistánem, Mexikem a Anglií. Ale proč zrovna spirála? Jak je to

možné, že stejné světle modré světlo ve tvaru spirály se objevovalo po celém světě? Proč je spirála jedním z nejstarších, ne-li vůbec nejstarším pradávným symbolem na Zemi, který se vyskytuje v každé domorodé kultuře na světě? Kdysi nebyly žádné telefony, e-maily nebo tiskařské stroje. A přesto ji všechny starodávne kultury považují za posvátný symbol.

Pro Kelty a Nory ze severu byla spirála symbolem věčnosti a božství; pro Řeky a Římany znamená jednotu; pro africké kultury luno, Velkou matku a božství; pro orientální kultury představuje počátek všeho života, odkud pocházejí bohové; a v Indii Jednotu a symbol, obsahující Fibonacciho řadu, která se nalézá v celé přírodě. Indiánské kultury, jako jsou Hopiové, pokládali spirálu za kruh života; stejně tak Mayové. Podle Polynésanů znamená nesmrtelnost. Ale proč se všechny tyto kultury zabývaly zrovna spirálou? Odpověď je jednoduchá: nikdo je o ní neučil; prostě ji lidé viděli na obloze.

Všechny starověké kultury na této planetě skutečně spatřily spirálu. Objevuje se vždy v klíčovém okamžiku duchovního rozvoje, kdy vesmírné energie sestupují na Zem. Je to symbol světelných bytostí, respektive hvězdných bytostí, a většina dávných lidí věděla, kým jsou a setkala se s nimi. Naši předci si pamatovali, že se tyto spirály objevily kdysi dávno, v době posledního velkého posunu Země. Viděli je na nebi a nyní je i my znovu vidíme a vnímáme, že nám připomínají naše místo ve vesmíru a že v něm existuje něco mnohem většího, než jsme si dřív mysleli. Výskyt těchto spirál je po tisíci letech dalším znakem skutečnosti, že v této době začíná prorokovaný velký posun Matky Země a lidského vědomí.

Aby se život na planetě Zemi skutečně změnil a byl určován raději Láskou než mocí, nenasytností a egem, musí dojít k určitým hlubokým globálním transformacím, které budou mít dopad na náš pohled na život a na naše lidské společnosti. V současnosti je vládami a mocnými organizacemi, které nechtějí ztratit kontrolu a zisk, veřejnosti utajováno množství informací a jasných důkazů o tom, kdo jsme a čeho jsme schopni. Velmi byste se divili, kdybyste věděli, co všechno je skrýváno. Díky některým z těchto informací by svobodné lidské bytosti žily mnohem spravedlivěji, pomohly by totiž zajistit

potřeby všech lidí na této planetě. Také by v nás probudily pravdu, odkud pocházíme, kdo je ještě kromě nás ve vesmíru a jaké jsou naše schopnosti.

Pokud by však byly tyto duchovní pravdy lidstvu hromadně prozrazeny, hrozil by velký problém. Jedním jediným nevyvratitelným odhalením tohoto charakteru, jediným důkazem našeho vesmírného původu by se stala většina náboženství nepotřebnou a začala by být považována za to, co ve skutečnosti opravdu jsou: výtvořiny lidí. Naše představy o vesmíru a Bohu by přišly vniveč. Představte si, jakou moc má náboženství na této planetě, kolika lidem ovládá životy, jakým obrovským bohatstvím disponuje a jaký vyvíjí hluboký politický vliv – stále si myslíte, že jeho hlavní představitelé chtějí, aby tyto informace vešly ve známost?

Tři věci řídí život téměř každého člověka na této planetě – peníze, vláda a náboženství. Od roku 2009 přijímali Strážci Moudrosti stejné informace o naší brzké budoucnosti. Bylo nám ukázáno, že než se budou moci lidé posunout na vyšší úroveň vědomí, zhroutí se světová náboženství, světové vlády a světový ekonomický model – a ony se skutečně zhroutí. V současnosti totiž tyto elementy spolupracují, aby zabránily lidem vstoupit do stavu, kdy pochopí, kdo ve skutečnosti jsou, kdy světu začne vládnout srdce. Právě teď se snaží vlády, stejně jako náboženství, nadnárodní společnosti a nenasytní makléři odloučit děti Matky Země. Po velmi dlouhou dobu je moc v tomto světě rozdělována hrstkou nesmírně vlivných lidí. Přesně vědí, které informace se nesmí dostat mezi lidi. Zároveň existují hluboká a skrytá spojení mezi náboženstvím, vládou a velkým byznysem, o kterých nemá většina lidí ani ponětí.

Na obrazovce mi byl například ukázán existující vynález, který je uložen hluboko v moři. Vypadá jako vysoká úzká pyramida, vyrobená z drátů a kabelů, která má na vrcholu obrovskou kouli nebo baňku. Zdá se, že z nebe přitahuje energii nebo světlo. Byla již vyrobena a je schopná nahradit velkou část světové energie. Domnívám se, že byla vytvořena Nicolou Teslou. Přesto ale je po celá léta utajována, kontrolována politiky a byznysem. Mocní nechtějí lidem vytvořit bezplatný zdroj energie. Brzy bude však tato skutečnost odhalena

a zveřejněna, stejně jako budou struktury, které ovládají naše životy, ztrácet svou moc a zanikat.

Náboženství ovládalo a ovládá celé národy. Má tajné finanční a obchodní styky a je svázáno s politikou, která lidem nepřináší vůbec nic dobrého. Ve jménu náboženství bylo více vražd a válek, než kvůli čemukoliv jinému. Všechny tyto zdánlivé rozpory jsou vytvářeny mezi lidmi, aby se navzájem začali nesmyslně považovat za nepřátele, celé národy za méněcenné nebo nějakým způsobem postradatelné. Jestliže se má stát tato planeta krásným místem, kde se všichni milujeme jako bratři a sestry a kde se k sobě chováme laskavě a se soucitem, bude potřeba tyto domnělé rozdíly mezi lidmi vymýtit.

Některé ze základních struktur vlády, náboženství a peněz se začnou hroutit. A když selže jedna, budou na principu domina následovat i ostatní, protože jsou hluboce provázány. Na globální úrovni dojde k jakémusi vyrovnání podmínek a ekonomických možností. V některých zemích, které jsou v současnosti velice mocné, nastane velká změna. Vlády světa podstoupí reorganizaci. Zapříčiní to hlavně ekonomické síly a skutečnosti, které jsou nyní zlehčovány. Na mé obrazovce mi byla ukázána celosvětová měna, která se stane měnou budoucnosti. Dokonce již byla vyrobena. Nejsem si jista, kdy přesně přijde do oběhu, ale určitě začne být užívána. Viděli to i ostatní Strážci Moudrosti.

Tyto transformace nemusí být děsivé – některé z nich možná proběhnou mnohem plynuleji, než si představujete. Lidé, kteří příliš lpí na svých věcech a majetku, mohou prožívat velmi těžké časy, nebude pro ně jednoduché přizpůsobit se změnám. Ony ale přijdou, aby lidstvo mohlo znovu začít – abychom mohli stvořit lepší, poctivější a spravedlivější svět. Některými z těchto změn neprojdeme z vlastní vůle, protože budou způsobeny krizemi, ke kterým dojde. V budoucnosti však pochopíme, že to byly dary z nebes. Než budou moci získat nové struktury své místo, musí se staré rozpadnout. Zhroucení některých základních ekonomických a politických systémů, a dokonce i naší představy bezpečí nám pomůže otevřít vědomí a začít postupovat velice rychle. Prozřeme a to, na čem nám v současnosti nejvíce záleží,

pro nás ztratí v budoucnu význam. Změní se nám priority stejně, jako se změní naše životy a celé společnosti.

To jsou možné varianty budoucnosti, které jsem viděla s ostatními Strážci Moudrosti; důležitý je však posun celosvětového vědomí lidí z mysli a ega zpět do srdce, do Lásky. Zda budeme muset projít velkým otřesem, aby se něco takového mohlo stát, nebo se dokážeme změnit mírněji, záleží pouze na nás. Mám pocit, že se můžeme společně rozhodnout a to, jak k transformaci lidského vědomí dojde, ovlivňujeme každý den svou vůlí a energií, kterou vytváříme. Návrat k milující Matce Zemi je proto tak důležitý, abychom každý den věnovali čas rozvoji láskyplného vědomí a řídili se svým srdcem a Vyším Já, které nám říká, jak máme nyní žít. Každý den vytváříme způsob, jakým se bude budoucnost vyvíjet. Ať se stane cokoli, musíme si pamatovat, že je to kvůli tomu, abychom vytvořili mnohem krásnější svět a umožnili lidem spojit se a sjednotit jako jedno srdce, jako děti Matky Země, jako jedna rodina, kterou ve skutečnosti jsme.

## Velký posun Matky Země

Jedním z důvodů, proč jsem byla požádána, abych shromáždila Kmen mnoha barev a předala mu poselství a informace, které jsem sama získala, byla potřeba pomoci lidstvu připravit se na neuvěřitelný skok, ke kterému má podle předpovědi dojít na planetě Zemi během následujících pěti let. Všichni jste pravděpodobně slyšeli o 21. prosinci 2012, což je poslední datum mayského kalendáře, který trval pět tisíc let. Možná také víte, že se toto datum shoduje s velmi zvláštním vesmírným úkazem, ke kterému dochází pouze jednou za dvacet šest tisíc let. V době, kdy se do jedné přímky postaví naše Slunce, Země a centrum galaxie, nastane precese rovnodennosti. Dokážete uvěřit, že zažijete kosmickou událost, která nastane jednou za dvacet šest tisíc let?

Téměř všechna proroctví domorodých národů, včetně Mayů a Hopiů, se shodují v tom, že se v té době stane na Zemi něco zásadního, něco, co změní celou cestu lidského vývoje. Všichni domorodí duchovní starší, pokročilé bytosti a Strážci Moudrosti, kteří jsou na planetě právě v tuto chvíli, přijímají obdobné vize od Ducha a od samotné Matky Země – nacházíme se uprostřed velkého posunu na planetě Zemi, který s sebou přinese zničení všeho starého a předznamená příchod nového věku. Duch mi sdělil, že se Matka Země velice brzy přesune do svého nebeského Já a že je lidským bytostem dána možnost přejít s ní do vyšší dimenze. Pro lidstvo to znamená stěžejní moment společné volby. Budeme pokračovat po své destruktivní, slepé cestě zabíjející život nebo radikálně změníme lidské vědomí a začneme žít ze srdce, znovu v harmonii s Matkou Zemí?

Pokud existuje nějaký důvod, proč jsem dostala úkol shromáždit Kmen mnoha barev a předat vám toto poselství, je to právě tento: to, co teď děláme a jak se připravujeme, je mnohem důležitější, než

si můžeme představit. Osud lidstva závisí na tom, jak zareagujeme na tuto kosmickou příležitost. Jsme žádáni, abychom si vzpomněli, kdo jsme, a začali žít znovu ze srdce, změnili převládající vědomí na planetě Zemi z ega a myslí na Lásku, z polarity do jednoty vědomí. To nás zachrání a pomůže nám posunout se s Matkou Zemí do vyšší úrovně bytí. Ke změnám dojde v každém případě, ať na ně budeme či nebudeme připraveni. Takže co se pravděpodobně stane?

Věda má důkazy, že k posunu magnetických pólů došlo na Zemi před třinácti tisíci lety a k tomu předešlému opět před třinácti tisíci lety. Než se póly naposledy posunuly, byl severní pól umístěn v oblasti Hudsonova zálivu. Poslední posun časově odpovídá velké potopě, která je zachycena ve všech náboženstvích a mytologiích světa. Je to také doba, kdy se Atlantida, mýtický kontinent, o kterém psal Platón, Hérodotos a mnoho dalších myslitelů, jasnovidců a vizionářů, potopila do moře. Když se magnetický severní pól přemístil, Atlantané prožili posun pólů. Mnoho z nich zemřelo při katastrofách, které následovaly. Ti duchovně nejpokročilejší (kněží) však s předstihem věděli, co přijde, a proto začali odcházet z Atlantidy do jiných zemí a odnášeli s sebou své duchovní vědomosti a technologie. Doposud existují lidé, kteří mohou vystopovat svou historii až k Atlantidě. Když se tato země začala po posledním posunu pólů potápět, kněží nastoupili na své lodi a odpluli do Jižní Ameriky. Mayové jsou jejich přímými potomky.

Do dnešních dnů jsou Mayové jedinými žijícími lidmi, kteří si pamatují poslední posun pólů. Přestože bylo o jejich kalendáři a proroctví napsáno mnoho knih, samotní Mayové začali promlouvat ke světu teprve před rokem. Jeden z jejich nejváženějších zástupců a stařešinů Don Alejandro Oxlaj, zvaný „Toulavý vlk“, představuje třináctou generaci Quiche, mayského nejvyššího kněze a vůdce národní mayské Rady starších v Guatemale. Právě ten před rokem odkryl poselství, jaké události pravděpodobně nastanou v následujících pěti letech, kdy se Země znovu připraví na otočení magnetických pólů a přesun svých fyzických pólů na nová místa.

Přestože tu nechci prezentovat to, co Mayové řekli o roce 2012, ráda bych vám předala zprávy, které jsem k tomu získala přímo od Ducha. Mnohé z mých informací souhlasí s tvrzením Mayů a také

s některými vizemi Edgara Cayce, zvaného „spící prorok“, který byl ve svých předpovědích neuvěřitelně přesný. Vím, že existuje hodně lidí, zabývajících se tím, co takový posun může znamenat pro nás tady na Zemi, pro naše komunity a rodiny.

I když mi byly ukázány obrazy a přijala jsem určité informace o změně pólů, ke které dojde, nikdy jsem nedostala konkrétní data. I samotní Mayové mluví o určitém časovém rozpětí, kdy může k posunu dojít, období, v němž nyní žijeme – začíná kolem roku 2007 a trvá až do roku 2015. Existuje důkaz, že předchozí změny pólů začaly o stovky let dříve oslabením magnetického pole Země. Víme, že v současnosti sláblo její pole během posledních pěti set let a k dramatickému poklesu síly došlo v posledních několika desetiletích. Také víme, že magnetické póly se už posunují. „Sever“ už není na kompasu zcela přesně. Mnoho letišť po celém světě muselo na svých přístrojích změnit jeho nastavení a stěhovaví ptáci se napoprvé odchylojí od svých tras. Póly se posunují. A nezastaví se, dokud nebude celý proces dokončen.

Bylo mi řečeno, že nový severní pól se přesune o sedmáct stupňů do Ruska a že geografický přesun pólů bude trvat asi dvacet hodin. V závěru probíhajícího fyzického posunu se pohne i zemská kůra, ale jádro zůstane stabilní. Magma se bude pod kůrou chovat spíš jako mazivo na ložiskových kuličkách a umožní tak kůře pohyb. Tento posun bude doprovázen naprostou tmou, trvající dvacet čtyři nebo třicet šest hodin. V této době se doporučuje zůstat klidný a uvnitřněný, jak jen to bude možné. Uprostřed posunu dimenzí se vše, na co pomyslíte, uskuteční. Pokud se začnete soustředit na strach, tak ho tímto způsobem zhmotníte. Pokud se naladíte na Lásku a pozitivní emoce, jako jsou vděčnost a soucit, začnou se tyto energie všude kolem vás manifestovat. Ve vyšších dimenzích je vzdálenost mezi myšlenkou a její realizací mnohem menší, proto se soustavně ladte na vysoké duchovní vibrace a opusťte obavy. Čím více své vědomí uvolníte v meditaci nebo při modlitbě a zůstanete klidní, tím více se otevřete vedení a intuici. Dostala jsem pokyny, že máme věřit, že se světlo vrátí, a zůstat v Lásce.

Až se světlo vrátí, změní se i vaše umístění na Zemi, i když zůstanete na stejném místě. Můžete se octnout na nové polokouli s velice



odlišným klimatem. Přejde zemětřesení, sopečné erupce, záplavy a bude praskat země? Ano. Ale lidstvo přežije. Následkem přírodních katastrof dojde k destrukci a ztrátám na životech, ale lidstvo skutečně přežije. Později vám přesně sdělím, co jsem viděla, ať s tím naložíte, jak uznáte za vhodné, ale musíte důvěřovat svému vlastnímu srdci a vnitřnímu vedení. Každý z nás má intuici, vize a předtuchy a je jen na nás, abychom následovali vlastní Vyšší Já. Předávám vám, co jsem viděla, jako něco, co je možné, ale věřím, že naše vědomí a to, co si v nadcházejících dnech společně zvolíme, může změnit budoucnost – co se stane i jak to proběhne.

Během té doby se spolu s Matkou Zemí přesuneme z třetí dimenze do čtvrté. A přesně to je ona klíčová událost. Nejde však o fyzickou změnu či změnu světa, jde o lidské vědomí, které se přesune do vyšší dimenze. Je nesmírně vzrušující být v této době naživu. Staneme se svědky největší možné transformace, a až bude hotova, budeme žít v novém světě. V budoucnu dojde na planetě ke znovuzrození univerzální Lásky a my, lidé, provedeme skoro zázračný kousek. Musíme být pouze schopni projít bouří, která přijde před duhou. Potřebujeme nechat zničit staré, aby se nové mohlo zrodit. Možná, že než bude posun hotov, uvidíme některé lidi, jak opouští tuto planetu, a zažijeme hodně chaosu a nestability. I přesto je zapotřebí zůstat ve svém srdci a mít oči naladěné na krásu, která přichází, na velký slib nového života a „Nebe na Zemi“.

Mějte na paměti, že jste skutečnými bytostmi světla a že vaše fyzická podoba je tou nejmenší částí toho, co jste. Naladte se na srdce Matky Země a vzpomeňte si, že jste tvůrci reality. Ať se vně stane cokoli, máte volbu, jak reagovat a na co zaměřit své vědomí. Mějte na paměti, že až se světlo vrátí, bude svět mnohem krásnější, než si dovedete představit. Udržujte vibrace svého srdce co nejvýše a zůstanete ve spojení s Matkou Zemí, Sluncem a celým vesmírem. Pocity vděčnosti a lásky vás udrží ve spojení s žijícím srdcem Matky a s vaším vlastním velkým JÁ JSEM. Nepoddávejte se strachu nebo představám o tom, co by se mohlo stát. Odevzdejte se a vezte se na vlně, aniž byste museli chápat, co se děje. Věřte, že budete v pořádku, že vám bude dobře, a očekávejte zázraky. Pokuste se mít zvědavost dítěte a naladte se na otevřenost k životu.

Lidské bytosti byly kdysi duchovně mnohem dál, než jsou dnes. V době Atlantidy jsme k léčení dokázali používat zvuk, barvy a energii. Mnohem více jsme rozuměli svému postavení ve vesmíru a zákonům tvoření, které vládou všemu životu. Vlastnili jsme duchovní i vědecké technologie, které bychom v současnosti ani nepochopili. *Víme*, jak máme tyto věci dělat. Paměť je pohřbená v naší DNA. Pouze si musíme vzpomenout na to, co jsme kdysi znali, vzpomenout si, kdo ve skutečnosti jsme.

Je důležité, abychom pochopili, že my všichni, kteří jsme teď na Zemi jako lidské bytosti, jsme se rozhodli, že chceme zažít tento úžasný okamžik transformace. Jsme nejsilnější ze silných – a naše duše jsou zde v současnosti potřeba. Proto jsme těmito bytostmi, které se zrodily do světa ovládaného myslí, odděleností, egem, které jsou schopny říct: „Chceme více.“ Jsme jedinci, kteří chtějí změnit svět tím, že si vzpomenou na svůj božský původ. Rozhodli jsme se, že během této doby zůstaneme na Zemi, abychom prošli touto iniciací a vytvořili nový svět. Mnozí z nás hrají velice důležitou roli. Vzpomeňte si, že jsme tu kvůli nesmírně důležitému záměru! Jsme mnohem větší, než si vůbec uvědomujeme! Je důležité podržet si ve svém srdci obraz lásky a krásy, vědět, že my jste tvůrci reality. V budoucnosti to bude platit ještě mnohem více a my vstoupíme do stavu, kdy dokážeme využívat skutečné duchovní možnosti nás, lidí. Opustíme polaritu a vejdemo do jednotného vědomí. Zmizí pocit oddělenosti, zrozený z ega, a poznáme, že jsme čistým vědomím, schopným realizovat cokoli.

Lidé samozřejmě chtějí vědět, zda nám po velkém posunu zůstanou stále fyzická těla. Vypadá to, že bychom je mohli mít i nadále, ale nebudou asi tak hustá, jak jsou v našem současném, trojrozměrném pozemském životě. Budeme mít světelná těla a budeme schopni dělat věci, které si nyní jen představujeme – dokážeme procházet stěnou, telepaticky komunikovat, cestovat prostřednictvím svého vědomí kdekoli, kam budeme potřebovat. Tam směřujeme; zda toho dosáhneme přímo v důsledku posunu pólů nebo pár let potom, až se posuneme do páté dimenze univerzální Lásky, bude teprve odhaleno.

I když nikdo přesně neví, co se před velkým posunem a během něj stane, viděla jsem, že dojde k přírodním katastrofám a v důsledku

těchto událostí, které se projeví jako radikální změny v našich vládách a ekonomických systémech, naroste na Zemi chaos. Nebylo mi konkrétně ukázáno, zda se to stane před nebo po posunu pólů, ale zdá se, že k tomu dojde před konečným posunem.

V roce 2008 jsem na své obrazovce viděla mapu Spojených států (ostrova Turtle Island) a některých konkrétních míst, které by měly být v té době postiženy. Sdělují vám to teď pro vaši informaci, abych vás skutečně povzbudila, abyste věřili vlastní intuici v tom, kde máte být. Stále jsme spolutvůrci své reality a každý z nás přichází za jiným účelem. I když žijete v oblasti, která má být zasažena zemskými změnami, nemusíte nutně přijít k újmě. Duše některých z nás mají možná úkol být na určitém místě a hrát roli, kterou jsme sem přišli prožít. Důvěřujte svému srdci a následujte vnitřní vedení v tom, kde máte být. Ve všem je skryt božský záměr.

Cítím, že je mou povinností zde předávat to, co jsem viděla, i když nechci vyvolat obavy ani mi nebyla dána konkrétní data, kdy mám tyto věci sdělit. Bylo mi ukázáno, že místa na východním pobřeží USA, od New Yorku až k Floridě, budou zasažena velkými přívaly vody. Oblasti podél pobřeží, včetně celého New York City, pak budou postiženy nejvíce. Platí to také pro západní pobřeží. Vše kolem pobřeží bude ohroženo stoupající hladinou moře. I země na západ od Rocky Mountains budou postiženy přicházejícími změnami. Viděla jsem, jak se jezera Great Lakes vylévají, jakoby byla nakloněna dopředu, a jejich voda vytváří kanál až k Mexickému zálivu a vtéká do Mississippi. Místa, která budou stát v cestě, budou zaplavena vodou. Byl mi také ukázán ostrov v Tichém oceánu, patřící Japonsku, jak čelí zvláštnímu neštěstí. Spatřila jsem, jak je celý zaplaven vodou a potápí se. Také mi bylo několikrát řečeno, že místa, která jsou obklopena horami nebo jsou v jejich blízkosti, budou ochráněna a oblasti, které jsou více ve vnitrozemí (s výjimkou pozemků, které jsou přímo pod Velkými jezery dolů k Mexickému zálivu), budou obecně ve větším bezpečí než pobřeží. Země, které se nalézají v blízkosti moře nebo pod jeho hladinou, budou nejvíce ohroženy záplavami. Před zemětřesením, záplavami a dalšími událostmi na Zemi budou města méně chráněna než venkov.

Protože je Matka Země srdeční čakrou vesmíru, začátek jejího velkého posunu ovlivní i všechny ostatní planety v naší sluneční soustavě. Tak, jak se změní naše vědomí, změní se i celá sluneční soustava. Některé z těchto jevů se objevují již od roku 2008 a byly odhaleny vědci. Venuše bude mnohem jasnější. Mars se bude stejně jako Země čím dál více oteplovat a jeho ledové čepice budou tát. Na Jupiteru se objeví velká červená skvrna, protože se plasma stane ještě výbušnější. Merkur zažije magnetická tornáda. Okolo Saturnu se objeví nové prstence. Uran a Neptun se ještě více rozjasní a projdou obrovskými bouřemi, zatímco planeta Pluto, která se vzdaluje od Slunce, také projde globálním oteplením a zvýší se na ní atmosférický tlak. S frekvencí Matky Země se zvyšuje nejen lidská frekvence, ale zvýší se frekvence i celé sluneční soustavy, v níž my tvoříme jen mikrokosmos.

Přestože to svádí k tomu, abychom dostali strach ze změn na Zemi a z posunu pólů, jehož příchod je předpovězen, musíme si pamatovat, že to vše je jen nutné utrpení, potřebné ke zrození nového světa. Budeme požádáni, abychom opustili všechno, co skutečně nepotřebujeme a co nás uvěznilo v omezeném způsobu bytí. Až kolem sebe uvidíme zanikat určité struktury, zjistíme, že právě jejich zdi nás držely ve vězení a oddělovaly nás od druhých, od pravdy, kdo skutečně jsme. Lidstvo vkročí do vyšší pravdy a nakonec budeme schopni stvořit takový svět, o němž víme, že je možný.

Staré struktury, které ovládají naše životy, musí zaniknout předtím, než budeme moci začít nanovo. Je to úžasný dar, že můžeme v tomto konkrétním okamžiku žít na Matce Zemi a být jejími dětmi. Celý vesmír sleduje, co se zde děje. Chystáme se vstoupit do vědomí jako druh a Matka Země projde znovuzrozením. Nelpěte na tom, co je staré a zaniká. Nechte své srdce v každém okamžiku vašeho života otevřené božství, Lásce k této planetě, k této existenci, ke všem blízkým bytostem, k této možnosti být zde. Zůstaňte v Lásce s vědomím, že budete ochráněni. Všechno se děje tak, jak to naplánovalo vaše velké JÁ JSEM ještě předtím, než jste sem přišli. Budete existovat vždy. Věci mění formu. To, co k nám přichází, není oslabení bytí, ale jeho rozmach. Není potřeba mít strach. Až se vše srovná a světlo se vrátí, uvidíte novými očima a díky kráse, kterou spatříte, bude vaše srdce

roztávat ve vděčnosti a úctě. Uslyšíte sladké tóny písně, která bude krásnější, než si dokážete představit. Je to píseň duše Země a jejích krásných dětí, kterou již znáte ve svém srdci a na kterou si konečně vzpomenete – to je pravý důvod toho, proč jste sem přišli.

## Cesta Kmene mnoha barev

### Představujte si krásný svět

Klíč k našemu duchovnímu vývoji a přežití v této době na planetě Zemi spočívá *ve vzpomnutí, kým jsme*. Jsme božskými spolutvárci reality. Jsme velkým JÁ JSEM. To, co si našimi srdci vysníme, má mnohem větší moc, než si uvědomujeme. Domorodí lidé nikdy neztratili tuto moudrost a chápou, že tato trojrozměrná realita, která nám připadá tak hmatatelná a skutečná, je jenom sen. Tak jako se může ve snu stát cokoliv a vše může být zhmotněno a změněno během chvilky, i my můžeme transformovat naši realitu prostřednictvím síly našich snů.

Obrazy a nápady, které máme v mysli, nejprve existují ve sféře představ a myšlenek, teprve pak se zhmotní. Jestli o tom opravdu přemýšlíte, přijdete na to, že než něco začne existovat, musíme být schopni si nejdříve tuto existenci představit. Čím podrobnější a soustředěnější naše představy jsou, tím silnější se obraz stane. Když se tyto cílené představy ze srdce sladí s emocí a vysokovibračním stavem vědomí, kdy zažíváme své velké JÁ JSEM, pak můžeme vytvořit cokoliv. Proto je teď naší povinností, abychom znovu získali božskou schopnost, kterou jsme vždycky jako lidské bytosti měli. Musíme si vzpomenout, že jsme spolutvárci a že záleží jen na nás, abychom si představovali krásný nový svět tak podrobně, jak jen můžeme.

Určité obrazy, které se zrodí jen v jednom lidském srdci, mohou přivodit celosvětovou změnu. Tato inspirace přichází v okamžiku, kdy se srdce přesune do větších výšek, a my zahlédneme nové možnosti. Přesně v tomto stavu se potřebujeme společně nacházet. Kmen mnoha barev představuje právě takový obraz kolektivní inspirace. Po stovky let mluvily domorodé kultury o tom, že v období dramatické změny na Zemi přijde Kmen duhy. Bratři a sestry všech barev, ras, národností

a jazyků se sjednotí jako děti jedné matky, Matky Země. Dojde k uznání srdce, které nebude propojeno s žádným náboženstvím či tradicí. Právě tito lidé budou schopni změnit svět a *být* touto nutnou změnou. Jsou připraveni začít žít zcela novým způsobem, ze srdce. To je Kmen mnoha barev a vy, kteří tuto knihu čtete, pravděpodobně již víte, že k němu patříte.

Potřebujeme si začít představovat lepší a krásnější svět, probuzené lidské bytosti – pak můžeme silou našich inspirujících snů šířit tento obraz ze srdce do srdce. Je důležité, abyste zvyšovali svou energii a vibraci lásky tak často, jak jen můžete. Představte si, co chcete vidět. Představte si detailně, co by mohlo nastat. Nedržte se v současnosti zpátky – pokud se cítíte inspirováni, abyste psali písně, básně nebo povídky, v nichž zachytíte obraz nové Země, umělecky tvořili nebo naplňovali své vize hlasem, právě teď je na to čas. Buďte tak kreativní, jak jen můžete, buďte nápadití. Jak můžete inspirovat srdce, aby si vzpomnělo, kdo je? Jak můžete zasít ve světě větší krásu? Ponořte se do svého srdce a najdete obraz, který osloví i ostatní srdce. Pěstujte je a zalévejte svou láskou.

Čím více bude těch, kdo se rozhodnou žít ze svých srdcí a z lásky, tím více nových možností pro budoucnost se na naší planetě Zemi otevře. Víme, že se musí změnit způsob, jak společně na Zemi žijeme. Jsme na pokraji zničení sebe a principu celého života na planetě. Nastal čas, abychom uvěřili ve své nejhlubší sny a vize, každý den na ně soustředili svou pozornost a věnovali jim svou lásku. Budoucnost je souhrn možností, v nichž existuje mnoho věcí jen ve své potenciální formě. Můžeme si ji vybrat, představit si ji. Skutečně můžeme silou našich láskyplných myšlenek, pocitů a snů ovlivnit výsledek dění a svůj osud. Přišel čas, abychom dbali na to, čemu dáváme svou energii, jaké obrazy si v našich myslích udržujeme. Nebojte se, že budete vypadat hloupě, když si budete představovat nový svět; jsme děti této planety a my jsme aktivními účastníky všeho, co se tu stane.

Existuje místo, které je tu pro nás stále, kterého můžeme dosáhnout v meditaci a splynout s ním – místem, kde naleznete VŠE EXISTUJÍCÍ. Zde se spojíte se stvořením, s vesmírem, s božskou myslí – a odsud může být vytvořeno vše, co potřebujete nebo co si přejete.

Tady neexistuje čas, prostor, tvar; je zde jen čisté vědomí jednoty. Žádný začátek ani konec. Není tu žádná oddělenost; můžete mluvit s kýmkoliv a čímkoliv, co existuje, kdekoliv ve vesmíru. Neexistuje tam žádná vzdálenost mezi vědomím a jeho projevením. Když si něco představíte, vejde to v život. Tudy můžete vstoupit mezi světy, kde se čas zhroutí a prostor expanduje do nekonečna. Závoj mezi dimenzemi se rozplyne.

Zažila jsem, že je to místo, kde můžete vytvořit cokoli, můžete své Vyšší Já o cokoli požádat a vše dostanete. Ironií je, že když do tohoto prostoru vstoupíte, uvidíte ve všem dokonalost a budete znát výsledek a účel všeho. Z této kosmické perspektivy, která zahrnuje minulost i budoucnost a vidí mnoho rozměrů existence, všechny naše omezené touhy a osobní cíle zmizí. Neexistuje tam žádná potřeba věci změnit, protože vše je dokonalé. Několikrát jsem se pokusila přenést na toto místo své touhy, abych určitou věc zhmotnila, ale zjistila jsem, že se tu staly naprosto nedůležitými. Dokonce jsem si ani nedokázala vzpomenout, co to mé menší Já vlastně chřělo!

Takže než vstoupíte do tohoto vědomí, představte si ve své božské mysli, jaký svět chcete vidět. Představte si něco, co je hodno vaší nejvyšší spirituality, hodno lidského srdce. Jak prospějete bytí, když vstoupíte do tohoto prázdného černého prostoru všehomíra? Často si vizualizuji dobu, kdy lidé skutečně cítí jednotu se Zemí, se všemi jejími tvory, se sebou navzájem. Staráme se o sebe a chceme společně sdílet vše dobré i špatné. Všechna falešná omezení zanikla a my vytváříme novou lidskou rodinu. Nežijeme pro to, co nám přinese nejvyšší zisk nebo nejlepší postavení, ale pro to, co zvýší krásu, zdraví a štěstí všech bytostí. Týká se to také naší drahé Matky Přírody. Protože už se necítíme malí a omezení, není potřeba sloužit svému egu nebo si chránit své vlastnictví. Protože už nás nepohání nenasytost, využíváme veškerou svou kreativitu a inteligenci, abychom vyřešili problémy, kterým čelíme. Nalézáme řešení; nalézáme způsob, jak žít v harmonii s Přírodou a nakrmit všechny na planetě. Univerzální zákon zní: čím láskyplnější jste, tím inteligentnější se stanete. Když se budeme více milovat, najdeme odpovědi na své problémy.

Vytvoříme malé provázané komunity a začneme znovu žít v těsné blízkosti s Matkou Zemí a chovat se k ní, jako k posvátné bytosti. Už nebudeme hnáni potřebou nakupovat věci, izolovat se od ostatních a chránit se před nimi; začneme tvořit a pochopíme, že láska je jedinou skutečnou měnou, která má hodnotu. Cokoliv uděláme, bude to z naší nejčistší lásky, která vytvoří opravdový ráj na Zemi.

I když se tato vize může zdát právě teď idealistická a přitažená za vlasy, v budoucnosti to prostě bude způsob, jak se budou věci dít. Cítím to ve svém srdci a vím, že to přinese posun lidského vědomí z mysli do srdce a společný přesun s Matkou Zemí do vyšší dimenze. Pokud máme zůstat na planetě, je to náš lidský úděl. Skutečně neexistuje jiná cesta. Teď přichází čas, kdy máte povolit uzdu své představivosti a důvěřovat všemu, o čem vám vaše srdce říká, že je možné.

### **Posílání modliteb a poděkování Matce Zemi**

Již mnohokrát jsem řekla, že Matka Země je živou duší, bytostí, která s námi komunikuje a cítí nás, stejně jako my můžeme vnímat ji. Právě teď prochází jakýmsi druhem očisty a pokouší se uzdravit z nerovnováhy a škod, které jí způsobili lidé. Chystá se nyní projít Velkým posunem, transformací, ke které nedošlo mnoho tisíciletí. Bylo mi řečeno, že díky tomu se znovuzrodí do svého nebeského Já. Během svých příprav na tento krok se posunuje, protahuje a přijímá z nebes hodně energie, která jí má pomoci. Chce přežít svou velkou transformaci, vyléčit se a stát se znovu celistvou, protože je vzácná celému vesmíru. Je jeho srdeční čakrou. Z tohoto pohledu nepotřebuje naše modlitby – bude pokračovat s námi nebo bez nás. Ale naše modlitby ji ovlivní – působí na celý vesmír, který je čistou energií a vědomím. A co je nejdůležitější, hluboce účinkují na nás.

Když se modlíme k Matce Zemi a projevujeme jí svou vděčnost, intenzivně se s ní propojujeme – sjednocujeme se s jejím srdcem. Na oplátku cítíme její lásku. Vyladováním našich srdcí pro komunikaci s Matkou Zemí a posíláním jí své lásky, otevíráme si cestu k našemu Vyššímu Já. Následně pak můžeme pocítit její lásku, kterou nám nepřetržitě posílá a která nás kolem dokola obklopuje. Hluboce se zakořeňujeme a otevíráme se vedení z vesmíru, hvězd a světelných

sfér. Ale jak se máme modlit k Matce Zemi, která je všude kolem nás a v nás?

Nemyslím si, že by existoval jeden způsob modlitby nebo že musíte napodobit nějakou konkrétní tradici – podstatné je, abyste se nechali vést srdcem a propojili se s ním. Když se modlím, nejdůležitější pro mě je, že procituji vše, co říkám, a že jsem v tom okamžiku zcela upřímná. Někteří lidé upřednostňují meditaci před modlitbou, protože dřívější náboženská výchova nebyla ze srdce. I když neexistuje žádný správný postup, já sama začínám výčtem věcí, za které jsem vděčná. Vděčnost je klíč, který odemyká naše srdce. Čím přesnější budete, tím lépe. Vždy mi pomáhá, když se naladím na konkrétní okamžiky svého dne, na všechny ty malé krásy, které jsem viděla a přijímala. Hodně pomáhá, když jsou dané věci vysloveny nahlas. Některým lidem může připadat lepší, když si vyhradí chvíli pro vnitřní modlitbu a projeví vděčnost a poděkují za malé dary krásy: polní květinu, láskyplnou spolupráci s cizími lidmi, za výborné jídlo. Ať už se modlíte uvnitř nebo nahlas, nejdůležitější věcí je narůstající láska ve vašem srdci a pocit vděčnosti za tento život. Až je silně procítíte a vaše emoce se uvolní, můžete zaměřit své modlitby na konkrétní účel nebo místa, která potřebujete vyléčit.

Když se modlíte k Matce Zemi za její zdraví, je důležité si ji představit jako krásnou, zdravou a čistou. Jestliže se modlíte za určitý problém, vizualizujte si nemoc jako nějakou barvu a pak použijte jinou barvu, aby tuto nemoc vyléčila. Když například posíláte lásku a modlíte se za uzdravení vody a všech tvorů v Mexickém zálivu, spíš než abyste se zaměřili na únik ropy a způsobené škody, představujte si vodu čistou, živou a zdravou. Posílejte jí a všem tvorům svou lásku a soucit, ale neplývejte energií na problémy; místo toho si vodu představujte krásně čistou, tedy takovou, jaká by mohla být, nebo si představte přeměnu toxinů v něco prospěšného. Od minulého roku lidé po celém světě meditují a posílají modlitby Matce Zemi, a to vždy ve stejný čas – v poledne času platného v pásmu „Mountain Standart Time“. Když se ve stejný čas spojí hodně srdcí a posílají modlitby a energii do něčeho pozitivního a hezkého, je to nesmírně mocné. Účinek našich modliteb se tak násobí a my skutečně ovlivňujeme vědomí planety. Můžeme

používat naši božskou tvůrčí sílu, abychom si představili vyléčení a lásku a přivedli je k životu. Tím, že si budeme udržovat vysoké vibrace a dovolíme, aby se projevil nejvyšší možný výsledek, můžeme ovlivnit, co se na Zemi stane. Nejdůležitější je, abyste se snažili si vzpomenout a každý den vyslovovali modlitby za Matku Zemi, díky nimž si budete vědomi propojení s celým životem a které ve vás přirozeně vyvolají vděčnost za vaše tělo, za toto drahocenné životní prostředí, za dary života.

Když cítíme vděčnost ve svých srdcích, pak jsou otevřená a průchozí. Nemůžete prožívat skutečnou vděčnost a mít srdce zavřené. Není to myšlenka, ale pocit. Když jste v tomto stavu, celá vaše energie se změní. Naladíte se na mnohem jemnější energie, které jsou kolem vás i ve vás. Váš pocit oddělenosti nebo ega se zmenší a všimnete si malých věcí, které jste předtím považovali za samozřejmé. Je to stav, ve kterém jste otevření spontánnímu požehnání a intuici. Pokud nejste uvěznění v myšlenkách na to, kdo jste, můžete se otevřít mnohem širší realitě. V tomto stavu můžete vidět, cítit, slyšet, chápat mnohem více. Můžete se otevřít vedení vašeho Vyššího Já. Můžete se stát vědomým tvůrcem reality.

### **Navrácení křišťálů Matce Zemi**

Na konci roku 2010 jsem přijala zvláštní zprávu od Matky Země, kterou mám předat všem jejím dětem. Nikdy předtím jsem od ní přímou žádost nedostala. Od svých dětí nikdy nic nežádala, proto vás prosím, vyslechněte toto poselství pozorně a s otevřeným srdcem. Příliš dlouho jsme si brali křišťály a drahé kameny z těla Země. Přestože měly původně pomáhat lidem při léčení a probuzení, mnoho z nich není svými majiteli vědomě využíváno. Leží na policích nebo ve vitrínách a padá na ně prach. Matka Země nás žádá, abychom jí je určitým způsobem vrátili zpátky. Chce, abychom do nich vložili své láskyplné modlitby a prosby, které vyslovujeme za její uzdravení a znovuzrození. Můžete to provést velice jednoduše tak, že podržíte křišťál ve své ruce a začnete meditovat nebo se modlit. Když budete zakořenění a ucítíte, že jste propojení se svým Vyšším Já, představte si, co si pro Matku Zemi i pro celé stvoření přejete. Vyslovte své modlitby v duchu

i nahlas, soustředte se na svůj záměr a pošlete tuto myšlenku nebo pocit do křišťálu. Můžete to vnímat srdcem, svými emocemi. Křišťál svou láskou prozařte. Pak ho vraťte zpět do tekoucí vody v přírodě – do řeky, potoka, zálivu, moře nebo oceánu.

Pokud vás zajímá, proč jste byli požádáni, abyste umístili křišťály naplněné svými modlitbami do vody v přírodě, dám vám moc hezkou a jednoduchou odpověď. Země je planetou vody a stejně jako lidské tělo je tvořena hlavně z ní. Voda je nejrychlejší vodič energie a frekvence. Záměry vložené do křišťálů pronikají přímo do Matčiny krve a šíří se po celé planetě. A jako žádný jiný prvek má jednu mimořádnou vlastnost: odpařuje se. Když se odpaří voda, do níž jsme vložili své modlitby, dostanou se s ní do vzduchu i naše přímlyvy a roznese je vítr. Pak tyto vodní částice vytvoří mrak, a když začne pršet, modlitby pokropí Zemi i vše živé – každý strom, kámen, rostlinu, bytost. Je to geniální způsob, jak naplnit celé stvoření naší Láskou a uzdravujícími modlitbami!

Proto vás žádám a prosím, jako jsem žádala všechny od začátku roku 2011, abyste vrátili tyto křišťály a drahé kameny, které nepoužíváte, naplněné svými modlitbami a nejhlubší, nejupřímnější láskou. Matka Země to teď potřebuje. Projevte jí svou vděčnost za tato těla a za tento zázračný pozemský život – silou své lásky připravte křišťály pro ni, pro tuto krásnou planetu, která nám byla dána. Můžete přece pro ni udělat něco tak jednoduchého a přímého, a pomoci jí tak projít Velkým posunem. Šířím toto poselství po celé planetě a dosud jsem viděla tisíce lidí tuto výzvu překrásně naplňovat. Vytvořte si svůj posvátný obřad – proveďte ho sami nebo ve skupině jednotných srdcí. Klíčem je vtisknout vaše pocity, záměry a lásku do křišťálů a nechat je vibrovat v krvi Matky. Ať jsi bratrem nebo sestrou, tímto jediným činem můžete hluboce ovlivnit náš svět i naši budoucnost. Doufám, že se v tomto posvátném úkolu ke mně připojíte.

### **Osejte svou zahradu**

Uprostřed všech duchovních rozhovorů o tom, co brzy nastane na planetě Zemi, mají pro nás domorodí starší konkrétní praktické rady. Mluvili o tom obzvlášť během minulého roku: je na čase, abyste

oseli svou zahradu. Je velice důležité, zda na sobě duchovně pracujete nebo ne. Podívejte se jen, co se stalo v březnu roku 2011, kdy došlo k jaderné katastrofě v Japonsku. Mnoho z nás díky jedné jediné události pochopilo, jak moc by mohlo nějaké neštěstí ohrozit naše základní potravinové a vodní zdroje. Protože se naše životní prostředí stává čím dál toxičtější a firmy usilují o to, aby mohly kontrolovat a manipulovat s naším zemědělstvím, schopnost vypěstovat si vlastní jídlo se stává čím dál důležitější. Navíc může brzy dojít k přírodním katastrofám a událostem, které po celém světě ovlivní produkci potravin a dojde k jeho globálnímu nedostatku.

Bylo mi ukázáno, že se náš svět bude od toho dosavadního brzy velice lišit. Lidé budou okolnostmi přinuceni, aby více dbali o to, co jí, o své rostliny a vodu. Začnou se více stěhovat mimo město, na venkov, budou se objevovat malé komunity, které si budou pěstovat jídlo, až se stanou ekonomicky skoro soběstačné. Ať už vzniknou na základě zhroucení vládních a ekonomických systémů, které ovládají naše životy, nebo k tomuto posunu dojde mnohem pokojněji díky změně vědomí na planetě, poselství zůstává stejné: Je nejvyšší čas začít, naučit se pěstovat vlastní jídlo a brát v rámci rodin a komunit zodpovědnost za naši výživu.

Mnoho z vás to již dělá. Jedno z nejslibnějších hnutí této doby, které ukazuje na to, jak se změnilo vědomí, je permakulturní hnutí. Mnoho lidí z různých společenských vrstev začíná být vedeno k životu mimo vládnoucí systém, chtějí nalézt způsob života, který je ohleduplný k Zemi, nalézt řešení založené na přírodních principech. Čím dál více z nás chce žít mnohem jednodušeji, v těsnějším sepětí se Zemí, a vzpomenout si na prostou krásu a radost života. Starat se o zahradu je úžasný počin. Zapojte se do zázraku tvoření Matky Země. Naladíte se na princip zrodu, růstu a smrti a poznáte, co je potřeba pro udržení života. Stanete se součástí něčeho žijícího, tajemného a božského.

Známe rostliny na naší zahradě? Všimáme si jich? Když něco pěstujeme na zahradě, sblížíme se s hlínou, s cykly života, s potravinami, které pak jíme. Začneme chápat, že rostliny mají také duši a reagují na lásku, pozitivní vibrace a energie. Překrásné rostliny Matky Země

nás chtějí živit a dávat našim tělům přesně to, co potřebují, aby se jim dařilo dobře, aby se uzdravily a rostly.

Starověké národy věděly, jak mají s rostlinami a s půdou zacházet, ale my jsme to zapomněli. Ve Zvonících cedrech, knihách z úžasné ruské knižní edice, popisuje neobyčejná bytost Anastasia, jak máte vtisknout půdě a semenům svou DNA, aby vám rostliny dávaly přesně to, co potřebuje vaše tělo. Když se budete po zemi jednoduše procházet holýma nohama a když každé semeno před výsadbou vložíte do úst, prostřednictvím vašeho potu a slin rostlina vstřebá vaši buněčnou informaci. Roste pak zakódována a může se vám přizpůsobit. Tyto metody se shodují s informacemi, které jsem získala i já. Je důležité, abychom k našim rostlinám přistupovali s citem a láskou, obzvláště k těm, které budeme jíst. Mají ducha a chtějí nás živit. Reagují na naše emoce, ať už jsou negativní nebo pozitivní. Měli bychom dbát na to, abychom vytvářeli harmonickou, láskyplnou vibraci a komunikovali s nimi jako s žijícími dušemi. Je na čase, abychom začali prohlubovat způsob zahradničení a získali vyšší vědomí toho, jak přemýšlíme o rostlinách a žijícím světě.

Rostliny nás milují – stejně jako Matka Země – a chtějí nám pomoci a nakrmit nás. Princip celého vesmíru je v proudění lásky. Musíme znovu navázat vztah s našimi rostlinami, stát se citlivými zahradníky, kteří jsou schopni spolupracovat s Matkou Přírodou, aby se tak postarali sami o sebe. To od základů změní naše životy i naše společnosti. Můžeme začít zahradničit ve svém okolí – v rámci komunity nebo v rámci rodiny. Důležité je si vzpomenout na to, co jsme zapomněli, a znovu s tím začít. V zájmu nového světa se začneme hrabat rukama v hlíně a osejme zahrady.

### Vytvořte komunitu

Domorodí stařešinové a Strážci Moudrosti mluví po celé planetě také o tom, že v budoucnosti nebudeme tak omezeně individualističtí. Naše přežití bude záviset na propojení v komunitě a my budeme spolupracovat, abychom uspokojili své potřeby a ujistili se, že je o každého postaráno. Říká se, že je konec vlkům samotářům. Jsme



na okraji obrovského posunu vědomí, který změní to, jak se k sobě navzájem chováme a jak se uvnitř cítíme.

Mnohým z nás to může připadat jako obtížná změna. Konec konců, nebyli jsme vychováni k tomu, abychom byli individualitami a vnímali se od ostatních odděleně? Takto většina z nás v moderním světě žije. Jsme vedeni k tomu, abychom byli soběstační a nikoli na druhých příliš závislí. Mnoho z nás žije daleko od svých rodin a ve všem se spoléhá většinou pouze na svého manžela nebo manželku, či na svého životního partnera. Viděla jsem však, že se to v budoucnu radikálně změní. Po celém světě nastanou ve společnosti změny, které nás dají novým způsobem dohromady. Spojíme se. Možná, že nás nesblíží jen příjemné věci, ale díky našim společným problémům a snad i tragédiím opět nalezneme své lidství. Budeme se k sobě mnohem více přibližovat a navzájem se potřebovat. Může se to zdát v tuto chvíli neuvěřitelné, ale my se skutečně sjednotíme jako jedno srdce, jako prsty jedné ruky a zjistíme, že smyslem našeho života je Láska.

Je nesmírně důležité, abychom se spojili s lidmi podobného naladění a začali vytvářet komunity. V rámci skupiny máme totiž možnost předávat znalosti, schopnosti, zdroje, inspiraci, rady a lásku. V průběhu minulého století člověk naprosto ztratil smysl pro pospolitost a propojení větší rodiny. Musíme si teď začít pomáhat, podporovat se a spojit s lidmi, kteří sdílejí stejné sny a vize budoucnosti, začít spolupracovat, který chceme vidět. Až se naše situace zhorší, tváří v tvář změnám, které přijdou v následujících pěti letech, budeme potřebovat jeden druhého a naše přežití bude záviset více na soudržnosti lidí, než na bohatství, zdrojích a bezpečnosti. Tyto věci se pak možná ukážou jako iluze a my se budeme divit, jak jsme mohli strávit většinu svých životů jejich pouhým shromažďováním.

Někteří lidé začínají zakládat komunity a pokouší se vytvořit alternativní ekonomické modely, díky nimž může mnoho rodin žít v přijatelných podmínkách a v harmonii s Přírodou. V současnosti je vynikající doba rozjet takový program nebo se zapojit do jeho tvorby. Mnoho lidí je připraveno opustit své městské, přetechnizované životy a koupit si na venkově kousek půdy, kde mohou žít mimo systém. Někteří dokonce opustí svá zaměstnání, protože jsou přitahováni

hlubokým voláním Země, aby žili zcela novým způsobem. Přesto neexistuje pro všechny jediná správná cesta, následujte nyní své srdce a duši. Důvěřujte vedení, kterého se vám dostává od vašeho Vyššího Já. Pokud vás volá, abyste udělali nějakou radikální změnu, založili komunitu nebo v nějaké žili, pak ho poslechněte. Jste spoluvůdci svého života. Vaše Vyšší Já ví, co pro svůj růst potřebujete.

A i když v komunitě žít nemůžete nebo nemáte možnost opustit město, můžete založit komunitu, kdekoli působíte. Můžete spolupracovat, předávat myšlenky a vytvořit duchovní skupinu, kdekoli žijete. Jeden z nejlepších způsobů, jak se spojit dohromady, je založení meditační nebo duchovní skupiny v místě svého bydliště. Může být věnována láskyplné péči o Matku Zemi a jejímu léčení nebo jakýmkoliv úkolům, ke kterým se cítíte být povoláni. Společné setkávání, věnované modlitbě, meditaci nebo posvátným rituálům, je mocný způsob, jak vytvořit komunitu ze srdce. Když dojde k nějaké katastrofě nebo se vnější svět stane nejistým nebo nestabilním, jsou takové komunity nejvěrnějšími útočišti. Svou schopností lásky a sdílení, které budou mít v budoucnu cenu zlata, představují naše propojení s ostatními lidskými bytostmi. Když začneme milovat Matku Zemi, začneme také přirozeně více milovat sami sebe i ostatní. Budeme cítit soucit a láskyplnou něhu ke všemu životu, sebe nevyjímaje, a budeme tuto lásku volně rozdávat. Tento krok vytvoří Nebe na Zemi.

Stařešinové kmene Hopiů radili: když v řece teče rychle voda, nedrž se břehu. Nebojte se odrazit a uprostřed zjistit, kdo tam je s vámi. Vstříc budoucnosti máme vyjít s dětskou důvěrou a čelit všemu, co přijde, se zvědavostí, radostí a slavnostním pocitem.

Vězte, že budeme navždy spolu. A stejně jako Matka Země, i my se zrodíme do Vyššího Já. Jsme Duchem a jiskrami božské lásky, která nás vytvořila. Nikdy nepřestaneme existovat. Jsme mnohem mocnější, než si dokážeme představit. A až brzy opustíme temnotu kukly, která byla naším jediným světem, vylíhneme se a zjistíme, že nám narostla křídla a že můžeme vzlétnout. Svět ožije barvami, které jsme ještě nikdy nespátřili; bude to nový svět, nové bytí. Temnota dlouhého zrodu se bude zdát jako sen a my si nakonec vzpomeneme, *kdo jsme*.

### *O Malé Babičce*

**Kiesha Crowther**, „Malá Babička“, trávila už od dětství hodně času sama v přírodě. V té době začala být vyučována přímo Duchem světa a Matkou Zemí, ve třiceti letech se pak stala šamankou. Začala cestovat po celém světě a provádět léčivé obřady, věnované Matce Zemi. Poskytuje rozhovory, pořádá workshopy, předává poselství a učení, které přijímá ve prospěch lidstva. Její projevy, volně dostupné na internetu (YouTube a Vimeo), již zhlédly milióny lidí z celého světa. Žije v Santa Fe v Novém Mexiku.  
[www.littlegrandmother.net](http://www.littlegrandmother.net)

### *O editorce*

**Jennifer Ferraro**, básnířka, spisovatelka a umělkyně, jejíž práce oslavuje krásu duše a ženství. Dokáže propojit poezii s posvátným tancem a hudbou, již přes patnáct let pořádá workshopy a představení. Je držitelkou magisterských titulů v oborech výtvarné umění a tvůrčí psaní, učila na několika univerzitách a vysokých školách. Je autorkou knihy ilustrovaných básní s názvem *Božská nostalgie*, přeložila starověkou mystickou poezii Turecka a připravuje knihu o kráse. S Kieshou Crowther se setkala v roce 2006.

## Kiesha

*... slova inspirovaná touto knihou*

Matka Země pověřila matku:  
stvoř lidský život v dívčím těle.

Tak stáj slyší její první křik,  
za blízkost pak často skládá světu zvířat dík,  
láska vede její kroky, váhavé i smělé.

Otec Vesmír pokynul otci:  
ať pozná i temnější hloubky lidské.  
Slza v oku se dětskou lupou často stává,  
cesta skrz srdce sílí - vinout se nepřestává,  
lekce zvířat a duchů jsou přirozené, blízké.

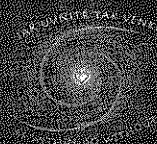
Vědomí moudrých našlo její vůni a zář,  
Otec i Matka šeptají: Malá Babičko, je čas!  
Nesmělé krůčky v plášti Strážce Moudrosti,  
dvoustranná maska šamana mísí bolest s radostí,  
čím dál jistější kroky řídí silný vnitřní Hlas.

Hledá a nalézá cesty k naplnění cíle,  
krystal duše do obrazů duhy světlo láme.  
Oponu smí odhrnout a vydat svědectví:  
Za ní je Bytí prapůvodní, každý z nás o něm ví,  
harmonii s Matkou i Otcem v srdcích ukrýváme.

Jsi-li oko, čti, jsi-li ucho, slyš,  
přišel jsi silný u velkých proměn být.  
Ve změnách dimenzí jde Země o krok dál,  
jen nepozorný poselství Kieshy by se smál.  
Vnímej! Kmen mnoha barev může a bude  
s Matkou Zemí v náruči Vesmíru setbu Lásky sít.  
Je ctí a závazkem právě Teď a Tady žít.  
Žijme! Buďme!



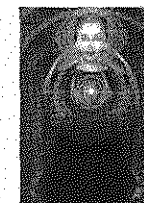
Olda Hlaváček  
<http://olda.zvezicky.cz>



**SEMINÁŘE - kompletní nauka  
DRUNVALO MELCHIZEDEKA**  
Nově v České Republice

**Obsah seminářů:**

- ☉ rozpomínání se na úžasný potenciál každé lidské bytosti
- ☉ posun s vědomím z mysli do srdce
- ☉ vystoupení z polaritního nahlížení na svět
- ☉ začátek prožívání fyzické i jemnohmotné reality v energiích Jednoty
- ☉ praktické ukázky a techniky k docílení stavu alfa
- ☉ vědomé otevření třetího oka způsobem, který je vědecky dokázán
- ☉ zaktivování světelného pole, které zůstává od první chvíle stabilní a permanentní



Jakmile začneme žít v souladu sami se sebou a planetou Zemí, začneme zažívat vnitřní klid. Tento stav vnitřního míru se pak bude prolínat do všech našich životních situací.

**JAK UVNITŘ, TAK VENKU.**

Učení Drunvalo Melchizedeka vám k tomuto poznání otevře cestu.

Více informací na: **[www.melchizedek.cz](http://www.melchizedek.cz)**

Semináře vede Gabriela Dušková -  
certifikovaná učitelka školy Rozpomínání ([www.drunvalo.net](http://www.drunvalo.net))  
Kontakt: [www.melchizedek.cz](http://www.melchizedek.cz), [gabisoul77@gmail.com](mailto:gabisoul77@gmail.com)

...světlo a zvuk jsou jedno...



<http://www.ya-su.cz>  
[matousek@ya-su.cz](mailto:matousek@ya-su.cz)

duchovní geometrie  
meditační polštáře, trička, amulety,  
talismany s prastarými symboly

posvátné zvuky  
meditační cvičení s hudbou a frekvencemi  
pro rozšíření vnímání a léčení

Anastázie a  
Miloslav Matoušekovi

## Česká asociace Chen Tai Ji Quan



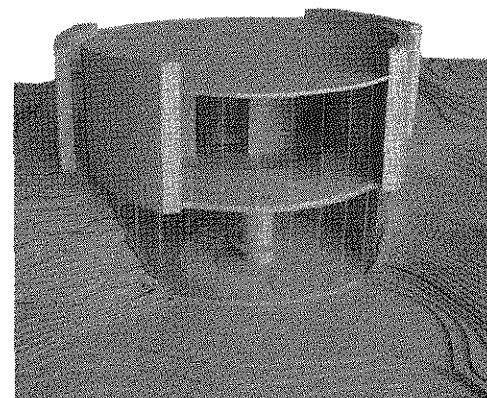
Tradiční tai ji rodiny Chen navazující na linii  
velmistra Chen Xiao Wang a  
jeho žáka Chen Shi Honga

Škola Pavla Hlavoně [www.chen.cz](http://www.chen.cz)

Škola Davida Pirochty [www.chen-brno.cz](http://www.chen-brno.cz)



## ARCHITEKTONICKÉ NÁVRHY NOVÝCH A ÚPRAVY STÁVAJÍCÍCH STAVEB I INTERIÉRŮ DLE PRINCIPŮ BIOARCHITEKTURY, FENG-SHUI A GEOMANCIE



Prostředí budov a míst, ve kterých žijeme a pohybujeme se, na nás určitým způsobem působí, ať už to dokážeme vědomě obsáhnout, či nikoliv. Samozřejmě i my působíme na prostředí a to pak zpětně ovlivňuje naše biopole a energetické pole celé planety. Každý nesoulad v těchto křehkých vztazích může vyvolat překážky v plynulém toku života. Vědomým použitím principů bioarchitektury, feng-shui a geomancie můžeme zharmonizovat naše prostory a dovolit tak lidské, ale i zemské a kosmické energii projevit se a přirozeně proudit.

### KONTAKT:

RADAN VOLNOHRADSKÝ

[HTTP://VOLNOHRADSKY.CZ](http://volnohradsky.cz)

[RADAN@VOLNOHRADSKY.CZ](mailto:RADAN@VOLNOHRADSKY.CZ)







Váš rozcestník ve světě Open Minds

- ❖ aktuální a PŘEHLEDNÁ NABÍDKA seminářů, workshopů, koncertů, výstav
- ❖ "KDO JE KDO" v oblasti poznání, osobního rozvoje, alternativní medicíny, atd.
- ❖ BLOGY předních osobností zdravé výživy, duchovních nauk, astrologie, spirituality
- ❖ NOVINKY A ZAJÍMAVOSTI z každodenního života
- ❖ nepřeberné množství AUDIO A VIDEO ZÁZNAMŮ z akcí na partnerském webu felicius.tv

**ZAREGISTRUJTE SE  
A NASTARTUJTE SVOU  
OSOBNÍ EVOLUCI**

[www.evolution.cz](http://www.evolution.cz)

## ZACHRAŇME SPOLEČNĚ ČESKÉ ALEJE!



26 000 stromů zmizelo bez náhrady v letech 2005-2009  
z okolí českých cest!

**Pomozte zachovat kulturní odkaz našich předků –  
podpořte prosím kampaň „Zachraňme stromy!“.**

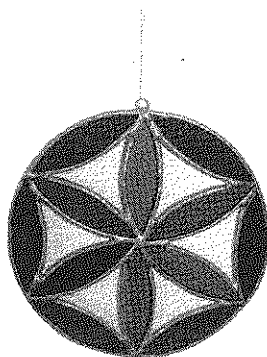
Spolu toho dokážeme více. Dary pro stromy posílejte  
na účet č. 173 570 941 /0300.



ZACHRAŇME STROMY

*Pokácet strom motorovou pilou trvá několik minut.  
Je snadné přitom nepomyslet, jak dlouho trvalo, než  
vyrostl a jak dlouho bude trvat, než za něj vyroste náhrada...*

**[www.stromy.arnika.org](http://www.stromy.arnika.org)**



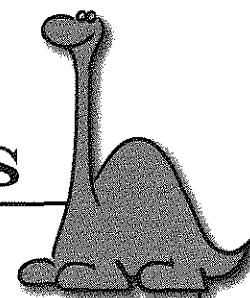
### VITRÁŽE

výplně oken a dveří, lampy, šperky, ozdoby  
skleněné, prostor harmonizující originály do oken

**[www.studioatyp-vitraze.com](http://www.studioatyp-vitraze.com)**

Kontakt: Aleš Hlávka a Hana Daňková, [dankova.atyp@seznam.cz](mailto:dankova.atyp@seznam.cz)

# Hnutí Brontosaurus



„Příroda, památky,  
dobrovolnictví  
a zážitky na celý život“

Připojte se k aktivitě mladých lidí, kteří se snaží,  
aby po jejich akcích nezbyla jen spousta fotek a zážitků,  
ale i opravené hrady, vysázené stromy, čisté studánky  
a pocit, že je na světě zase o něco lépe.

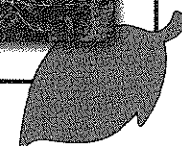
Chvilky plné pohody,  
kamarádství, her  
a inspirace pro studenty,  
děti i rodiče s dětmi.



Nemáte dostatek času se akcí  
účastnit? Staňte se příznivcem  
Hnutí Brontosaurus:

**[adopce.brontosaurus.cz](http://adopce.brontosaurus.cz)**

**[www.brontosaurus.cz](http://www.brontosaurus.cz)**



# veronica

## EKOLOGICKÝ INSTITUT

### EKOLOGICKÁ PORADNA VERONICA: NEJSTARŠÍ EKOPORADNA V ČESKU K VAŠIM SLUŽBÁM!

#### VÍME:

- JAK NEPRODUKOVAT ZBYTEČNÝ ODPAD
- JAK SI VYBRAT ČISTIČÍ A PRACÍ PROSTŘEDKY
- KDE SEHNAT BIOPOTRAVINY OD FARMÁŘŮ
- KAM S PORANĚNÝM ŽIVOČICHEM
- JAK CHRÁNIT KLIMA

BEZPLATNĚ

#### UMÍME

- ZAŘÍDIT VÁM ZELENÝ PROVOZ KANCELÁŘE
- UDĚLIT VÁM PLAKETU PŘÍRODNÍ ZAHRADA
- PRAKTICKY CHRÁNIT PŘÍRODU
- UBYTOVAT VÁS V NAŠEM PRVNÍM VEŘEJNÉM PASIVNÍM DOMĚ V ČR
- SPOČÍTAT, KOLIK USPOŘÍTE ENERGIE V DOMÁCNOSTI

#### PORADÍME VÁM

- JAK ZABRÁNIT KÁČENÍ STROMŮ
- JAK SE VYZNAT V EKOTRŽNÍ VÝROBKŮ
- JAK ČISTIT ODPADNÍ VODU
- JAK STAVĚT DŮM ZE SLÁMY
- PROČ SI ZALOŽIT KOMPOST

BEZPLATNĚ

#### INTERNETOVÝ OBCHOD

- KNIHOVNA
- ANTIKVARIÁT
- GALERIE
- MODELOVÉ EKOLOGICKÉ PROJEKTY V HOSTĚTÍNĚ V BÝLÝCH KARPATECH
- VYDÁVÁME PŘÍRODOVEDNĚ-KULTURNÍ ČASOPIS VERONICA

NAJDĚTE SI NÁS  
MAILEM, TELEFONEM, OSOBNĚ:

EKOLOGICKÁ PORADNA VERONICA, PANSKÁ 9, BRNO,

[WWW.VERONICA.CZ](http://WWW.VERONICA.CZ)

TEL. 542 422 750

# CAVE BEAT

2012



MEZINÁRODNÍ HUDEBNÍ FESTIVAL V JESKYNÍCH  
12 KONCERTŮ VE 12TI JESKYNÍCH ČR

RIDINA AHMED

VLADIMÍR VÁCLAVEK

IVA BITTOVÁ

PAVEL FAJT

ALIKVOTNÍ SBOR SPEKTRUM

A DALŠÍ

VÍCE NA [www.cave-beat.org](http://www.cave-beat.org)

PORADA OBČANSKÉ SDRUŽENÍ JESKYNNÍ TĚP O.S.  
VE SPOLUPRACI SE SPRÁVOU JESKYNNÍ ČR A SPRÁVOU CHKO MORAVSKÝ KRAS

## POSELSTVÍ PRO KMEN MNOHA BAREV

Malá Babička (Kiesha Crowther)

Z anglického originálu *Message for the Tribe of Many Colors* přeložila Blanka Hrubá  
Redakce Zuzana Stiboříková, Gabriela Dušková  
Sazba Oldřich Hlaváček

Vydala Pohoda v Brně, s.r.o., 2012  
Kontakt: Gabriela Dušková (gabisoul77@gmail.com)  
Objednávka knížky: distribuce.kiesha@gmail.com

Tisk FINIDR, s.r.o., Český Těšín

Dotisk 1. vydání, Brno 2012

ISBN 978-80-260-1730-1





## Poselství pro dnešní dobu

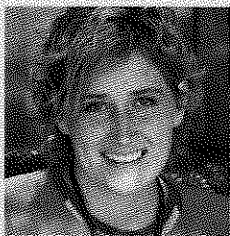
„Záměr knihy spočívá v nastartování procesu rozpomenutí se, a to na hluboké úrovni, uvnitř každého z vás. Rozpomenutí se, kým ve skutečnosti jste. Ti z vás, kdo se ponoříte do četby, jste mnohem mocnější, než se nyní domníváte. Jste těmi, kdo změní tento svět.

Nejsilnější ze silných duší, které se rozhodly přijít na planetu Zemi do současné doby, která je ve znamení obrovského posunu naší Matky Přírody... „

**L**IDSKÁ SPOLEČNOST stojí na prahu nesmírné duchovní transformace, kterou pro tuto dobu předpověděly téměř všechny pradávne a domorodé kmeny. Tato dlouho očekávaná a mimořádná kniha – napsaná jedním z nejinspirativnějších ženských hlasů, volajících po změně na této planetě – vám otevře srdce a zrak a povede vás k odhalení dávných mystérií naší existence. Skrze sdílení zážitků z vlastního života a pradávných poselství, předává Malá Babička nauku a ukazuje vize, které jsou jí zprostředkovávány duchovními průvodci stejně jako Matkou Zemí. Zároveň odhaluje pravdu o tom, že klíč k poznání, jak postoupit do vyšších světů společně s Matkou Zemí, se ukrývá v našich srdcích spolu s rozpomenutím, kým doopravdy jsme. Na stránkách knihy najdete jednoduché, ale velmi mocné návody na vlastní duchovní posun, stejně jako vize hlubokých změn, které budou přicházet a dotknou se celé planety Země a jejích obyvatel v následujících letech. Jakmile si vzpomeneme na to, co jsme kdysi dávno jako lidské bytosti již znali, a jakmile se vrátíme do svých srdcí, bude možné změnit budoucnost a posunout se do reality mnohem krásnější, než bychom si kdy dovedli představit.

„Malá Babička jde ruku v ruce s pokorou a morální zásadovostí. To je také důvod, proč si ji stařešinové vybrali k předávání poselství, která v sobě nesou hlubokou a nezměrnou moudrost. Tato poselství obsahují návody na zlepšení a zdokonalení všeho, co se týká naší milované Matky Země a také všech, kdo na ní i uvnitř pobývají. Kniha je vzácným darem pro celý svět.“ – *Makere Ruka Te Korako, babička kmene Waitaha, Te Atiawa, a Ngati Tama*

„Vážím si Kieshi pro její odvahu, která jí umožňuje věnovat se této práci, která spočívá ve sdílení nauky na veřejnosti. Naslouchejte svým srdcem a skrze vaše napojení na Zdroj, abyste uslyšeli pravdu – ta je obsažena v této knize a čeká na vyslyšení.“ – *Frank W. Wise, „Buffalo Horn Cloud“, mírový vyjednávač, Lakota, Cheyenne River Sioux kmen*



Kiesha Crowther, „Malá Babička“, začala již jako malé dítě, které nejčastěji trávil čas o samotě v divoké přírodě, přijímat učení přímo od Velkého Ducha a Matky Země. Ve věku třiceti let byla uznána šamankou, prošla iniciací a začala cestovat po celém světě za účelem vedení léčivých ceremonií pro Matku Zemí, stejně jako k předávání i sdílení poselství a nauky, kterou obdržela a která je přínosem pro celou lidskou společnost.

ISBN 978-80-260-1730-1



9 788026 017301 >